ENIGMA

32 ENIGMA Z ENIGMA Z

ALAN BLISS
Justițiarul din Miami

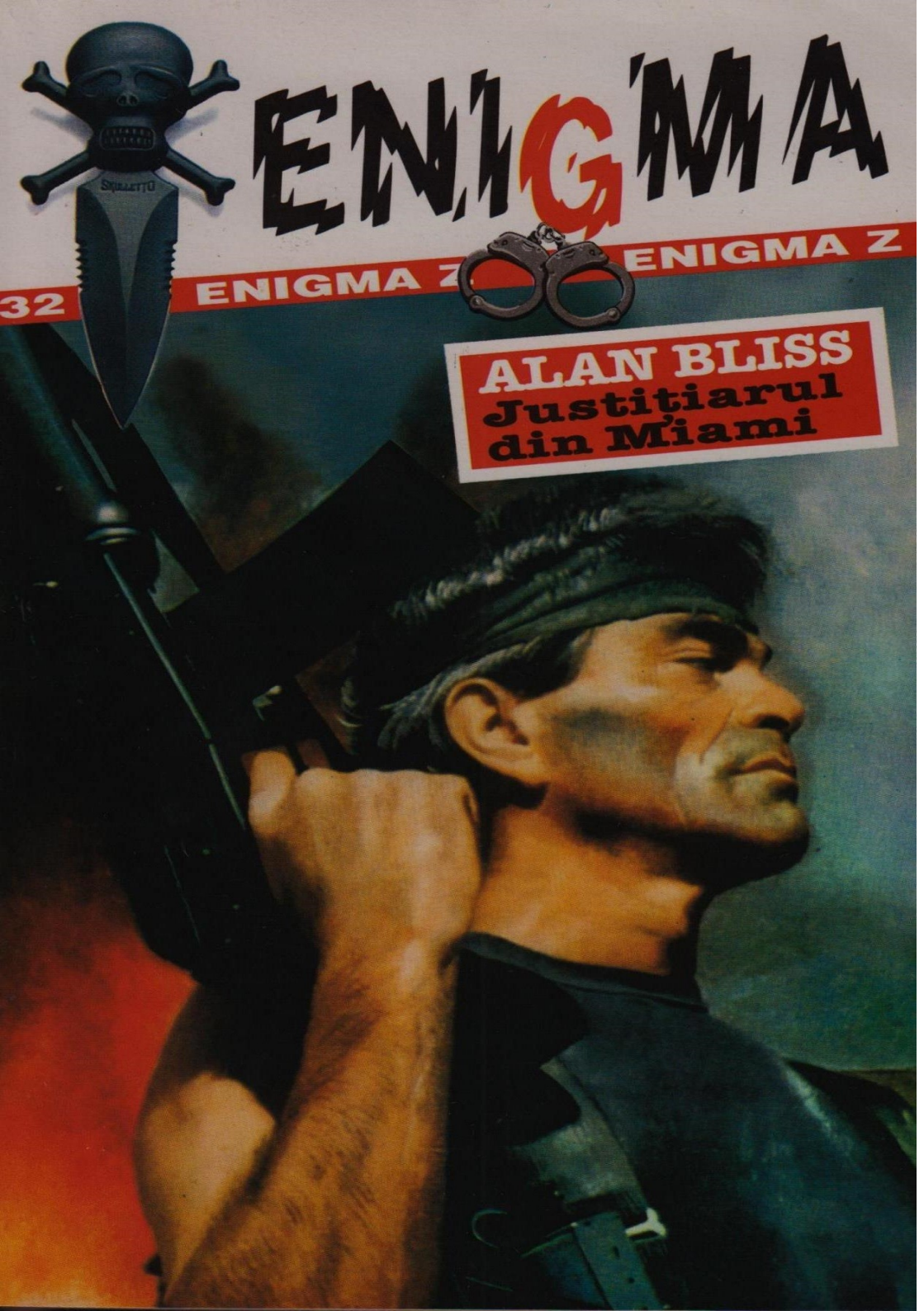

Colecţia Enigma

32

ALAN BLISS

JUSTIŢIARUL DIN MIAMI

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1996

I

În sfârşit, contactul fusese stabilit şi întâlnirea fixată. Cu puţin noroc. În noaptea asta John Hannon va încheia afacerea aşteptată de şase săptămâni, un timp care i se păruse interminabil. După aceea n-ar mai fi avut decât s-o treacă poliţiei.

Cu puţin noroc… mda…

În timp ce aştepta ascensorul. Hannon se uita la ceas pentru a nu ştiu câta oară. Mai avea de aşteptat încă doua ceasuri înaintea acelei faimoase întâlniri. Ca să ajungă la locul fixat îi trebuia o ora. Restul timpului urma să-l petreacă într-un restaurant bun. De câteva zile nu înghiţea decât sandvişuri, dar în seara asta îşi va lua revanşa. Îşi regăsea instinctul de vânător de odinioară, şi odată cu el îi revenea şi pofta de mâncare.

Ca în vremurile bune. Da… aproape… să pună piesele de puzzle la locul lor. Sa găsească o legătură între diferitele piste pentru a descoperi coerenţa ansamblului. Era altceva în comparaţie cu micile anchete de rutină, cu filatul plictisitor şi constant pentru stabilirea unor adultere care îi ocupau cea mai mare parte a timpului de când părăsise Serviciul Omucideri.

De data asta avea impresia că făcea într-adevăr ceva.

Nu-l mai văzuse niciodată pe cubanez, nici măcar vocea nu i-o mai auzise înainte de telefonul primit în acea după-amiază. Dar acceptase imediat să se întâlnească cu el. Nu subestima riscurile. Lucrase destul de multă vreme în cadrul poliţiei ca să se gândească tot timpul la eventualitatea cea mai proastă. Dar acum se afla mult prea aproape de ţintă ca să mai ezite.

Ascensorul sosi gol şi Hannon coborî direct în parcarea subterană. Aerul închis din acel subsol mirosea a benzină şi a unsoare. Garase Buick-ul destul de aproape.

În clipa în care vârî cheia în broasca portierei simţi primejdia în spatele lui. Nu auzise nimic, dar un fior rece ca gheaţa îi trecu prin şira spinării. Ştiu dinainte despre ce era vorba când un obiect rece îl lovi în ceafă lângă urechea stângă.

Hannon înţepeni. Deodată, parcarea subterană nu mai mirosea a benzină, ci a moarte.

— Ştii melodia? mârâi o voce răguşită.

Da, Hannon ştia melodia pentru că o „cântase” de o mie de ori, dar de partea cealaltă a scenei: mâinile pe acoperişul

maşinii, picioarele depărtate... Se simţi pipăit cu brutalitate şi uşurat de revolverul de calibrul 38 pe care îl purta la centură. Simţea în continuare apăsarea rece din ceafă.

Deci erau cel puţin doi...

O mână îl apucă cu violenţă de umăr şi îl lipise cu spatele de Buick. Erau într-adevăr doi, două copii perfecte în costumele lor de alpaca de cinci sute de foiţe. Hannon îl recunoscu pe cel mai în vârstă, un anume Johnny şi nu mai ştiu cum... Era imposibil să-şi amintească numele cu cele două puşcoace îndreptate spre el.

Numitul Johnny avea în mână un Smith and Wesson 357 pe care îl ţinea îndreptat spre pieptul lui, iar micul lui prieten se juca cu revolverul luat de la Hannon. La o astfel de distanţă nu avea importanţă care din ei trăgea. Nici unul nu avea cum să-şi greşească ţinta.

— Mergem să facem o plimbărică, îl anunţă Johnny. Tu conduci. Mişcă la volan, şi nu care cumva să faci pe eroul, idiotule!

Hannon se supuse. Deocamdată nu avea ce să facă. Flăcăii aveau intenţia fermă să-l lichideze, dar preferau să o facă în altă parte decât în parcare.

Clasicul şi lugubrul scenariu.

Tot nu mai putea să-şi aducă aminte de numele acestui Johnny dar, puţin câte puţin, începea să-şi reamintească câte ceva... şantaj... asasinat...

Un om al Mafiei.

Lucrurile începeau într-un fel să se lămurească.

Johnny se aşeză în faţă, în vreme ce amicul lui asigura acoperirea pe bancheta din spate. Faţa lui grasă şi năduşită apăru imediat în oglinda retrovizoare.

— Încotro? întrebă laconic Hannon.

— O să-ţi spunem la timpul potrivit, se răsti Johnny. Deocamdată o iei pe Strada Şapte spre sud. Nu e nevoie să te grăbeşti. Avem destul timp.

Hannon porni motorul şi ieşi din parcare în momentul în care o maşină Firebird sosea cu o viteză nebună. Maşina de sport fu cât pe ce să intre în coliziune cu Buick-ul, dar Hannon roti instinctiv volanul şi pătrunse în stradă.

Ceva mai departe, la un ordin scurt al lui Johnny, Hannon apucă pe Tronsonul 395, apoi trecu pe lângă Parcul Bicentennial. În stânga lor se afla oceanul. Pe nisip se jucau fete în bikini. Hannon simţi un nod în stomac. I se părea indecent ca nişte tineri să se distreze în timp ce el se ducea la întâlnirea cu

moartea. Dar se grăbi să alunge aceste gânduri sterile. Nu avea deloc intenţia să se lase cu docilitate dus la abator.

Numele îi reveni în minte cu brutalitate. Johnny Stompanato, zis *Distrugătorul*, o poreclă care data din perioada în care ucigaşul lucra pentru micii mafioţi îmbogăţiţi. I se atribuiau cel puţin o duzină de crime, dar poliţia nu reuşise niciodată să strângă dovezi suficiente ca să-l poată băga la răcoare.

Johnny Distrugătorul era o lepădătură periculoasă, care acum lucra pentru Tommy Drake.

Asta explica multe lucruri şi îl întărea şi mai mult pe Hannon în hotărârea de a nu muri singur. Măcar atât…

Se deplasau spre sud de un sfert de oră când Hannon îl reperă pe cel care îi urmărea. Ucigaşul de pe bancheta din spate se mişcase puţin, eliberând oglinda retrovizoare, şi Hannon văzuse atunci Firebird-ul strălucitor care se ţinea după ei. Poate era o coincidenţă, doar dacă nu cumva…

Stompanato nu era un începător. Fără îndoială că prevăzuse întăriri în caz de bucluc. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Hannon nu mai avea nici o şansă de supravieţuire. Chiar dacă sărea din mers, echipa din spate l-ar fi transformat în sită. Prin urmare nu avea de ales.

Circulaţia începea să se rărească şi Hannon profită ca să apese brutal pe acceleraţie. Stompanato îi trase o lovitură zdravănă în coaste cu revolverul.

— *Calmos!* răcni el. Nu pierdem nici un tren.

Hannon zâmbi vag dar nu încetini. Simţea totuşi ţeava propriului său revolver lipită între omoplaţi. Un moment se întreba dacă glonţul îi va trece prin măduva spinării şi dacă va cădea peste volan.

— Încetineşte, idiotule! răcni din nou Stompanato.

Ucigaşul de pe bancheta din spate bloca oglinda retrovizoare şi dădea anumite semne de panică, Hannon repera totuşi maşina din urma lor care câştiga teren şi se pregătea să-i depăşească. Acum era destul de aproape pentru ca Hannon să poată distinge faţa încordată a celui de la volan şi silueta unui revolver îndreptat spre portiera.

Aşadar, echipa lui Stompanato era formată dintr-o singură persoana. Ciudat totuşi… Dar Hannon nu mai avu timp să-şi continue supoziţiile căci, la patru sute de metri în faţa lui, se ivise ocazia. Un pod deasupra autostrăzii, susţinut de nişte stâlpi de beton enormi, ceva de vis pentru tamponarea unui Buick.

Hannon îşi curbă umerii şi se apleca peste volan de parcă ar fi

sperat astfel să apese şi mai tare pe acceleraţie. Observa cealaltă maşină care ajunsese în dreptul Buick-ului. Dar, în mod cât se poate de ciudat, Firebird-ul îi depăşi şi se distanţa.

La dracul... Ce mai însemna şi asta?

Treizeci de metri mai departe, maşina care îl depăşise frâna brusc în mijlocul drumului. Printr-un reflex instantaneu. Hannon strivi şi el frâna şi roti cu disperare volanul spre dreapta. Buick-ul o apucă pe marginea drumului complet dezechilibrat. Roţile patinară în iarbă împroşcatul în toate părţile pământ şi pietriş când motorul se roti în gol.

Cu un ultim reflex, Hannon îşi repezi cu furie pumnul în mutra lui Stompanato în timp ce cu mâna cealaltă deschidea portiera să sară în iarbă.

Revolverul Smith and Wesson îi pocni lângă ureche. Simţi suflul fierbinte al glonţului atingându-i uşor obrazul înainte de a se înfige în pământ. Se pomeni în patru labe. Străduindu-se să-şi regăsească echilibrul, ştiind totuşi că dacă se ridica era pierdut.

Hannon îl văzu pe conducătorul celeilalte maşini repezindu-se spre Buick cu paşi mari şi supli. Făcu un ultim efort să se ridice, dar nu reuşi decât să cadă pe spate.

De data asta se sfârşise...

Ca într-un vis urât. Conducătorul celeilalte maşini trecu pe lungă el fără să se oprească şi merse spre Buick cu arma în mână. Johny Stompanato ieşi din vehicul.

Noul sosit întinse braţul şi puşcociul lui scuipa pastila mortala cu un şuierat înăbuşit. Distrugătorul se nanii peste capota murdărind-o de sânge şi sfărâmături de carne smulse din ceafa.

În clipa următoare necunoscutul se întorcea în loc. Căutându-şi cea de a doua ţinta. Mai înainte ca ucigaşul de pe bancheta să-şi poată da seama ce se petrecea, un alt glonţ perfora geamul din spate al maşinii şi se culcuşea în craniul ucigaşului.

Apoi, calm, necunoscutul îşi vârî arma în toc şi se apropie de Hannon.

— Eşti gata să reîncepi jocul, Hannon? îi întrebă el cu o voce uimitor de liniştita.

II

— Ne cunoaştem?

Dolland arunca o privire spre pasagerul sau.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, răspunse el.

Totuşi drumurile lor se întretăiaseră mai demult, atunci când Rob Dolland îşi începuse cruciada împotriva nelegiuiţilor. Pe vremea aceea Hannon făcea parte din Poliţia din Miami şi era foarte hotărât atunci să pună mâna pe omul care îşi închipuia că poate să rezolve în felul lui tot ce poliţia nu era în stare să ducă la bun sfârşit.

Omul de lângă Dolland se schimbase mult de atunci. Îmbătrânise, avea faţa plină de riduri, părul îi încărunţise. Fără îndoială că avea necazuri. Necazuri care explicau – cel puţin în parte – întoarcerea *Justiţiarului* în Florida.

— Îţi sunt al naibii de dator, zise iar John Hannon.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Ce spui!… Cine eşti de fapt?

— Frank La Mancha, răspunse Dolland cu simplitate.

— Eşti… eşti cumva poliţist federal?

— Nu chiar. Să zicem că avem anumite interese comune.

Hannon păru că reflectează cu privirea pierdută undeva înaintea lui. Apoi zise:

— Trebuie să anunţ Serviciul Omucideri. Oricum, nu va mai trece mult până când vor descoperi Buick-ul.

— Am să te las la o cabină telefonică, zise Justiţiarul. Până atunci putem sta de vorba…

— Zău! se miră fostul poliţist puţin cam bănuitor.

— De ce te scoseseră la plimbare cele două gorile?

— Dacă nu eşti un federal… începu Hannon.

— N-am spus că nu sunt, îl întrerupse Dolland tăios. E o misiune specială. Cunoşteai pe vreunul din cei doi?

— Pe unul din ei, da, răspunse Hannon. Un ucigaş pe nume Johnny Stompanato. Lucrează… în fine. Lucra pentru Tommy Drake. Îţi spune ceva numele ăsta?

Justiţiarul mârâi aprobativ.

Tommy Drake figura în fişierul mental al lui Rob Dolland. Era un *mafioso* de importanţă mijlocie care reuşise să-şi câştige un loc interesant pe piaţa drogurilor. Dar era mai mult un *boss* decât un executant. De ce voia să-l lichideze pe fostul curcan

Hannon?

Dolland îi puse aceasta întrebare tovarăşului său.

Acesta ezită înainte de a răspunde. Apoi se hotărî:

— Ştii cum mă cheamă şi, fără îndoiala, cunoşti şi faptul că am făcut multa vreme parte din poliţie. De doi ani lucrez particular.

— Vorbeşte-mi de ultimul caz. Ai găsit vreo pistă?

— La început n-a fost chiar atât de simplu, zise Hannon. Acum aproape şase săptămâni, o companie de asigurări m-a însărcinat cu o anchetă asupra furtului unor camioane de mutat mobilier. Asiguratului i se furaseră mai multe camioane. Am descoperit că pe lângă acestea de care mă ocupam eu, mai fuseseră furate şi altele. Vreo şase în total. Până aici nimic extraordinar. Lucrul cel mai surprinzător este faptul că aceste camioane fuseseră furate goale. N-au fost şterpelite pentru încărcătura lor. Or, ce faci cu un camion gol? Nu e genul de vehicul ideal pentru o plimbare de îndrăgostiţi sub clar de lună!

— Contrabandă?

— Asta am crezut şi eu la început, dar pungaşii preferă să folosească transporturile publice. Riscă mai puţin.

— Atunci, nu-i aşa. Te-ai gândit la ceva cu totul şi cu totul special?

— Într-adevăr. Mai precis, un transport de arme furate.

— E o presupunere?

Hannon clătină din cap.

— Din păcate, nu. În cursul anchetei am avut acces la tot felul de dosare de furturi. În mod deosebit, tabăra militară de la Blanding, la sud de Jacksonville, a depus o plângere pentru un furt de material. La fel şi baza navală Orlando. Furturi recente datând de cel puţin două luni.

Dolland se încruntă.

— Ce fel de material?

— Ghiceşte. Armament uşor. Puşti mitraliere, muniţii, grenade, lansatoare de rachete, etc. În orice caz, în cantitate suficienta pentru echiparea unei mici armate particulare.

— Şi ce legătură au cu camioanele? se interesă Dolland.

Hannon se scărpina în cap.

— Zvonuri din lumea interlopă, mărturisi el. Cu toţi refugiaţii, teroriştii, traficanţii de droguri, piaţa de arme e înfloritoare în Florida… Tipii ăştia cumpără tot ce poate să producă distrugere.

— Şi care ar fi locul lui Tommy Drake în toată afacerea asta?

— La drept vorbind, încă nu ştiu prea bine. În seara asta aveam întâlnire cu un cubanez de la care speram să obţin

precizări…

Hannon se uită la ceas şi conchise:

— Fiind obligat să trec mai întâi pe la omucideri, cred ca am ratat întâlnirea.

— Poate nu e rău, îi răspunse Justiţiarul. Dacă întâlnirea te-a atras în capcană, înseamnă că e primejdioasa. Dacă ar fi fost curată…

— Contactul se va relua, zise Hannon. Şi de o parte şi de alta.

Ajunseră la un centru comercial şi Dolland opri maşina la intrarea unui drogstore, lângă un şir de cabine telefonice.

Hannon deschise portiera, apoi se întoarse spre Dolland şi ezită două secunde înainte de a-l întreba:

— Parcă ai spus *La Mancha?*

Dolland se strădui să zâmbească.

— Aşa, da.

— Bun, mă duc să dau acel telefon la Omucideri. Nu cred că voi aminti de la La Mancha. E mai bine aşa. Nu?

Hannon îi făcu cu ochiul.

Dolland se destinse imediat.

— OK, făcu el. Spune-le ce vrei.

— Măcar dacă aş şti ce cauţi, reluă Hannon.

— Nici eu nu ştiu exact, îi mărturisi salvatorul lui.

— Dacă aş putea să fac ceva…

— Am numărul tău de telefon, îi zise Dolland. Şi, oricum, faci parte din planurile mele.

De data asta Hannon nu se mai arata chiar atât de surprins.

— Ei bine… ăăă… mulţumesc!

Ieşi şi închise portiera. Dolland apasă pe acceleraţie şi se îndepărtă. Îl mai văzu încă o dată pe poliţist în oglinda retrovizoare. Formând un număr la telefonul public.

Hannon îl recunoscuse prea bine pe Rob Dolland. Totuşi Justiţiarul îi acorda o încredere instinctivă, absurdă. Privirea şi atitudinea lui spuneau cu claritate ca îl considera făcând parte din categoria celor cărora le puteai întinde mâna fără să rişti să te trădeze.

Dar dacă Hannon hotăra să-i devină aliat, atunci devenea şi o responsabilitate pentru acel om care se hotărâse să facă singur justiţie pe lumea asta.

Dolland sălta cu nepăsare din umeri. Deocamdată Hannon îi furnizase cel puţin o pista. *Tommy Drake!*

III

Tommy Drake – născut Thomas Dracco – era singurul fiu supravieţuitor al unui mare rechin din Chicago. În vremurile bune, *papa Dracco* era „branşat”. Totuşi, informatorii lui din lumea Mafiei nu-i furnizaseră totdeauna cele mai bune informaţii. De aceea, în cursul unui război local dintre bande, se aflase de partea celui care pierduse. Şi câştigătorul îl luase pe *papa Dracco* la plimbare... Mai târziu, când primii lui trei fii voiseră să-l răzbune, dispăruseră şi ei fără urmă.

Atunci tânărul Thomas, mai şmecher decât fraţii lui, îşi descoperise gustul pentru călătorie.

Plecase la Miami, unde soarele şi depărtarea îl făcuseră să uite de Chicago. Aici, sub numele de Tommy Drake, găsise de lucru ca killer la un *capo* local, Vinnie Balderone. Pe vremea aceea, Miami era un oraş deschis şi ocaziile erau destule pentru cineva care ştia să fie supus, mai ales dacă spărgea capetele fără să-şi facă probleme.

După căderea lui Balderone, Drake îşi vânduse serviciile lui Nicky Fusco, noul *boss.* Dispariţia întregii sale familii îl învăţase să fie flexibil şi a ştiut să facă adevărate minuni în serviciul lui Fusco, unde a căpătat repede gradul de prim locotenent.

Fusco îl învăţase sforăriile traficului de droguri şi Drake se dovedise un foarte bun elev. Mai târziu, când Nicky fusese exterminat, protejatul lui pornise în căutarea unui nou patron...

Şi îl descoperise pe Don Filippo Sacco.

Nu din lipsă de ambiţie personală prefera Tommy să trudească în umbra unui patron. Dar ştia din experienţă că era mai bine să-i laşi pe alţii să rişte. Şefii lui succesivi îl protejau în timp ce el câştiga lovele pentru ei, şi dacă îşi frângeau gâtul nu avea nici o importanţă. Totdeauna se găsea un alt patron.

Avusese totdeauna de unde să aleagă. Era gata să se alieze cu oricine, cu condiţia să i se garanteze viaţa îndestulătoare şi siguranţa.

Graţie drogurilor, Tommy Drake devenise repede milionar fără să rişte niciodată prea mult în acea capitală a crimei care devenise Miami. Sigur, cei din Cosa Nostra îl protejau, dar ştia să trateze şi cu concurenţa, evitând să lovească de fiecare dată când asta era posibil. Îi respecta pe micii independenţi care nu-i stârneau invidia, dar ştia să-l descurajeze pe oricare cowboy al

cocainei atunci când se arăta prea lacom... Tommy nu era răutăcios şi îşi făcea treaba cu seriozitate.

Afacerile cu droguri îi permiseseră să-şi cumpere o vilă în stil spaniol la periferia Hollandale, foarte aproape de Gulfstream Park. Nu era un cartier exagerat de şic, dar Tommy era modest şi prefera să rămână în umbră în vreme ce alţii, dacă aveau o glorie ostentativă, se aflau în mod obligatoriu şi în bătaia armelor... Mai bine să rămână în umbră.

Numai că în seara aceea umbra nu putea să facă mare lucru pentru Tommy Drake.

*

* *

Justiţiarul era echipat pentru o misiune de informare. Purta combinezonul lui negru şi îşi înnegrise atât faţa cât şi mâinile. Beretta 93 R cu tir silenţios se odihnea în toc, sub umărul stâng, iar combinezonul negru conţinea un întreg sortiment de pumnale, lanţuri şi alte instrumente de adus moartea.

Proprietatea era înconjurată de un gard destul de jos pe care Dolland îl escaladă fără dificultate pentru a sări în partea cealaltă pe o peluză întreţinută impecabil. La extremitatea acesteia, la vreo cincizeci de metri mai departe, casa joasă în stil spaniol era luminată din abundenţă.

În timp ce privirea lui Dolland înregistra locul, un om de pază trecu prin câmpul lui vizual şi dispăru în umbra din spatele clădirii.

Războinicul îşi începu rondul de recunoaştere, având grijă să rămână ascuns de zidul de incintă. Ajunse astfel la pâlcul de sălcii care îl proteja de casă. Acolo se opri, scoase Beretta din toc şi îi trase piedica. Apoi se puse din nou în mişcare.

În spatele construcţiei descoperi o curte interioară amenajată confortabil cu o piscina şi un şir de cabine. La un capăt al piscinei se ridica o trambulina de patru metri. Acolo stătea o santinela cu un Remington 870 cu ţeava crestată. Poziţia pe care o avea îi permitea să supravegheze întreaga proprietate.

Urma să moară primul.

Dolland strânse în mâna patul armei, cu degetul pe trăgaci, şi continua să înainteze în umbra. Când ajunse la douăzeci şi cinci de metri de ţinta ochi cu minuţiozitate. Beretta scoase un fel de tuse abia imperceptibilă în timp ce mesajul ei mortal străbătea spaţiul până la santinela a cărei faţa exploda chiar mai înainte de a fi putut să-şi manifeste cea mai mica mirare.

Omul fără faţa alunecă pe o parte, apoi se prăbuşi pe

trambulină ca să cada imediat în piscina, urmat de arma lui. În urma plonjonului, apa fu împroşcata foarte sus şi recăzu în ploaie pe dalele din jur. Apoi cadavrul reapăru la suprafaţa ca un robot plutitor.

La capătul celălalt al curţii îşi făcu apariţia aproape imediat o a doua santinelă. Fără îndoială că auzise zgomotul provocat de căderea în apă a amicului său. În orice caz, văzu imediat cadavrul în piscina şi reacţionă scoţând imediat la iveală un revolver mare nichelat.

Dolland ţinti a doua oară. Anticipând fiecare gest al celuilalt. Arma scoase alt suspin răguşit şi omul se poticni, făcu o pirueta ciudată şi sări scurt peste un şezlong înainte de a se prăbuşi.

Nemişcat în umbra, Dolland aştepta câteva secunde, apoi traversa rapid curtea interioară.

Pe zidul dinspre sud descoperi un grilaj acoperit cu iederă, sub un balcon din fier forjat situat la primul etaj. Grilajul era destul de solid ca să-i suporte greutatea.

În câteva secunde era pe balcon şi se opri în spatele unor uşi de sticla de unde venea o lumină abundentă. Uşile erau deschise şi o briza abia perceptibilă agita uşor perdelele trase. Auzea voci înăbuşite.

Îndepărtă uşurel perdelele cu ţeava de la Beretta.

După cum bănuia, acolo era dormitorul stăpânului casei şi păreţi ieşit direct dintr-un film porno. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri sugestive. În cele patru colţuri ale camerei se ridicau statui de ghips reprezentând bărbaţi şi femei în poziţii erotice.

În centrul camerei, un pat enorm în forma de inima era ocupat de un cuplu care se agita în cadenţa.

Dolland înainta fără zgomot.

Bărbatul se afla în genunchi între coapsele larg desfăcute ale unei fete, cu spatele la Dolland. Pe deasupra umărului său, Justiţiarul zări un sân rotund, o parte tare de şold şi capul dat pe spate al fetei care părea că gâfâie.

Dolland îl apuca pe bărbat de păr şi îl trase cu violenţa. În urma şocului, tipul se pomeni în patru labe în mijlocul patului şi îşi înăbuşi un strigăt de stupoare în timp ce ochii îi încremeneau pe ţeava neagră a armei îndreptate spre faţa lui.

— John Hannon îţi trimite complimente, zise Justiţiarul cu o voce joasa.

Tommy Drake caută cu febrilitate un răspuns, dar nici unul nu-i ieşi din gură. Fata în pielea goală se sprijinea într-un cot şi se uita tâmp, cu ochii holbaţi, la bărbatul înalt îmbrăcat în negru.

Apoi *mafioso* respira adânc şi încercă un răspuns:

— Hei… Auzi. Cred că e o greşeală pe undeva. Ce ca…

— Nu e nici o greşeală. Îi răspunse calm Dolland.

— Dar… dar ce înseamnă asta? se bâlbâi Tommy.

— O să stăm de vorbă, *amico.* Dacă joci cinstit, scapi. Dacă nu…

Tommy Drake se încorda tot.

— Nu sunt un turnător!

— Foarte bine, cum vrei!

Clinchetul dublu al încărcăturii armei îl făcu pe *mafioso* să tresară. Lângă el, femeia îşi înăbuşi un geamăt îngrozit.

Tommy cedă.

— OK. OK…

Şi aruncă o privire spre amica lui înainte să reia:

— Ea n-ar putea să plece la o mica plimbare?

— Ba eu cred ca stă foarte bine acolo unde e, îi răspunse Justiţiarul cu o voce neutră, l-ai trimis pe Distrugător şi pe mâna lui dreapta la Hannon. De ce?

Tommy Drake ezita un sfert de secundă, dar Beretta de sub nasul lui îi chemă la ordine.

— Contract particular, murmură el. Nici o legătură cu afacerile curente.

— Cine e beneficiarul?

— Nu ştiu.

Dolland scoase un suspin ostenit.

— *Ciao,* Tommy!

— NU, AŞTEAPTĂ!

Ţeava armei coborî cu câţiva centimetri.

— Şi de ce aş aştepta? mormăi Dolland.

— Tot ce ştiu despre tip e un nume de cod. O chestie pe care o spune la telefon, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— De când lucrezi cu necunoscuţi, Tommy?

— Nu e chiar un necunoscut… nu-l cunosc, dar… în fine… am mai lucrat împreuna o dată sau de doua ori.

— Şi care e acest nume de cod? îl întrebă Dolland.

— Îşi zice José 99. Îţi jur că nu ştiu nimic mai mult. Ştii, tipii ăştia…

Hotărât lucru, Mafia avea o predilecţie pentru cifra 99. Dolland îşi amintea de un anume Al 99 pe care îl eliminase cu altă ocazie.

— Cum iei legătură cu el?

— Eu nu. Totdeauna sună el. Uite, pentru chestia asta… mi-a zis că e un tâmpit de detectiv particular care îl calcă pe bătături.

Şi că n-aş vrea eu să mă ocup de el…

Justiţiarul nu zise nimic, uitându-se cu asprime la Tommy Drake. *Mafiosi* nu se schimbă, îşi zise el. Stau în interiorul unui cerc închis şi nu caută deloc să iasă din el atâta vreme cât combinaţia e rentabilă.

— … atunci i-am spus că accept, continuă Drake. Devenit foarte volubil. Normal, ne-am mai ajutat şi altădată unul pe altul. O lovitură eu. Alta el… aşa se fac afacerile…

— S-a zis cu contractul, spuse Dolland. Distrugătorul nu se mai întoarce în noaptea asta acasă.

— OK, tipule, dacă spui tu…

— Ascultă-mă bine, Tommy. Deocamdată îţi pasez steagul alb. O amânare, dacă preferi. Dar dacă aflu că m-ai minţit…

— Hei! De ce ţi-aş înşira gogoşi?

Dolland îl lasă pe Tommy care căzu greoi pe pat. În timp ce-şi punea Beretta în loc. Bărbatul în negru îi adresa un surâs de gheaţa.

— Încearcă să nu joci cartea proasta, Tommy. Ai mult de pierdut.

Dar încă nu ajunsese pe balcon ca Tommy pierduse totul.

Drake îşi revenise dintr-odată. Sărise peste fată şi se năpustise spre una din comode. Dolland bănuise. Îl lasă să scotocească cu febrilitate în sertar.

În clipa în care mâna gangsterului agita arma. Beretta ţâşni dintre perdele cu ţeava neagră prelungită de bulbul oribil al surdinei îndreptată spre ţinta umană. O apăsare blânda pe trăgaci şi glonţul de 9 mm pătrunse în faţa lui Tommy omorându-l pe loc. Nenorocitul căzu pe pat şi aşternutul alb îi sorbi cu aviditate sângele.

Fata se aşezase în genunchi şi se uita cu un aer plin de oroare.

— Îmbracă-te şi şterge-o, îi zise el. Petrecerea s-a terminat.

Şi, fără să mai aştepte, plecă pe acelaşi drum pe care venise.

Aici îşi terminase treaba, de vreme ce Tommy Drake fusese lichidat. Dar contrar celor afirmate fetei, petrecerea de la Miami nu se sfârşise, departe de aşa ceva…

Justiţiarul simţea cu toată fiinţa lui că abia începuse.

IV

De-a lungul ultimilor douăzeci de ani, Miami devenise la fel de cubanez pe cât era de american. Refugiaţii din Cuba fac oraşul să trăiască în ritm latino-american. Trebuie spus că de când Castro luase puterea, în 1959, Statele Unite primiseră peste opt sute de mii de refugiaţi exilaţi – de buna voie sau forţaţi dintre care cei mai mulţi se instalaseră în Florida. Ei au schimbat oraşul Mumii, i-au dat o noua faţa. Unele cartiere ale oraşului sunt astăzi adevărate enclave unde nu se vorbeşte decât spaniola precum Hialeah şi Coral Gables, dar cartierul cubanez cel mai cunoscut se afla în plin centrul oraşului şi se numeşte Mica Havana. Aici firmele magazinelor, panourile publicitare, toate sunt scrise în spaniola şi rareori se întâmpla să dai peste prăvălii unde se vorbeşte englezeşte. Strada principala care traversează cartierul se numeşte în mod oficial Strada Opt. Dar nu e cunoscuta decât cu numele de Calle Ocho, strada aurului. Totuşi aurul a dispărut de aici de multa vreme... înlocuit de rugina faţadelor cojite.

În primăvara lui 1980, un nou val de refugiaţi debarca pe coastele Floridei. La Havana, o mâna de patrioţi opuşi regimului lui Castro, ceruse azil la ambasada peruana. Drept represalii, Fidel Castro interzisese poliţiei să păzească ambasada şi, în mai puţin de o săptămână, peste şapte mii de cubanezi dizidenţi au invadat ambasada peruana sperând să fuga astfel de regimul comunist pe care îl dezaprobau. Castro hotărâse atunci să folosească aceasta situaţie delicata ca mijloc de propagandă spectaculoasă. Anunţase sus şi tare ca oricine nu era de acord cu regimul lui era liber să plece în alta parte, şi deschisese portul Mariel unei întregi flotile a „libertăţii”, având baza pe coasta de sud a Floridei. Dar atunci întorsese ultima carte. Vapoarele „libertăţii” erau autorizate să părăsească portul Mariel cu condiţia să accepte la bord un anumit număr de pasageri impuşi de guvernul cubanez. O formă de deportare ca oricare alta care nu atrăsese atenţia decât atunci când se băgase de seamă ca în realitate, Castro făcea curăţenie la el acasă golind puşcăriile şi azilele. După câteva luni, statisticile erau cât se poate de elocvente. Criminalitatea scăzuse la Havana cu 33% şi în acelaşi timp crescuse la Miami în aceeaşi proporţie...

Un raport FBI de la sfârşitul anului 1980 clasa Miami în fruntea

celor şase oraşe considerate cele mai periculoase din Statele Unite. Bineînţeles, traficul de droguri era aici înfloritor şi *Marielistas* umpleau în fiecare zi închisorile statului.

Trebuie să mai adăugam că printre refugiaţi găseai toate tendinţele politice. Unele grupuri erau violent anticastriste. Altele, dezamăgite de atitudinea Statelor Unite, pe care o considerau ca pe o trădare, se opuseseră guvernului american şi-şi manifestaseră ura atacând instituţii publice şi semănând teroare în rândul populaţiei. Unul din motivele pentru care traficul de arme, ca şi cel de droguri, o ducea de minune.

Dolland cunoştea perfect mediul refugiaţilor cubanezi, le cunoştea ura şi, uneori, curajul.

Justiţiarul revenise acum în Florida chemat de zvonurile despre valul de terorism întreţinut cu grija din exterior. În nenorocirea lui, proletariatul cubanez se alia uneori cu oricine. Cu teroriştii, cu Mafia, cu Cuba, cu URSS-ul… fireşte, nu toţi refugiaţii, numai unii. Şi prima treaba a lui Rob Dolland era să-i identifice pe cei buni. O sarcina dificila. Ca în orice situaţie de lupta, etapele erau aceleaşi:

Identificare.

Izolare.

Exterminare.

Şi Justiţiarul nu sfârşise încă prima fază strategică. Nu era decât în posesia unui număr de cod. Acum avea nevoie de identificări, de piste, altfel putea să rătăcească ani în şir prin Miami fără să găsească ceva.

Dar se afla acolo cineva care cunoştea cu siguranţa adevărata identitate a lui José 99. Era destul să-l găsească.

Tommy Drake nu fusese decât un punct de plecare. Nici mai mult, nici mai puţin. Iar moartea lui nu era un punct final, ci lovitura cu care începea campania Justiţiarului la Miami.

V

Visa mereu acelaşi coşmar care se repeta atât de des încât devenise la fel de decolorat ca o fotografie veche îngălbenită de vreme.

Se afla pe marea întunecată, netedă ca uleiul, sub secera lunii ascuţită ca un cuţit. Ambarcaţiunea înainta repede, în ciuda lăzilor grele de sub prelată. Pilotul cunoştea perfect canalul dintre insule şi se deplasa cu toate luminile stinse pentru a scăpa de paza de coastă care avea drept sarcină să lupte împotriva contrabandei cu alcool.

El stătea în partea din faţă, ca totdeauna, în mână cu pistolul-mitralieră Thompson. Pe buze simţea gustul sărat al stropilor…

Se apropiau. Aproape că ajunseseră. Încă vreo cincizeci de metri şi puteau să descarce marfa. Romul şi whisky-ul aduse din Cuba erau o adevărată avere la Miami. Erau puse în sticle cu etichete false şi se obţineau pe ele o grămadă de parale. Tot ce se cerea era livrarea la timp şi, fireşte, să nu fie prinşi.

Motiv pentru care arma lui era indispensabilă.

Se servise de ea o dată, nu era mult de atunci, când echipa însărcinată cu recepţia primise ambarcaţiunea cu armele în mână, ca să-şi însuşească întreaga încărcătură. Niciodată nu va putea uita bătălia furioasă din noaptea aceea. Gloanţele străpungeau aerul în toate direcţiile şi oamenii se prăbuşeau ca muştele.

Fusese înspăimântător… şi exaltant totodată.

Şi de atunci aştepta, sperând că se va ivi din nou ocazia…

Un fulger rapid străbătu noaptea, şi pilotul manevra deja ambarcaţiunea înapoi spre a se aşeza paralel cu vechiul ponton şubrezit. Pe plajă aştepta un Packard şi obişnuitul camion cu prelată.

Apoi manipulatorii săreau la bord ca să transporte lăzile. Un tip… doi… trei… zece… şi ultimul, mai lent decât ceilalţi. Bizar!

Când luna lumină uşor faţa omului, văzu că avea în frunte o gaură rotundă şi însângerată şi că zâmbea cu un aer răutăcios…

El punea mâinile pe armă, dar braţele îi erau parcă de plumb. Apăsa pe trăgaci, dar nu-i răspundea decât un rânjet diabolic. Şi omul cu gaura în frunte înainta acum spre el. Întindea o mână de schelet ca să-l prindă de braţ, şi îl ridica, şi îl scutura, îl scutura…

Atât de tare, atât de brutal încât se trezi din acea toropeală

semiconştientă şi îşi înăbuşi un strigăt de groază recunoscându-l pe Solly Cusamano, garda lui de corp. Philip Sacco se ridică dintr-o săritură din patul lui enorm şi cu un gest brutal se debarasă de mâna care încă îl mai scutura.

— Îmi pare rău, şefule. Ştiţi că nu-mi place să vă trezesc aşa.

Solly avea vocea nervoasă, încordată.

— Cât e ceasul? se răsti Sacco.

— Patru fără un sfert.

— Dimineaţa? Poate dă dracul, Solly, să nu ai un motiv serios!

Omul se dădu un pas înapoi în timp ce Sacco cobora din pat clătinându-se şi îşi îmbrăca halatul de casă luxos din mătase grena.

— Nu voiam să vă trezesc, zise Solly, dar n-am îndrăznit să risc. Cu tipii ăştia nu se ştie niciodată.

— Care tipi? se răsti Sacco care începea şi el să se simtă nervos.

— E unul jos. Aşteaptă în bibliotecă. Mi-a zis să vă spun că-l cheamă Omega.

Sacco simţi că i se scoală părul în cap şi înlemni.

— Omega! Dumnezeule, ăsta nu e un nume creştinesc!

— În orice caz, aşa mi-a spus, şi mi-a dat asta.

Solly îi întinse un cartonaş pe care îl ţinea între două degete de parcă ar fi avut în mână un şarpe veninos. Sacco se uită la cartonaş: o carte de joc de format mic pe care se vedea o figură neagră, îngrozitoare.

Un As de Pică.

Cartea morţii.

Simbolul poliţiei secrete din Miami!

Mai demult, când fraţii Taliferro impuneau de la New York legea lor asupra întregii ţări, aşii negri erau emanaţia dreptăţii interne a marii Fraternităţi. Nu dădeau socoteala decât faţa de *Commissione.* Se spunea chiar că aşii negii erau autorizaţi să suprime pe unii capi, cu condiţia să-şi poată justifica faptele în faţa delegaţilor trimişi de *Commissione.*

Şi la Miami făcuseră uz de aceasta putere cel puţin o dată. Sacco încă îşi mai amintea.

Totuşi lucrurile se mai schimbaseră de atunci, şi nu totdeauna în bine. Aproape că nu mai auzeai vorbindu-se de nici un As Negru. Statutul lor devenise vag, prost definit, şi cu siguranţă ca puterea lor era acum mai modesta. Totuşi…

„Cu tipii ăştia nu se ştie niciodată.”

Aşa spusese Solly. De data asta nu se înşela…

— Ţi-a spus ce vrea? se răsti Sacco la garda lui personală.

Solly scutura din cap.

— Nu. Vrea să vă vorbească. Imediat.

— Bun, haide, făcu Sacco cu iritare.

Solly îl precedă până la biblioteca aflata la parter. În faţa uşii stătea un om de pază. Cusamano îi făcu un semn şi omul înclină capul şi se dădu la o parte pentru a-l laşa pe *boss* să intre în încăpere.

Vizitatorul nocturn stătea în picioare, cu spatele la uşa, şi privea cu atenţie un rând de cărţi îmbrăcate în piele. Nu se întoarse imediat şi *capo* profită ca să-l măsoare cu privirea din cap până în picioare.

Era foarte înalt, cu umeri laţi, cu un corp de atlet, iar părul negru era tăiat scurt. Costumul croit impecabil era croit destul de larg ca să poată ascunde sub haină o artilerie solida.

— Ce s-a întâmplat? se răsti *capo.*

Necunoscutul se întoarse pe loc. Cu toată ora târzie din noapte, necunoscutul purta ochelari de straie care îi ascundeau ochii. Faţa dura părea scuipata în marmură.

O efigie de piatra funerara. Mda. Ce avea cu el scârba asta?

— E în joc pielea ta, Phil. Eşti interesat să ţi-o salvezi?

Phil! Nu era lipsit de tupeu ticălosul!

— Cred ca nu ne cunoaştem! îi replica arţăgos *capo.*

— Eu te cunosc, relua necunoscutul. Şi ştiu ca ai probleme serioase.

— Zău? Eu nu ştiam.

— Nu ţi-au povestit amicii tăi ce i s-a întâmplat lui Tommy Drake în noaptea asta.

Mafioso îşi încrunta sprâncenele.

— La ora asta amicii mei dorm, îi răspunse el tăios.

— Ca şi Tommy. Numai ca el îşi doarme somnul de veci.

Sacco se încorda tot în timp ce un fior rece îi trecea pe şira spinării. Se întoarse brusc spic Solie Cusamano.

— Sună-l repede pe Tommy!

Garda personala ezita, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

— Păi, şefule…

— Du-te! se răsti Sacco. De restul mă ocup eu.

— OK.

După ce rămase singur cu vizitatorul său indezirabil. Sacco se îndreptă spre bar şi îşi turnă o porţie bună de whisky, ignorându-l deliberat pe Omega. Aşteptă ca alcoolul să-i calmeze puţin fiorul care îl stingherea peste măsură.

Omega îi atrase atenţia cu blândeţe:

— Pierzi timp, Phil, şi nu cred ca ai destul.

— N-am nevoie de sfaturi!

Vizitatorul zâmbi şi se aşeză nepăsător pe marginea biroului lui Sacco. Se lasă tăcerea. Apoi reapăru Solly.

— Ce-i? îl întrebă Sacco răstit.

— Nu răspunde nimeni. Vreţi să mai sun?

Sacco reflectă apoi scutură din cap.

— Nu. Trimite imediat pe cineva acolo!

Solly ieşi după ce aruncă o privire bănuitoare spre Omega. Phil Sacco aşteptă să se închidă uşa şi întrebă pe un ton mai potolit:

— Eşti sigur în privinţa lui Tommy?

— La fel de sigur ca şi tine, făcu Omega dând din cap.

— Bun. Dar ce înseamnă asta. Cine-a făcut-o?

— Ar trebui să ştii. Nu?

Sacco se încorda şi îşi opri la timp o scrie de înjurături obscene.

— Nu stau tot timpul cu ochii pe oamenii mei, bodogăni el. Dacă se baga în rahat, e treaba lor să iasă de acolo.

Asul zâmbi şiret.

— Mi-e teama că Tommy Drake n-a putut să iasă de-acolo.

Capo nu răspunse nimic. Omega reluă:

— Se pare că ai necazuri cu cubanezii.

Sacco înghiţi încă o gură de whisky înainte de a rânji.

— Cine nu are necazuri cu cubanezii la Miami? zise el. Dar nu-ţi face sânge rău. Ţin lucrurile în mână.

— Aşa speră şi cei de sus.

Cei... De cine vorbea fătălăul ăsta?

Dar tipul continuă:

— N-ai prea mulţi prieteni în *Commissione,* Philip. Îşi fac griji pentru tine. Le-ar plăcea mult să ieşi din încurcătură.

Mai vorbeşti! *Mafioso* cunoştea destui ticăloşi la New York care visau să-l vadă dus pe copcă!

— Spune-le prietenilor mei de la New York ca aici totul merge bine, răspunse el cu răceală. Mulţumeşte-le pentru solicitudine şi asigură-i că n-au de ce să-şi facă griji.

— Le-ar plăcea să aibă o dovadă.

— O vor avea în scurtă vreme! bombăni Sacco.

— În cazul acesta totul, e perfect, zise Omega alunecând de pe birou şi îndreptându-se spre uşă.

Dar înainte de a ieşi se răzgândi şi mai spuse:

— N-ai avut niciodată de exterminat termite, Philip?

Sacco se încruntă.

— Nu. După câte îmi amintesc.

— Ai noroc, îl asigură cu calm Omega. Când îţi dai seama de prezenţa lor e deja prea târziu. Şi ştii cum faci ca să scapi de ele?

— Nu… nu, nu prea…

— Dai foc casei şi striveşti tot ce mişcă. Apoi reconstruieşti baraca.

Omega îl privi enigmatic pe Sacco înainte de a conchide:

— Sper, pentru tine, că n-ai termite la tine în casă, Phil.

— Ţi-am spus că ţin lucrurile în mână, repetă Sacco blestemându-se pentru tremurul care i se simţea în voce.

— În cazul acesta e bine, zise *Asul* deschizând uşa, dar ar trebui totuşi să-l verifici pe José 99.

Capo se uită la el uluit.

— Ce mai e şi numele asta la vrăjeală? O marea de bere cubaneză?

Asul Negru izbucni într-un râs lugubru. Apoi relua:

— Verifică-ţi trupele, Phil. E un sfat prietenesc. Şi asigură-te că nu ai termite care-ţi rod şarpanta.

Philip Sacco strânse din dinţi şi răspunse întorcând spatele:

— Ştiu ce am de făcut. Nimeni nu are de ce să-şi bage nasul în afacerile mele şi n-am să las pe nimeni să mă sâcâie!

Se întoarse brusc să-şi măsoare vizitatorul din cap până în picioare, dar nu mai era nimeni. Omega dispăruse şi uşa se închidea în tăcere.

Sacco făcu un efort supraomenesc pentru a se destinde şi îşi mai turna un pahar de whisky. Era prea devreme ca să bea, fir-ar să fie! Dar, la urma urmelor, nu în fiecare zi ţi se proţăpea în casă un As Negru ca să-ţi frigă ficaţii.

Dobitocul ăsta îl ameninţase, asta era clar. Poveştile cu pretinşi prieteni de la New York, cubanezii, termitele, nu erau decât vrăjeală şi urmăreau un scop precis. Numai că Sacco nu se născuse de ieri, de azi… Prinsese mesajul dintre frazele cu dublu sens.

Că se anunţau necazuri, asta era foarte probabil, şi ce i se întâmplase lui Tommy Drake era fără îndoială semnul prevestitor al unor dezordini mai grave. Necazul era că cei de la New York aflaseră chiar mai înainte ca Sacco să fi ştiut ceva, şi îi trimiseseră un şacal să adulmece mirosul de sânge pe care el încă nu-l simţise. Totuşi nu era chiar cine ştie ce. Cam ce-şi imaginau ei acolo sus? Că bossul din Miami putea fi scos din pâine chiar aşa uşor?

Ei bine, să se arate! Să vină să vadă dacă Philip Sacco se va da la o parte ca să le lase lor terenul liber. Tommy Drake s-a lăsat omorât? OK! Sacco însă era destul de călit ca să-l găsească pe făptaş, să-l facă să-şi înghită certificatul de naştere şi să restabilească ordinea în ograda lui.

O să facă prăpăd în mediile cubaneze. În mediile haitiene. Şi chiar în propria lui curte, dacă va fi nevoie, şi se va auzi de foarte departe tămbălăul pe care îl va face.

Până în Manhattan, unde îşi avea sediul noua *Commissione.*

Cât despre José *99,* avea prea puţină importanţă cine era în realitate. Sacco îl va găsi, viu sau mort. Era uşor. Trebuia doar să tragi de anumite sfori. Şi să apeşi pe butoanele potrivite…

Sacco îşi cunoştea oraşul.

Prietenii lui de la New York voiau o dovadă?

Dacă se aventurau până aici, aveau să dea peste o tăbliţă foarte frumoasă pe care vor putea să citească: „Vânătoarea interzisă”.

Iar cel care va continua să înainteze, va pleca cu picioarele înainte!

VI

Omega-Rob Dolland îşi gară maşina închiriata în parcarea exterioara a taberei de detenţie militară. Era prea devreme pentru vizite şi Dolland ştia ca celelalte vehicule aparţineau personalului închisorii. Dodge-ul lui cu patru uşi, care înlocuia provizoriu Firebird-ul, avea să treacă neobservat printre maşinile banale ale funcţionarilor.

Justiţiarul îşi schimbase maşina dar şi ţinuta. Costumul superb şi sclipitor al as-ului Mafiei dispăruse. Purta acum nişte pantaloni şi o haina de-a gata.

Justiţiarul devenise maestru în arta camuflajului. Ştia să-şi schimbe identitatea fără să aibă nevoie de deghizări foarte elaborate. Experienţa îl învăţase că spiritul omenesc pierduse foarte mult simţul observaţiei şi că nu vede în general decât ce se aşteaptă să vadă. Cu abilitate, puţin noroc şi multă îndrăzneală, Justiţiarul se infiltrase deseori în taberele inamicului fără să se facă remarcat.

Asul Negru era o acoperire ideala pentru Dolland. Aceste figuri legendare ale poliţiei interne mafiote, erau înconjurate de mister, reputaţia lor stârnind încă multa spaimă printre generaţiile tinere de *mafiosi.*

Dolland-La Mancha o porni pe aleea mărginită de grilaj care ducea la clădirea închisorii rezervată primirilor. Înăuntru, o gorilă păroasă cu galoane de sergent citea cu atenţie un ziar sportiv. Sergentul ridică capul spre cel care sosea şi se încruntă.

— Prea devreme, îi zise el. Vizitele încep la unu.

Fără să răspundă, Dolland-La Mancha scoase din buzunar o legitimaţie falsă de poliţist şi o puse pe birou.

— Am venit să-l vad pe Antonio Esparza, anunţa el.

— N-am fost anunţat, bombăni sergentul fără să încerce să-şi ascundea enervarea.

— În cazul acesta, te rog să verifici, îi replică vizitatorul. Mă grăbesc.

Gorila îl străpunse cu privirea, dar laba lui mare apucă totuşi telefonul interior.

Peste cinci minute apăru un locotenent într-o uniformă impecabilă şi examină cu atenţie actele prezentate de Dolland.

— OK, murmură el. Dar în general suntem anunţaţi.

— Ordinul meu de misiune datează de ieri seară, răspunse

Dolland.

Locotenentul dădu din cap.

— De ce vreţi să-l vedeţi pe Toro?

— Conducerea de la Washington speră să-l pot trage de limbă.

— Atunci, succes! zise locotenentul rânjind. Ticălosul ăsta e încăpăţânat ca un catâr!

Justiţiarul îl urmă pe locotenent pe un culoar îngust la capătul căruia era o uşă de fier păzită de un planton.

— Sunteţi înarmat? se interesă locotenentul.

Dolland scutură din cap.

Îl urmă din nou pe locotenent şi trecu de mai multe uşi înainte de a ieşi într-o curte mare de formă pătrată înconjurată de clădiri. Justiţiarul identifică popota, spălătoria, atelierele şi, mai departe, nişte bărăci care separau curtea de câmpurile cultivate pe care deţinuţii lucrau supravegheaţi de gardieni călare.

Ofiţerul îşi duse vizitatorul într-o clădire cu un singur etaj şi îl conduse într-o încăpere mare înconjurată de uşi care dădeau spre celule. Sala de vizite. Locotenentul dădu un ordin scurt gardianului în uniformă care se afla aici.

— Adu-l pe Esparza, matricola 415777.

— Bine, domnule.

Gardianul ieşi imediat şi Dolland luă loc în celula cea mai apropiată. Unicul mobilier consta într-o masă de lemn şi două scaune din fier, toate pliante.

— Vi-l aduce imediat, zise locotenentul. Dacă aveţi nevoie de ceva...

— Toro mi-e suficient, răspunse Dolland.

Nu avu mult de aşteptat. După două minute în cadrul uşii apăru o umbră. Dolland se ridică imediat să-l primească pe cel care îl cunoştea sub numele de Toro.

Anii îl schimbaseră pe Antonio Esparza. Avea o faţă slabă şi riduri adânci îi subliniau gura şi ochii. Dolland îl recunoscu totuşi imediat. Părul era tot negru ca smoala, privirea dură, hotărâtă, maxilarul voluntar. În ţinuta albă a închisorii tenul lui închis ieşea şi mai mult în evidenţă.

Individul nu pierduse nimic din alura lui de şef. Stătea foarte drept, cu capul sus. Nu, închisoarea nu-l strivise... nu mai mult decât temniţele lui Castro din timpul tinereţii sale.

El Toro era un luptător. Dur, încăpăţânat ca un catâr, aşa spusese locotenentul. Şi nu se înşelase.

Privirea lui trăda totuşi un sentiment pe care Dolland nu-l mai văzuse vreodată. Amărăciunea, poate... sau furia ascunsă cu

grijă în adâncul sufletului.

Deţinutul se aşează pe scaunul liber.

— E mult de-atunci, Toro!

Ochii cubanezului se îmblânziră imediat. Toro îşi cercetă cu atenţie interlocutorul. Nu-i mai văzuse niciodată această nouă faţă. Şi deodată înţelese.

— Trăsăturile se pot schimba, zise el, dar nu şi privirea, pentru că ea reflectă sufletul.

Apoi ezită un moment înainte de a continua:

— Putem vorbi liber, nu sunt microfoane. Se zvoneşte că ai murit.

Zâmbetul lui Dolland parcă scrâşni.

— Zvonurile exagerează totdeauna. Nu scăpa din vedere că asta ar face plăcere la o mulţime de lume.

Cubanezul dădu din cap.

Dolland aruncă o privire în jurul lui şi murmură:

— Ce ţi s-a întâmplat?

Bineînţeles, cunoştea răspunsul, dar voia să audă versiunea lui Toro.

— Am fost acuzat că ascund exploziv.

— Înţeleg.

Cubanezul se încruntă.

— Vrei să ştii dacă e adevărat?

— Cred că e inutil.

Toro dădu din cap scârbit.

— E culmea! Am avut arme ani în şir, le-am făcut să circule, le-am folosit. M-am zbătut să trec refugiaţi, am luptat pentru *Cuba Libre,* susţinut în mod neoficial de guvernul american. Iar acum, când mai mult sau mai puţin m-am potolit, sunt acuzat ca ascund la mine explozibil!

— Cineva ţi-a întins o capcană ca să te denunţe.

— Sigur că da, susţinu cubanezul. Curcanii au venit peste mine în plină noapte cu un mandat de percheziţie. Ştiau exact unde să caute şi ce trebuiau să găsească.

— Ştii cine ţi-a făcut-o?

Cubanezul zâmbi pentru prima dată de la începutul convorbirii lor.

— Mă gândesc cu vag la unul, admise el cu jumătate de glas. Peste un an îi voi face o mica vizită de politeţe.

— Poate că va fi prea târziu, zise Dolland.

Cubanezul îi aruncă o privire uimită fixându-l cu atenţie câteva clipe înainte de a întreba:

— Explică-mi.

Dolland îi furniza rapid toate elementele de care dispunea. Camioanele furate, armele dispărute, legăturile unor exilaţi cubanezi cu marii mahări ai mafiei din traficul de droguri şi ce i se întâmplase lui Hannon. După ce sfârşi aşteptă în tăcere, sperând ca Tom să-i ofere o pistă solida pe care să poată porni.

Din nefericire, Toro nu spuse nimic încurajant.

— Acest José 99 poate să fie oricine… Prietenul tău, acest Hannon, e sigur că tipul care i-a telefonat era cubanez?

Dolland încuviinţă dând din cap.

— Numai după voce. Nu l-a văzut niciodată.

Toro se aplecă peste masă şi reluă cu o voce care vibra de emoţie.

— Trebuie să înţelegeţi, *amigo…* Intriga şi lupta pentru influenţă au devenit un stil de viaţă. Acum nu mai avem idealul pentru care ne băteam. Vreme de douăzeci de ani am luptat pentru eliberarea patriei noastre. La început guvernul vostru ne-a sprijinit… apoi, puţin câte puţin, ne-a spus să avem răbdare, să aşteptăm până *mañana.* În fine, CIA a început să recruteze refugiaţi ca să-i formeze şi ei i-au pus în legătură cu şefii Mafiei. Şi, ca o adevărată încoronare, au mai debarcat şi *marielistas…* Aşa că ce mai vrei?

Tăcu şi Dolland aşteptă câteva secunde înainte de a-i spune:

— Am nevoie de o pista solida, Toro.

Cubanezul ezită.

— Poate că aş putea să te ajut. Dar atâta vreme cât sunt la pârnaie…

Dădu din umeri cât se poate de elocvent. Dolland prinse mesajul. Hotărârea lui era luată.

— Poate vom găsi un mijloc, zise el. Să ne gândim amândoi, Toro.

Şi continuam să discute cu voce joasă.

VII

John Hannon puse jos receptorul telefonului. Mâna îi tremura uşor.

Îşi pusese multe întrebări despre individul care îl salvase noaptea trecuta din acea răpire mortala. Dar acum bănuielile lui se confirmaseră. Nu mai avea nici o umbră de îndoiala.

Ascultase cu atenţie vocea bine timbrată cu inflexiuni grave. Mai auzise şi altă dată vocea aceea.

Vorbise la telefon cu un mort…

Se anunţase în mod oficial moartea Justiţiarului, şi în ziua aceea Hannon avusese o impresie penibilă de pierdere, de părăsire.

Dispariţia Justiţiarului lăsase un gol imens în inima fostului inspector de poliţie. Un gol pe care nimic nu-l umpluse până în noaptea aceea…

Prin urmare, marele luptător nu dispăruse trup şi suflet la New York. Era teafăr şi în momentul acela făcea dreptate la Miami. Lupta ca totdeauna pentru viaţă, speranţă şi libertate.

Fusese misterios la telefon. Îi dăduse lui Hannon un nume de cod asigurându-l că va lua din nou legătura cu el… în privinţa asta putea să aibă toată încrederea.

Până atunci Hannon se afla în faţa sarcinii dificile de a localiza un cubanez fără nume, fără faţă, în toată acea mulţime care forma drojdia societăţii din Miami.

Nu avea nici cea mai mică pistă pe care să poată porni. Războinicul venise peste el fără ca Hannon să-l fi căutat. Dar acum când intrase în joc nu mai putea să dea înapoi. Fostul inspector de poliţie îşi va continua misiunea până la capăt, doar dacă, bineînţeles, moartea nu va veni să i se aşeze de-a curmezişul drumului…

Ridică iar receptorul, forma un număr ştiut pe de rost, îşi spuse numele şi aşteptă câteva clipe. O voce fermă şi bine cunoscuta răsună în receptor.

— John? Bună ziua! Ce mai faci?

— Binişor, mulţumesc.

— Numai aşa te poţi păstra, observă râzând inspectorul Robert Wilson.

Ştia despre răpirea de noaptea trecută. Cei doi bărbaţi lucraseră multă vreme împreună în cadrul Brigăzii omucideri.

Wilson era tot inspector principal şi rămăsese în continuare cel mai bun prieten al lui Hannon.

— Am nevoie de un serviciu, Bob.

— Dă-i drumul. Te ascult.

— Caut un cubanez care s-ar putea să figureze în dosare. Din păcate nu cunosc decât un nume de cod.

— Şi care e?

— José 99. E destul de vag, dar...

— Foarte vag. Are vreo legătură cu ce s-a petrecut azi-noapte? întrebă Wilson devenind deodată bănuitor.

Hannon avea oroare să-şi mintă un prieten, dar de data asta nu se putea altfel. Adoptă un ton detaşat.

— Nici o legătură. În momentul ăsta mă ocup de un caz care patinează cam mult faţă de cât mi-ar fi plăcut mie. Dacă ai putea să mă ajuţi să accelerez mişcarea...

— Poate, zise Wilson al cărui scepticism se simţea cât se poate de clar. Am să verific, dar să nu-ţi faci prea multe iluzii.

— Mulţumesc. Ăăă... dacă îl găseşti pe acest José 99...

— Fii liniştit, am să te sun, îl asigură Wilson. Auzi... În locul tău, eu aş trage pe dreapta câteva zile. S-ar zice că viaţa te cam bruschează în ultima vreme.

Aluzia era clară, dar Hannon nu o luă în seamă.

— O să mă gândesc! îi răspunse el. Deocamdată am prea multe chestii de rezolvat.

— Mda... John?

— Da?

— Dacă afacerea asta ţi se pare prea, ăăă... spinoasă, adu-ţi aminte de numărul meu de telefon.

— Fii liniştit, Bob, îi răspunse Hannon închizând.

Bob Wilson se sprijini bine de spătarul scaunului său, cu ochii ţintă la telefonul abia închis. În minte îi reveneau tot felul de amintiri de pe vremea când lucrase sub ordinele lui John Hannon. Făcuseră împreuna un numai incredibil de mare de anchete şi îşi salvasem reciproc viaţa în timpul unor operaţiuni deosebit de periculoase.

Wilson se strădui să alunge aceste gânduri. Trecutul nu schimba cu nimic prezentul. Azi Hannon era expus unor mari primejdii. Wilson era sigur de asta. Era cât se poate de clar că se vârâse într-un bucluc afurisit, şi nu-i înşelase deloc cu vocea lui degajata de la telefon. Minţise şi probabil că avea motive întemeiate să facă astfel.

Cine era acest misterios José 99? Un pseudonim pentru o scârnăvie care se ocupa cu traficul de arme, de droguri şi de informaţii? Când aveai de-a face cu un astfel de joc te trezeai fuguţa transformat în carne de cârnaţi...

Cubanezii deveneau din zi în zi mai periculoşi la Miami. Şi pe lângă ei mai erau şi haitienii şi columbienii. Totul, asezonat cu heroină şi cocaina, forma un amestec exploziv. Ca să te convingi era suficient să faci o plimbare la morga oficială.

VIII

— Încă cinci minute. Aproape ca am ajuns.

Pilotul trebuia să vorbească foarte tare ca să se fac a auzit, din cauza zgomotului pe care îl făcea motorul elicopterului. Se încadrau în timp.

Aparatul lui Grimaldi survola autostrada la o înălţime de vreo treizeci de metri. De o parte şi de alta a panglicii negre de asfalt se întindeau cât vedeai cu ochii câmpuri cultivate presărate cu palmieri.

Justiţiarul purta combinezonul negru de camuflaj, cizme înalte, iar pe umeri şi pe talie îi atârnau centuri grele cu muniţii.

Era echipat cu un lansator de grenade semiautomat XM-18. O arma redutabilă care putea să funcţioneze cu proiectile de 40 mm şi să tragă cu precizie la o distanţă de peste o suta cincizeci de metri. Cu puţină experienţă, în mai puţin de cinci secunde puteai să tragi douăsprezece încărcături explozive, incendiare, lacrimogene sau fumigene.

În aceasta împrejurare, lansatorul de grenade al lui Dolland era alimentat cu grenade fumigene şi lacrimogene.

Era pentru prima dată când încerca să salveze un prieten din mâini „aliate”, şi nu putea fi vorba să tragă în oameni. Nu voia decât să creeze o situaţie de confuzie şi de panica.

Aşa că XM-18 părea cel mai indicat pentru această acţiune. Dacă se folosea cu viclenie de această arma, ar fi putut să pătrundă şi să iasă din tabără împreună cu deţinutul înainte ca gardienii să primească întăriri.

Dacă totul mergea bine…

Acum părăsiseră autostrada şi zburau paralel cu un drum mai îngust. Nu prea departe, clădirile închisorii semănau cu un joc de construcţii care se marea rapid.

Imediat ce survolară primul gard, un gardian calare îi reperă şi puse mâna pe un mic aparat de emisie-recepţie.

Dolland începuse numărătoarea inversă. Îşi verifică lansatorul de grenade, se desprinse de centurile de siguranţă şi se târî până la sasul aparatului. Dedesubt, câmpurile cultivate se întindeau până de departe împrejmuite cu sârmă ghimpată.

Grimaldi mai împinse puţin de manşa aparatului care trecu pe deasupra unui al doilea gardian călare. Acesta agită în direcţia lor o carabină veche. Deţinuţii răspândiţi pe câmp îşi

întrerupseră lucrul. Sprijiniţi în furci şi lopeţi, urmăreau cu capetele ridicate evoluţia insectei mari şi zbârnâitoare.

Apoi gardienii călare sosiră din ce în ce mai numeroşi – caii se deplasau cu rapiditate. Dolland îl reperă în sfârşit pe Toro printre ceilalţi şi se uită scurt la Grimaldi. Care începuse să descrie un cerc rapid în jurul deţinutului.

— *Go!* strigă el când patinele de aterizare atinseră solul.

Gardienii deschiseră focul. Grenadele fumigene explodară la vreo cincizeci de metri la dreapta aparatului, apoi una lacrimogenă în partea cealaltă, şi încă două fumigene imediat în apropiere. Palele elicei loveau fumul răspândindu-l peste tot în jur, înecând câmpurile şi oamenii într-un nor opac şi irespirabil.

Gardienii şi deţinuţii strigau şi alergau în toate direcţiile, căutând aer şi lumină. Dolland reperă doi călăreţi care se repezeau spre elicopter. Caii şi călăreţii se pierdură aproape imediat în ceaţa artificială. Pentru mai multă siguranţă, Dolland trase o grenadă în direcţia lor. În panica generală se auziră ordinele pe care un gardian le striga deţinuţilor, apoi un foc de armă se pierdu spre cer. Altul răspunse la dreapta lui Dolland şi glonţul străpunse perdeaua de fum.

Un gardian călare se ivi brusc din ceaţa artificială şi lovi un deţinut, culcându-l la pământ. Călăreţul încercă să-şi stăpânească calul, dar acesta, cuprins de panică, se năpusti înainte în căutare de aer respirabil. Gardianul se pomeni pe jos. Carabina îi scăpă din mână şi rămase la pământ pe jumătate inconştient. Deţinutul se ridica, se deplasă până la arma abandonată şi puse repede mâna pe ea. O încărcase şi îl ţinea pe gardian când Dolland trase din nou cu XM-18.

La mai puţin de zece metri era inutil să mai ochească. În clipa următoare deţinutul se rostogolea în iarbă, prins într-un vârtej de gaz lacrimogen, în timp ce carabina rămânea abandonată la câţiva zeci de metri de el.

Prin fum apăru o altă siluetă. Dolland îl recunoscu imediat pe El Toro care alerga spre elicopter. Era urmat de foarte aproape de alţi trei prizonieri. Unul dintre ei chiar era gata să-l depăşească.

Dolland ar fi vrut să-l intercepteze, dar Toro era exact în lina lui de tir. Dacă îl ţintea pe deţinut risca să-l rănească şi pe Toro.

Cubanezul, fără să-şi oprească alergarea, se întoarse brusc în loc şi îi trase un pumn zdravăn în faţa deţinutului care se clătină. Mai făcu încă câţiva paşi şi apoi se prăbuşi greoi la pământ. Ceilalţi doi urmăritori îşi măriră viteza. Primul, un tip gras, roşu la

faţă, se aruncă cu capul înainte ca să-l prindă pe Toro de glezne aşa cum fac jucătorii de rugby.

Cubanezul se debarasă de adversar lovindu-l cu piciorul în falcă şi făcându-l să se rostogolească în praf.

Al treilea căută cel mai bun unghi de atac pentru a-l ataca pe Toro, dar nu-l mai găsi niciodată. Glonţul unei carabine îl rostogoli pe sol, făcând să-i ţâşnească din piept un jet de sânge.

Justiţiarul se întoarse să repereze trăgătorul. Descoperi un gardian fixat la vreo patruzeci de metri de poziţia lui, care profita de un gol de fum pentru a-şi regla tirul.

Lansatorul de grenade îşi făcu din nou datoria şi trăgătorul dispăru învăluit într-o perdea opacă.

Toro intră în sas. Grimaldi manevră imediat şi smulse aparatul de pe sol.

Câteva arme traseră în direcţia lor. Un glonţ şuieră pe la urechile lui Dolland şi ieşi prin partea din spate a aparatului. Altul intră în fuzelaj.

Dar Grimaldi nu stătuse cu mâinile în sân. În câteva secunde aparatul ieşise din bătaia armelor. În mai puţin de un minut infernul de pe câmpul de detenţie dispăruse.

Grimaldi survola un peisaj mlăştinos.

Cubanezul respira din toate puterile.

— Ei bine, Toro? zise Dolland cu un zâmbet de bun venit la bord.

Toro îi răspunse cu un surâs amical şi îi întinse mâna.

IX

În picioare în faţa ferestrei deschise, Toro privea distrat grădiniţă prost întreţinuta împrejmuită cu o bariera din lemn crăpat. Vecinul cel mai apropiat era un cimitir de maşini ai cărui munţi de fierărie ruginita semănau cu nişte sculpturi abstracte, ciudate şi de un gust îndoielnic.

— Îmi pare rău că nu ţi-am găsit o ascunzătoare cu o vedere mai plăcută, zise Dolland.

Cubanezul se întoarse spre el cu un râs scrâşnitor.

— Vederea îmi convine perfect, *amigo.* Începusem să mă cam satur de mari spaţii libere.

Lua ceaşca de cafea de pe chiuvetă şi se aşeza la măsuţă în faţa Justiţiarului.

— Cred că nu ţi-am mulţumit încă, *El Matador.*

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

— Şi totuşi o fac. *Gracias, amigo,* zise Toro cu o mică plecăciune.

Cei doi bărbaţi se aflau în cămăruţa-sufragerie a unui modest bungalou din Opa-Locka, o periferie din Miami. Aeroportul cu acelaşi nume se afla la mai puţin de cinci minute de acolo. Dolland alesese acel cartier pentru faptul că era departe de Mica Havana, unde cercetările pentru găsirea lui Toro aveau să atingă paroxismul în foarte puţină vreme. Cu puţin noroc, nimeni nu se va gândi să-l caute acolo pe prizonierul evadat.

Totuşi cei doi nu aveau intenţia să stea inactivi în timp ce Miami era în efervescenţă. Acel bungalou era doar o primă etapă. Trebuia să pună la punct un plan de acţiune şi să obţină informaţii.

Înainte de a se angaja şi mai mult, Dolland avea nevoie să cunoască anumite lucruri.

— M-ai lăsat să înţeleg că în grupul tău era un trădător…

Toro îi aruncă o privire pe deasupra ceştii de cafea, în timp ce o cuta adâncă i se întipărea pe frunte. Ezită, apoi vorbi cu o voce aproape solemna.

— Prefer să mă ocup eu însumi de asta.

— Îţi înţeleg sentimentele.

Toro ridica din sprâncene surprins.

— Adevărat?

— Cei slabi… trădătorii… ei ne rănesc cel mai adânc.

Cubanezul nu răspunse, pierdut în gânduri, dar vocea lui Dolland îl aduse repede la realitate.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Justiţiarul. Nu pot înainta orbeşte.

Toro ezita din nou. Apoi dădu din cap şi îşi goli ceaşca.

— Raoul Ornelas, zise el.

Pronunţase acel nume cu o greaţa profunda.

Continua:

— Era mâna mea dreaptă. *Mi hermano.* Ştii că am făcut parte din Delta 66?

Dolland dădu din cap. Cunoştea perfect numeroasele grupuri paramilitare care înfloreau unele după altele în mediul exilaţilor cubanezi. Urmărise ani în şir „cariera" lui Toro care începuse cu facţiunile anticastriste teroriste şi care treptat devenise un moderat fără să-şi piardă din cauza asta autoritatea şi statura de şef. Toro ştia să-şi dinamizeze oamenii, să le orienteze energia fără să cedeze în mod sistematic violenţei.

— Raoul nu era niciodată satisfăcut, relua el. Voia totdeauna mai multă acţiune... mai mulţi morţi. Zicea că guvernul vostru era răspunzător de toate problemele noastre. Pentru el FBI-ul şi CIA erau în complicitate cu Castro.

Cubanezul se ridică să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea, apoi se întoarse lângă Dolland şi continua.

— Nu eram de acord unul cu altul. Nu ne înţelegeam nici în privinţa obiectivelor, nici a mijloacelor ce trebuiau folosite. Într-o zi am aflat că Raoul îşi recruta proprii lui oameni. Devenise un franctiror. Arunca bombe peste tot fără să-i pese de nevinovaţii care mureau.

— Discuta autoritatea ta de şef? îl întrebă domol Dolland.

Cubanezul îi aruncă o privire dură.

— N-a discutat multă vreme. L-am terminat. L-am destituit din funcţie... Dar asta n-a schimbat nimic. Oameni ca Ornelas ştiu întotdeauna unde să se ducă.

— El te-a vândut poliţiei?

Toro dădu din umeri cu indiferenţă.

— El sau un *soldado* de-al lui, zise el cu lehamite. Chiar înainte de procesul meu, Ornelas îmi convoca oamenii şi îi îndemna să lupte împotriva guvernului Statelor Unite prin violenţă. Le promitea câte în lună şi în stele dacă mă părăseau pentru a-l urma pe drumul răzbunării.

Toro tăcu un moment de parcă s-ar fi gândit, apoi continuă:

— Cunoşti grupul Alfa 7?

— Da.

Justiţiarul cunoştea totul despre această grupare teroristă a exilaţilor cubanezi. Era cunoscuta de toate poliţiile din ţară din 1975. Alfa 7 era format totuşi dintr-un număr ridicol de oameni. Erau cel mult o sută, dar gruparea exercita o influenţă enormă în mediul cubanez. Ca mişcare extremistă care lupta pentru întoarcerea vechiului regim în Cuba. Alfa 7 era ajutată în secret de mulţi membri influenţi ai blocului anticastrist, în special de oameni de afaceri bogaţi în exil, care o subvenţionau pentru cumpărarea de arme şi menţinerea unei stări constante de gherilă.

Soldaţii din Alfa 7 îşi aruncaseră bombele aproape peste tot în ţară, începând cu Manhattan şi până la Chicago; răpiseră persoane politice importante, se dedaseră la acte de violenţă inumane, fără să cruţe vreodată sângele nevinovat, alegându-şi ţintele fără nici un discernământ. În câteva luni, Alfa 7 devenise grupul cel mai activ şi cel mai periculos dintre toate mişcările anticastriste din Statele Unite.

Libertatea de exprimare se plătea foarte scump în Florida… În virtutea ei oricine risca să-şi piardă viaţa şi toată lumea plătea. Cu excepţia – lucru curios – a comuniştilor şi a celor numiţi *fidelistas*, care ar fi trebuit să fie totuşi prima ţintă a grupării Alfa 7. Căci, în ciuda creşterii violenţei şi terorismului, găseai prea puţine victime printre susţinătorii lui Castro şi a prietenilor lor cu simpatii sovietice.

— Raoul are multă influenţa în gruparea Alfa 7, murmură Toro. Unii chiar afirmă că el ar fi şeful ei. Dar sub nume de împrumut.

— Înţeleg.

Alfa 7.

Arme, camioane, droguri.

Şi, bineînţeles, Mafia…

Legătura nu era imposibilă. Ba era chiar mai mult decât probabilă, dar Dolland nu ştia încă destul despre duşman pentru a-şi putea hotărî strategia. Mai întâi trebuia să-şi localizeze ţintele cu precizie. Numai că în rândul exilaţilor era o mare bramburealã.

— Ce intenţionezi să faci?

Vocea cubanezului îi întrerupse gândurile.

— Mult zgomot acolo unde se ştie că sunt aşteptat, îi răspunse Justiţiarul.

— Şi Raoul?

Dolland dădu din umeri.

— Ţi-l las ţie, provizoriu. Ai drept de prioritate asupra lui. Dar dacă descoperi lucruri interesante…

Toro îşi întinse mâinile înainte.

— *Como no.* Bineînţeles. Eşti prietenul meu. Îţi datorez libertatea.

— Nu-mi datorezi nimic, zise grav Dolland. Începând de acum consideră că suntem chit. Sper doar ca această misiune să nu mă antreneze acolo unde nu mi-ar plăcea să ajung.

Toro se încrunta.

— Ţi-e teamă să nu fii nevoit să te legi de poporul meu? *Mi hermano!*

— M-am gândit şi la asta, mărturisi cinstit Justiţiarul.

— Şi eu.

Cubanezul se aplecă peste măsuţă şi-l prici pe Dolland în ochi, iar Justiţiarul citi în privirea lui o tristeţe infinită.

— Îi înţeleg puţin pe Ornelas şi pe toţi acei *soldados* din jurul lui, murmură Toro. Au luptat toată viaţa cu *fidelistas.* La început guvernul vostru i-a încurajat, acum îi pedepseşte.

Guvernul „vostru”. Dolland pricepuse aluzia. Indiferent de afinităţile lor intelectuale şi morale, el şi Toro erau diferiţi, şi poate ca nici războiul lor nu era acelaşi.

Cubanezul continuă cu o voce joasa.

— Totuşi simt aceeaşi mânie ca şi tine când vad cum sunt sacrificaţi inutil nevinovaţii.

Înainte de a vorbi mai departe ezita un moment de parcă şi-ar fi căutat cuvintele.

— Un om trebuie să ştie să-şi recunoască duşmanii. Sângele, *la raza,* nu este destul. În inima lui un om poate să moară înainte de a-i fi sunat ceasul. Un frate poate să-şi trădeze propriul sânge.

Justiţiarul nu răspunse imediat, dar când o făcu vocea lui era gravă.

Toro dădu din cap.

— *Si. Comprendo.* Te voi ajuta… dacă pot.

Dolland simţi încă o dată că printre ei trecea o umbră, dar hotărî să nu-i acorde importanţa. Nu-i putea cere cubanezului să acţioneze aşa cum înţelegea el, dar în sinea lui avea încredere în Toro, în sentimentul onoarei şi dreptăţii. În rest…

Justiţiarul se ridică să plece.

— Timpul ne presează, Toro. Vrei să te las undeva?

Cubanezul scutură din cap şi arătă spre telefon.

— Trebuie să dau nişte telefoane. Mi-au mai rămas câţiva *soldados* care şi-au păstrat încrederea în mine.

— OK. Unde sun dacă vreau să-ţi las vreun mesaj?

Toro îi indică un număr de telefon pe care îl ştia pe de rost.

— Bine, contează pe mine, îi zise Dolland.

Toro se ridică şi el şi strânse cu căldură mâna întinsă de eliberatorul lui.

— *Vaya con dios, amigo,* zise cubanezul cu un zâmbet neaşteptat. *Viva grande matador!*

Dolland surâse şi el şi ieşi repede. Se grăbea.

Vânătoarea începuse.

Vânarea sălbaticilor care infestau Miami.

Vânarea paraziţilor…

Justiţiarul se pregătea să facă zgomot, mult zgomot acolo unde avea să fie aşteptat…

X

Aruncătorul îşi agita sacul de pânză plin cu bile de ping-pong numerotate. Îl agita la dreapta, apoi la stânga şi în sfârşit îl învârti deasupra capului înainte de a-l arunca în sala de joc. Ascuns în mijlocul clienţilor, individul însărcinat cu prinderea sacului dădu la o parte cu brutalitate doi jucători de lângă el şi îl prinse din zbor înainte de a-l agita triumfător. După o clipa îl deschidea şi scotea din el o singura bila. Pe care abia dacă o privea înainte de a o trimitea *aruncătorului* de pe estradă.

Aruncătorul examina mingea cu atenţie de parcă i-ar fi fost greu să descifreze numărul înscris pe ea. În cele din urmă o prindea între două degete şi o întindea spre public.

— *Nueve!* strigă el. Numărul nouă.

Jos, în mulţimea jucătorilor, doi-trei clienţi scoaseră strigăte de bucurie. Restul rămaseră tăcuţi, mototolindu-şi hârtiuţele pe care erau înscrise pariurile pierdute.

Trei câştigători şi cel puţin vreo douăzeci de persoane care pierduseră. Ernesto Vargas îşi zise că era exact proporţia ideală.

Vargas avea treizeci şi şase de ani şi era patronul unor mici loterii cubaneze clandestine numite *bolita.* O afacere liniştită dar lucrativă, a cărei exclusivitate o deţinea Vargas în Coral Gables şi în cartierele vecine. Nu trecuseră mai mult de trei ani de când debarcase clandestin în Florida şi deja reuşise mai bine decât tot ce şi-ar fi putut imagina în Cuba. Fusese ajutat foarte mult de două elemente importante: priceperea de a-şi alege proptelele şi bunul simţ.

Datorită proptelelor putuse să demareze afacerea cu *bolita.* Fusese împrumutat cu bani pentru a-şi deschide primul tripou, dar îşi plătise datoria de multă vreme.

Cât priveşte bunul simţ, Vargas era convins că acesta îl va duce pe culmile gloriei. Evident, cu condiţia să fie prudent, să joace cărţile potrivite la momentul potrivit, şi să nu-i iasă în cale ghinionul.

De când sosise în Statele Unite, Ernesto Vargas învăţase întruna. Îi observase pe exilaţii care îl precedaseră pe teritoriul american şi îi observase şi pe *anglos.* Şi apoi studiase legile locale ca să le poată ocoli cu un minim de risc. Înţelesese repede sistemul. Ca să supravieţuiască în toată libertatea era suficient să cumperi o licenţă de la Mafie şi să plăteşti curcanii… De acum

înainte era liber să acţioneze liniştit în toată Florida. Fireşte, cu condiţia să fie discret şi să nu atragă prea mult atenţia.

Ernesto Vargas se dovedise un adevărat maestru în arta de a trăi fără să se facă remarcat. Evident, în Coral Gables era cunoscut. Unii chiar veneau la el când aveau nevoie de favoruri sau de o mână de ajutor, dar numele lui nu apăruse niciodată pe prima pagină a ziarelor şi nici nu fusese asociat cu cortegiul unor morţi nevinovaţi. Zgomotul, scandalul, violenţa publică, toate acestea le lăsa acelor ridicoli cowboys ai cocainei, care omorau oameni în plină stradă şi comiteau atrocităţi pentru plăcerea de a face să se vorbească despre ei.

Vargas era un modest. Dacă cineva încerca să-l sâcâie, se descurca singur, fără zgomot, fără fanfară. Un picior rupt, un umăr sărit de la locul lui şi gata. Totuşi, aşa ceva se petrecea rar căci creditorii lui plăteau aproape totdeauna la timp, iar în ansamblu viaţa era paşnică.

Ăsta era visul american...

Învăţase repede să-i îmbrobodească pe blegii de exilaţi cu această loterie trucată care îi aducea bănet nu glumă. *Bolită* nu ruina clienţii, care în general pariau puţin, dar îi aducea lui Vargas un profit net de o sută de mii de dolari pe an. Nu era deloc rău pentru un fost condamnat care părăsise portul Mariel cu puşca la spate, cu numai trei ani în urmă. Dacă prietenii lui de la Havana ar fi putut să-l vadă acum...

Dar nici în această privinţă Vargas nu avea de ce se plânge. Marea majoritate a prietenilor săi fuseseră expulzaţi din Cuba odată cu el şi trăiau acum în Coral Gables sau în Mica Havană. Ca şi el, dar nu totdeauna cu acelaşi succes, învăţau „viaţa americană”.

Vargas îşi interzicea orice lux ostentativ. Strălucire doar atât cât era necesară ca să atragă privirea femeilor, dar suficientă discreţie pentru a nu fi niciodată remarcat de fisc.

Trebuie spus că, de câtăva vreme, Vargas investea mult într-o nouă combinaţie care, în ziua când avea să dea roade, adică nu peste mult timp, avea să-i aducă mult... În rest, se ocupa şi el cu un mic trafic de droguri, ca toată lumea, şi mai câştiga şi de pe urma unor târfe destul de active care lucrau pe Strada Opt. Chestia asta şi loteria îi permiteau să trăiască decent. Deocamdată. Dar în curând îl aştepta marea avere. În curând...

Aşezat pe estradă în spatele *aruncătorului* său, Vargas privi pe rând întreaga asistenţă. Era încă dimineaţa devreme, iar marile pariuri nu se făceau decât la căderea nopţii. Totuşi Vargas era

mulţumit pentru clientela din dimineaţa aceea. În ritmul ăsta va strânge suma necesară până la ora dejunului. Jumătate va merge direct în buzunarul lui iar restul îl va împărţi celor care manipulau bilele, precum şi acelor braţe solide care stăteau totdeauna în sălile de joc pentru a-i descuraja pe clienţii înclinaţi să facă scandal.

Sălile de joc ale lui Vargas nu erau decât încăperi închiriate în apartamentele mizerabile din cartier. Avea vreo şase, ceea ce îi permitea să schimbe decorul după un plan de lucru cu grijă studiat dinainte. Trebuia totuşi să-i ajute puţin pe curcani. Iar ocupanţii apartamentelor nu aveau de ce se plânge. Erau gras plătiţi pentru daunele provocate de clienţii deseori zgomotoşi şi chiar beţi care intrau şi ieşeau de la ei.

Bineînţeles, această organizare era costisitoare, dar îi conferea siguranţă. Dacă Vargas ar fi găsit într-o zi mijlocul de a se debarasa de curcani fără să-i *ungă*, atunci i-ar fi rămas în plus douăzeci şi cinci la sută pe lună şi ar fi putut în felul acesta să investească mai mult.

Zâmbi şi alungă acest gând atrăgător. Corupţia exista aici de mai mult de două sute de ani, rezistase la încercările timpului şi nimic nu reuşise s-o facă să dispară. Poate că într-o zi îşi va schimba faţa. Dar deocamdată nu trebuia să viseze.

Da, ca să te descurci trebuia să te adaptezi. America era o ţară liberă, campioana liberei întreprinderi, şi Vargas, anticomunist fervent, nu avea nimic de obiectat.

Aruncătorul îşi luase sacul de pânză şi îl agita din nou. Pariurile mergeau din plin.

Sala era zgomotoasă. Se strigau tot felul de ordine, se aruncau bani spre estrada.

Vargas aruncă o privire înduioşată spre mulţime. Da, îi cunoştea bine pe compatrioţii lui. Ştia cât de mult le plăcea aceasta *bolita.* De altfel, tuturor latino-americanilor le plăceau loteriile, aşa cum evreii adorau jocurile mecanice, acolo în nord, lângă Atlantic City…

Aruncătorul roti sacul deasupra capului şi îl arunca cu o mare precizie spre unul din complicii lui ascuns printre cei din faţa. Vargas observă sacul descriind un arc de cerc graţios înainte de a cădea în faţa ferestrei unde stătea *prinzătorul.*

Şi brusc fereastra făcu explozie în interior, provocând o ploaie dementă de cioburi de sticla. Unul dintre jucători scoase un ţipăt atât de ascuţit încât Vargas crezu că e vorba de o femeie. Apoi totul amuţi într-o clipa. Clienţii se uitară spre fereastră cu gurile

căscate.

Prinzătorul întorsese şi el capul. Ratase prinderea sacului care căzuse pe jos după ce-i lovise în umăr. Cordonul care îl ţinea închis se slăbise şi toate mingiile de ping-pong numerotate se răspândiră pe podea. Toate, cu excepţia nefericitei care purta numărul treisprezece, pe care o bucată adezivă o ţinea prinsa de pânza sacului pentru mai multă comoditate.

Ernesto Vargas se ridica brusc de pe scaunul de fier şi înainta până la capătul estradei.

— Fir-ar să fie, ce…

Şi atunci văzu în centrul încăperii un obiect ciudat, aproape oval, din care se degaja un nor acru de fum ce invada treptat sala.

Jucătorii începură să intre în panică, îmbrâncindu-se fără menajamente pentru a reuşi să fugă de-acolo.

Vargas era sigur că nu era poliţia. Distribuise obişnuitele plicuri.

Atunci cine?

Încă nu formulase bine întrebarea când clănţănitul unei arme automate răsună cu mare zgomot în bucătăria vecină cu sala de joc. Se auzi un urlet sălbatic, întrerupt imediat, iar Vargas crezu că recunoaşte vocea lui Esteban. Paznicul plasat la uşa din fund.

Îl văzu pe Ramon şi pe Paco, cele doua gorile ale lui, năpustindu-se în direcţia împuşcăturilor cu arma în mână.

Vargas făcu un pas înapoi şi-şi duse mâna pe pistolul pe care îl purta totdeauna la centură. Ramon şi Paco aproape că ajunseseră la uşa când aceasta se deschise cu brutalitate, lăsând să apară o siluetă înaltă şi neagră, cu un pistol-mitralieră Uzi, a cărui ţeava oribilă încă mai fumega.

Cei doi ucigaşi încercară aceeaşi mişcare, perfect sincronizaţi. Dar Uzi intrase deja în funcţiune.

Vargas îşi văzu oamenii chircindu-se, apoi contorsionându-se, transformaţi în site însângerate de rafala furioasă a pistolului-mitralieră. Amândoi muriră fără să fi reuşit să-şi folosească măcar o dată arma. Şi acum patronul *bolitei* din Coral Gables rămăsese singur…

Inspiră profund în ciuda fumului acru care îi ardea gâtul şi ridică arma. Necunoscutul se întoarse în loc şi trase în direcţia lui o nouă serie de proiectile. Estrada primi cea mai mare parte din ele, dar un glonţ îl nimeri pe Vargas la umăr, în timp ce altul îi muşca din şold. Se prăbuşi.

În cădere îşi pierduse revolverul şi treptat se pierdea în

inconştient, când o mână puternică îl întoarse pe spate.

Gemu, întredeschise ochii şi văzu ţeava pistolului-mitralieră atât de aproape de faţa lui încât îi putu simţi căldura.

Combinezonul negru se aplecă şi murmură câteva cuvinte pe care Vargas le înţelese cu greu prin ceaţa din mintea lui.

— Am venit să demolez marea combinaţie. Spune-le asta prietenilor tăi. Transmite-le mesajul.

Un obiect rece alunecă de-a lungul pieptului lui Vargas, care închise ochii, gata să moară. Dar când îi redeschise, câteva clipe mai târziu, era singur în sală.

Singur cu cadavrele oamenilor lui de pază.

Luptând împotriva durerii care îl tortura, cubanezul întinse gâtul şi văzu lângă el un cartonaş mic pătat de sânge.

Vargas ştiu imediat ce era, cu toate că nu-i înţelegea semnificaţia profundă. Un *joker.*

*

* *

Leroy Withers – alias Mustafa ben-Keladi – bătea nervos din picior în spatele biroului sau din cabina aflata în incinta Clubului Uhuru. Privirea i se îndrepta mereu cu insistenţa spre valiza nenorocită aşezată pe birou.

Îşi trosni degetele cu un gest iritat, incapabil să se destindă.

În seara aceea avea întâlnire cu un om pe care nu-l văzuse niciodată. Un tip care trebuia să ia valiza şi... şi să-i lase ceva în schimb. O treabă plină de riscuri.

Clubul era închis, dar unul din oamenii lui Leroy păzea încă intrarea pentru a-l primi pe vizitatorul necunoscut imediat ce ar fi apărut. Leroy mai avea un om nu departe de el. Chiar în birou. Tocmai pentru cazul în care... În timpurile astea, cu tot ce se petrecea la Miami, prudenţa era mai mult decât necesară.

Moartea lui Tommy Drake fusese pentru el un adevărat şoc, dar Leroy învăţase de multă vreme cum să se lipească de ceilalţi, chiar şi atunci când îi deveneau într-un fel indispensabili, înveţi multe şi repede când ai crescut în lumea interlopă din Miami.

Cel care luase locul lui Tommy Drake nu se lăsase aşteptat.

În rest, Leroy începea să-şi spună că dispariţia lui Tommy nu era un lucru rău. Cel puţin în privinţa treburilor. E mai uşor să-ţi croieşti drumul când nu ţi-l aţine nimeni, iar de la o vreme Leroy era cam sătul de Mafie. Băieţii ăştia erau puţin cam demodaţi şi se credeau şi atotputernici! După suprimarea lui Tommy Drake poate ca Leroy avea să urce singur treptele gloriei şi să dobândească averea pe care o merita de multă vreme.

Evident, trebuia să fie prudent, să-şi aurească puţin blazonul ca să pară mai serios, şi să lovească cu pumnii la nevoie.

Dar Leroy Withers se ştia foarte capabil.

În uşa biroului se auzi o bătaie scurtă şi, în spatele lui Leroy. Garda lui personală îşi strecura mâna sub haina de catifea.

— Intră! strigă Withers cu un surâs satisfăcut.

Uşa se deschise şi apăru un tip înalt. Purta un costum strălucitor şi ochelari de soare cu lentile foarte întunecate. În mâna avea o valijoara elegantă din piele care contrasta în mod bizar cu valiza prăpădită de pe biroul lui Withers.

Acesta nu-şi putu reţine un zâmbet gândindu-se la conţinutul acelei valijoare: punguţe de plastic, bine rânduite, pline cu praf alb. Treaba, nu glumă!

— Ce vânt bun te aduce, tipule? zise el străduindu-se să glumească cu amabilitate.

— Treaba, răspunse scurt noul venit, şi Withers regretă încă o dată ca aceşti albi nu aveau nici cel mai mic simţ al umorului.

Noul venit puse valijoara pe biroul lui Withers uitându-se la omul de lângă Leroy.

— Ai marfa? întrebă Leroy zâmbind.

Şi, pentru prima dată de când intrase în birou, tipul acela zâmbi şi el. Era mai curând un rictus plin de răceală, care semăna cu o strâmbătură.

— Aici înăuntru, mormăi el arătând valijoara.

Cele două broaşte ale valijoarei elegante se deschiseră cu o pocnitură. Leroy întinse gâtul, nerăbdător să controleze cocaina pe care o comandase prin telefon.

Dar în valijoara nu era nici un fel de praf alb. Iar în mâna necunoscutului nu se afla nici un pacheţel când ieşi afară. Vizitatorul ţinea un puşcoci enorm cu ţeava argintie care se plantă sub nasul lui Leroy.

Apoi se dezlănţui prăpădul. Ticălosul se întoarse şi arma lui înspăimântătoare se imobiliză în direcţia gărzii personale. Răsună o explozie monstruoasă şi gura omului său fu împroşcată în toate părţile, stropind pereţii şi tavanul cu fragmente de carne şi oase însângerate. Corpul decapitat se prăbuşi pe podea cu un zgomot înăbuşit.

Urmă apoi un zgomot de paşi grăbiţi. Îşi făcu apariţia omul de la intrare cu arma în mână. Când îl zări pe agresor încercă să se pună repede la adăpost. Zadarnic. Arma necunoscutului tună încă o dată şi tipul păru că e ridicat în aer în timp ce un proiectil blindat îl lovea drept în piept. Corpul îi căzu pe podea, zvâcni

lovind uşa şi încremeni într-o poziţie grotescă.

Leroy era înarmat, bineînţeles. Purta la centura un pistol şi mai avea altul în sertarul biroului. Dar niciodată nu avusese o astfel de problemă… o chestie atât de gravă, iar în panica din acele clipe creierul refuza să-l ajute.

Îl obseda totuşi un gând – să supravieţuiască!

Ţeava armei automate se îndrepta spre faţa lui.

Totuşi spurcăciunea aceea nu trase. Scoase liniştit un cartonaş din buzunar, un joker, şi i-l arunca pe birou.

— Arată asta amicilor tai. Ştiu ce înseamnă. Ştiu de ce mă aflu aici, mormăi el cu o voce ce părea că vine de-a dreptul din infern.

Şi, fără să mai scoată o vorbă, luă valiza veche cea înţesata cu bancnote noi nouţe şi se îndrepta calm spre uşa.

Withers rămase nemişcat până când tipul dispăru. Nici o clipa nu se gândi să-şi ia înapoi valiza cu biştari.

Arunca o privire scârbita spre cele doua cadavre, apoi îşi lasă privirea în jos la pantalonii lui uzi între picioare.

O treabă împuţita de tot! Dar Leroy era viu. Deocamdată asta era esenţialul. Mâna îi tremura violent când apuca receptorul telefonului şi formă un număr.

XI

Cadillac-ul, un model vechi de zece ani, se deplasa lent pe Strada Opt. Cei trei pasageri inspectau cu atenţie strada şi mulţimea de pe trotuare. Observau cu atenţie detaliile unei lumi familiare şi ciudate totodată…

Strada Opt. *Cale Ocho.*

Drumul acela traversa tot cartierul în lungime, artera vitală palpitând în ritmul mulţimii colorate şi zgomotoase care o umplea.

Pe trotuare, cubanezi în *guayaberas* – cămăşi de bumbac alb strălucitor care se poartă la tropice – îşi mestecau eternele trabuce, însoţiţi de nevestele lor cu fuste în culori vii. Strada era mărginită de prăvălii şi mici antrepozite familiale: cel mai adesea făbricuţe unde angajaţii prost plătiţi înfăşurau trabucele cu mâna. Pe trotuare, chioşcuri ambulante vindeau la ceaşcă cafea cubaneză aromată şi *churros*, prăjiturele din aluat dulce.

Vehiculul părăsi *Cale Ocho* şi pătrunse pe o stradă perpendiculară. Noua stradă era mărginită de vile drăguţe cu grădini bine întreţinute, adesea împodobite cu statuete ale sfântului Lazăr. Acesta devenise sfântul favorit al exilaţilor din cauza legendarei lui tării în faţa sărăciei şi suferinţei. Fiecare exilat cubanez se regăsea în Lazăr şi, asemenea lui, spera că într-o zi fiinţele dragi dispărute vor reveni la viaţă pentru a trai din nou într-o Cuba în sfârşit liberă. Sfântul Lazăr era şi simbolul resurecţiei, refuzul omului de a se lăsa doborât.

Treptat, casele deveniră mai modeste. Alături de şofer, Toro le observa cu atenţie căutând un număr.

Când îl găsi, cubanezul dădu câteva ordine scurte şoferului şi maşina trecu fără să-şi încetinească viteza prin faţa obiectivului, viră la prima intersecţie şi se opri încet lângă trotuar.

Cei patru bărbaţi coborâră. Toro îşi strecură pistolul la centură în timp ce ceilalţi trei stăteau foarte aproape de el de parcă ar fi vrut să-l ascundă.

Toro, luptătorul cubanez, nu voia să rişte. Îl trimise pe Mano, unul din oamenii lui, să se posteze santinelă lângă casă.

Rafael, şoferul, primi ordin să rămână lângă Cadillac în eventualitatea unei retrageri precipitate.

Ultimul om, un anume Emiliano, îl urmă pe Toro într-o fundătură paralelă cu strada principală. În curând se opriră în

faţa unei portiţe de lemn care închidea o grădină mică. Toro se ridică pe vârful picioarelor pentru o inspecţie rapidă, intră şi se strecură fără zgomot pe lângă casă până la o uşă pe clanţa căreia Toro apăsă uşor. Uşa era încuiată pe dinăuntru. Îi făcu un semn cu capul lui Emiliano apoi trase o lovitură zdravănă de picior în uşa care se deschise cu zgomotul unui lemn care se rupse pârâind.

Cei doi bărbaţi se năpustiră imediat în încăpere, o bucătărie plină cu vase murdare şi puţind a ulei prost. Rămaseră o clipă nemişcaţi. Nu se auzea nici un zgomot. Pătrunseră cu arma în mână pe un culoar îngust, unul acoperindu-l pe celălalt. Din culoar se deschideau două uşi. Una dintre ele era deschisă şi se vedea o cameră goală. Cealaltă era încuiată şi Toro auzi în spatele ei un clinchet metalic.

Sparse uşa cu o lovitură de umăr. În cameră, un tip tânăr se lupta furios cu storurile ferestrei încercând să fugă.

Toro şi Emiliano se năpustiră asupra lui şi îl prinseră în momentul în care îşi trecuse un picior peste pervazul ferestrei. Tipul se zbătea cu disperare, lovind orbeşte cu pumnii şi cu picioarele, dar se potoli brusc când Toro îi aplică o lovitură în cap cu patul armei. Fugarul se nărui fără cunoştinţă pe pat.

Toro se uită la tovarăşul lui şi arătă cu bărbia spre uşă:

— *La cocina,* îi zise el.

Emiliano îi răspunse clătinând din cap.

Îl apucară de mâini pe captiv şi îl traseră ca pe un sac cu făină afara din cameră, apoi de-a lungul culoarului îngust, până la bucătărie. În timp ce Toro şi Emiliano îl aşezau pe un scaun cu spătar înalt, omul începu să-şi revină. Toro scoase apoi din buzunar o pereche de cătuşe. I le puse la mâini, după ce strecura lanţul într-un inel de fier prins în perete.

Emiliano îl apucă de chica murdara şi îl pălmui violent. Prizonierul îşi reveni şi în privirea lui apăru spaima. Îşi înghiţi cu greu saliva şi şopti dintr-o răsuflare:

— Toro…

— Julio, zise Toro cu un zâmbet crunt.

Julio Rivera. Avea un aer şiret şi plin de panică totodată.

Nu se schimbase deloc de pe vremea când lupta alături de Toro pentru *Cuba libre.* Atunci luptau în aceeaşi tabără, dar lui Toro nu-i plăcuse niciodată de Julio. Fără să-şi poată explica de ce, Toro se temea de Julio şi îl supraveghease totdeauna mai cu atenţie decât pe ceilalţi *soldados.* Apoi, când Raoul Ornelas începuse să semene dezordine în rândurile armatei lui

clandestine, Julio fusese primul care îl urmase…

— Îl vreau pe Raoul, zise simplu Toro.

— Raoul?

Prizonierul încerca în mod vizibil să câştige timp.

— *Si, pendejo*, *donde esta? Diega me, pronto.*

Rivera schiţă un zâmbet arţăgos.

— *Chinga tu…*

Emiliano îl pălmui din nou cu brutalitate, de două ori, întrerupând brusc insultele murdare pe care Julio se pregătea să i le arunce în faţă.

— Mai încearcă, zise cu răbdare Toro.

Rivera aruncă o privire de lehamite spre Emiliano şi scutură capul cu un aer încăpăţânat.

— *No se.*

Toro dădu din umeri şi puse liniştit revolverul pe marginea chiuvetei. Apoi încercă să scotocească dulapurile, alegând cu grijă ustensilele de bucătărie aşezându-le una câte una pe masă.

Un cuţit mare.

O dăltiţă de gheaţă.

O tijă de fier pentru frigărui.

Un alt cuţit pentru tranşat carnea.

Rivera se uita la el cu ochii holbaţi, încercând să-şi ascundă panica care punea din ce în ce mai mult stăpânire pe el.

Fără să-i acorde atenţie, Toro aprinse unul din ochiurile aragazului, apucă cuţitul mare şi, încet, cu minuţiozitate, îi încălzi lama la foc. Când deveni roşie se întoarse spre prizonierul lui şi îl privi cu părere de rău.

— Şi acum, Julio, unde e Raoul?

Rivera scuipa pe jos. Trase de cătuşe dar nu reuşi decât să-şi însângereze încheietura mâinilor. Apoi holba ochii de spaima în faţa oţelului înroşit care i se apropia de faţa.

— Nu ne grăbim deloc, zise Toro cu o voce calma şi plina de blândeţe.

Cu timpul Rivera vorbi.

Vorbi de Raoul Ornelas… de José 99… şi de multe altele.

Când cei doi cubanezi terminară cu el, aproape o oră mai târziu. Toro ştia ca trebuia să-l vadă neapărat pe Dolland. Şi cât mai repede.

Viaţa Justiţiarului, viaţa lor a tuturor depindea fără îndoiala de aceasta întrevedere.

XII

La volanul Firebird-ului sau, Rob Dolland se îndrepta spre noua lui ţinta. Valiza plina cu bancnote pe care o luase de la Clubul Uhuru se afla pe scaunul de lângă el.

Se îndrepta spre Liberty City, ghetoul negru din Miami. Un cartier situat la sudul aeroportului Opa-Locka. Necunoscut şi chiar ignorat de populaţia alba din oraş. Pe unele harţi nu apărea decât ca un mare spaţiu gol fără nume, unde labirintul străzilor nu era trasat. Un *no man's land* al violenţei care, de la o vreme, ca şi restul oraşului, cunoştea o creştere a criminalităţii.

Noul obiectiv al lui Dolland era o casa de joc clandestină, nu prea departe de Clubul Uhuru. Totalitatea personalului ca şi clienţii erau negri, dar tripoul era o afacere a Mafiei, administrata pe sub mâna – şi nu chiar atât de abil de un anume Dukey Aiuppa, zis Ducele.

Aiuppa se numea în realitate Vicenzo, dar îşi schimbase numele, cu mult timp în urmă, pe vremea când era boxer profesionist. Apoi, într-o zi, descoperise ca era mai lucrativ să facă KO bărbaţi, femei şi copii în stradă decât să se bată pe ring. Şi acum, drept palmares, avea treizeci şi cinci de arestări la activ, dar nu fusese condamnat nici măcar o dată. Originar din Brooklyn, fostul boxer se adaptase foarte bine la climatul din Florida, îşi croise drum fără piedici notabile şi domnea asupra ghetoului său cu autoritatea unui senior.

Tripoul era situat la primul etaj al unei clădiri, deasupra unui bar frecventat de cei mai răi borfaşi.

Dolland reperă fără greutate stabilimentul dubios şi parcă maşina separat de vechile Cadillac-uri şi Lincoln-uri care umpleau trotuarele.

Purta un costum impecabil de alpaca. Porni pe jos sub privirile ostile ale pietonilor. La subsuoara stângă avea Beretta 93 R.

Intră cu un pas hotărât în barul dubios unde domnea semiobscuritatea, observând clienţii din jurul meselor, ocupaţi cu pariurile. Unii ridicară capul la apariţia lui şi şuşotiră între ei rânjind. Apoi se îndreptă spre o scară de lemn din fundul sălii.

Un negru cu umeri de luptător stătea la capătul de jos al scării şi îl privea pe Dolland cum se apropie cu o expresie vag amuzată pe faţa lui năduşită şi brăzdată de cicatrice. Tipul stătea sprijinit cu nepăsare de rampă.

— Pe cine cauţi, amice? bombăni el cu un aer dezgustat.

— Pe Duce, răspunse Dolland.

— Nu aşteaptă nici o vizită.

Dolland îl gratifică cu un surâs amabil.

— E o surpriză, camarade.

— Nu-i plac surprizele, tipule.

Justiţiarul săltă din umeri şi zâmbetul i se lărgi. Făcu un gest alunecos, abia perceptibil. Zdrahonul simţi o durere bruscă şi intolerabilă în partea de jos a pântecelui şi se îndoi, apăsându-şi mâinile peste şliţ. O lovitură fulgerătoare dată cu muchia mâinii îl atinse la tâmplă, o alta la gât. Grămada de muşchi scoase un suspin involuntar şi se prăbuşi cu zgomot pe trepte, rămânând inert.

Dolland urcă scara şi descoperi pe palier o singură uşă pe care o deschise cu violenţă.

Cinci feţe uluite se îndreptară spre el: trei albi şi doi negri. Stăteau în jurul unui mic birou plin cu teancuri de bancnote, grămezi de monede şi pariuri mototolite. Justiţiarul îl recunoscu fără greutate pe Ducele de Liberty City cu nasul lui strivit şi urechile ca foile de varză.

Garda personală cea mai apropiată de uşă era în cămaşă cu puşcociul la subsuoară. Înainta deja cu un aer ameninţător, dar Dolland îl îndepărtă şi zise pe un ton furios:

— Ce înseamnă asta, fir-ar să fie? strigă el cu un aer ultragiat arătând spre lovelele şi pariurile răspândite pe birou. Totul trebuia să fie ambalat, gata de plecare.

Aiuppa, după o scurtă privire spre oamenii lui îşi îndreptă ochii uluiţi spre Dolland.

— Ce să fie ambalat? Unde e Jackson? Şi, mă rog, cine eşti tu, gură mare?

Jackson era probabil grămada de carne neagră pleoştită la piciorul scării. Dolland nu luă în seamă întrebarea şi continuă pe acelaşi ton nesuferit.

— Ei, fir-ar să fie! Nu te-a sunat nimeni? N-ai fost anunţat?

— Ce să fiu anunţat? şuieră Aiuppa neîncrezător şi derutat.

— Agenţii federali se pregătesc să facă o descindere, continuă Justiţiarul uitându-se la ceas cu un gest teatral. Cu puţin noroc, mai ai încă cel mult zece minute.

Aiuppa ridica o mână ca un şcolar care cerea voie să vorbească.

— Calm, tipule. Calm! mormăi el. Îţi închipui că aici se intră ca într-o moară şi că…

— O să stai aici înfipt ca un ţăruş şi ai să te uiţi la curcanii care vor pune mâna pe mărunţei? bombăni Dolland. Poate crezi că-ţi poţi permite, Duce?

Aiuppa îl fulgeră cu privirea.

— N-ai vrea să te prezinţi, tipule?

Dolland se scotoci în buzunarul costumului şi ceilalţi îşi duseră instinctiv mâna la arme. Dar Dolland nu scoase decât asul lui negru pe care îl aruncă pe masă. În mijlocul teancurilor de bancnote.

Aiuppa îl privi îndelung fără să scoată o vorbă, încercând să înţeleagă. Apoi se uită la Dolland cu ezitare şi teamă.

— A trecut o grămadă de vreme de când nu s-a mai văzut aşa ceva, zise el în cele din urmă.

Se ridică şi bombă pieptul.

— Asta nu e suficient, adăugă el clătinând din cap.

— OK, zise Dolland. Poate preferi să-i anunţ pe prietenii de sus că ai pierdut prosteşte toate lovelele astea…

Aiuppa nu avu decât o scurtă ezitare.

— Risc.

Situaţia devenea încordată. Deodată uşa se deschise cu zgomot şi Jackson se năpusti în încăpere clătinându-se.

Dolland reacţionă din instinct. Îl prinse de braţ şi îl proiectă în încăpere. Negrul căzu greoi peste birou în timp ce bancnotele zburau în cele patru colţuri ale încăperii.

Aiuppa făcu o săritură înapoi şi scoase un fel de guiţat.

Toţi ceilalţi plonjaseră să se adăpostească, dar Beretta intrase deja în acţiune.

Garda personala în cămaşă apucă arma şi se ridica în vreme ce vecinul lui trăgea prea grăbit, cu un revolver de calibru 45. Ratând ţinta cu cel puţin un metru. Dolland îi neutraliza pe amândoi trăgând de două ori şi transformându-le capetele într-un terci purpuriu.

Ceilalţi doi, un negru corpolent şi un alb înalt şi slab muriră fără să înţeleagă ce se întâmpla, cu frunţile sparte, pe când abia încercau să apuce pistoalele.

Jackson începea să-şi vină în simţuri, se zbătea pe birou ca să-şi regăsească echilibrul şi scutura din cap ca un animal ameţit. Aiuppa încercă să se ghemuiască în spatele mobilei pentru a se pune la adăpost, apoi trase orbeşte două focuri de armă care făcură un tămbălău enorm.

Ţinta următoare pentru Beretta fu faţa lui Jackson şi o parte din ea zbură în bucăţi pe cămaşa albă a şefului său. Dar nu avu

timp să se plângă. Un glonţ i se înfipse în mijlocul feţei cuprinsă de panică şi căzu pe spate provocând un adevărat gheizer de sânge care stropi pereţii şi împroşcă până la tavan.

Dolland rămase o clipă nemişcat, după care se duse să-şi ia înapoi asul de pică pe care îl înlocui cu un joker.

Apoi ieşi.

Sala de jos se golise cât ai bate din palme. Câteva scaune erau răsturnate. Numai barmanul îşi ridica cu prudenţă partea de sus a capului din spatele tejghelei.

Justiţiarul trecuse la stadiul următor al operaţiunii lui din Miami. Destabilizarea structurilor duşmane şi semănarea panicii pentru a provoca confuzie printre capetele pătrate.

Se îndreptă spre locul unde îşi lăsase maşina, dar imediat auzi voci şi paşii repezi ai unor urmăritori. Îşi dădu seama că nu va mai ajunge la maşină.

Golanii nu părăsiseră baiul acela nenorocit decât pentru a-l aştepta în stradă. Izbucniră focuri de armă. Gloanţele loveau maldărele de gunoaie ricoşând din containerele de tablă cu şuierat ameninţător.

Un glonţ îi trecu pe la urechi şi sări la adăpost după o ladă enormă de gunoi. Lada încasă proiectilul şi răsună ca un clopot, încă cinci metri, nu mai mult, şi strada se deschidea în faţa lui Dolland.

Se ridică dintr-un salt din spatele lăzii de gunoi, cu capul vârât între umeri, şi se năpusti înainte, aşteptând în fiecare clipa să simtă un glonţ intrându-i între omoplaţi.

Dar cursa lui îi luase probabil pe urmăritori pe nepregătite. Tirul lor se dovedi doar un păcănit furios şi ineficace.

Dolland ajunse în sfârşit în strada plină de soare chiar în momentul în care o maşina sport, decapotabila, frână energic, evitându-l în ultima clipă.

La volan se afla o femeie. O femeie pe care Dolland o recunoscu într-o fracţiune de secunda. Prima dată o întâlnise în patul lui Tommy Drake.

Evident, în împrejurările de faţă era îmbrăcata, dar asta nu însemna ca era mai puţin seducătoare, cu toate că acea trăsăturile încordate. Fata îi deschise foarte repede portiera.

— Urcă! Grăbeşte-te! îi strigă ea.

Dolland se hotărî într-o secundă. Trase de portieră şi se aruncă înăuntru. Fata strivi acceleraţia, făcând mica maşină să se năpustească înainte cu un scrâşnet violent de cauciucuri. Bolidul roşu dispăruse cu mult înainte ca urmăritorii să fi ajuns în strada

însorită.

Destinul lui făcuse un viraj neaşteptat.

XIII

— Nu mai ai nevoie de asta, îi zise tânăra femeie cu un ton crispat aruncând o privire spre arma pe care Dolland o mai ţinea încă în mână.

Justiţiarul ezită un moment, se uită la armă cu o grimasă şi o reaşeză în tocul ei.

— Unde mergem? întrebă el.

— Departe de aici. Undeva la adăpost.

— Aşa ceva nu există.

— Posibil, dar se poate totuşi încerca. Mi se pare că erai într-o postură cam delicată.

— Nu-mi porţi pică pentru că l-am lichidat pe Tommy? o întrebă Dolland.

Tânăra femeie se strâmbă dezgustată înainte de a răspunde:

— Drake era o lepădătură!

Dolland ridică surprins din sprâncene.

— Dacă spui tu…

Nu-şi termină fraza, dar fata înţelese întrebarea neformulată. Un moment păstră tăcerea.

Se deplasau pe Strada 103, destul de departe de ghetoul din Liberty City, a cărui amintire sinistră se estompa deja.

În sfârşit, tânăra femeie vorbi.

— Ştiu exact ce fac… Ca şi tine, *matador.*

Dolland simţi furnicături de-a lungul coloanei vertebrale.

— Ne cunoaştem?

Ea îi zâmbi misterios.

— Nu e nevoie de prezentări. Eşti exact cum te-a descris sora mea.

Dolland se încruntă uitându-se la ea cu atenţie. Şi încet, treptat, ceva se trezi în străfundul memoriei sale. Ochii, faţa… o amintire încă vagă dar foarte prezentă şi ciudat de dureroasă.

— Sora ta? murmură el.

— Margarita.

Tânăra femeie pronunţase numele cu o voce atât de tristă încât amintirea deveni brusc clară, precisă şi îl izbi pe Dolland ca o lovitură de pumn. Un moment nu zise nimic, uitându-se la cea de lângă el, apoi îşi întoarse privirea absentă spre stradă.

Şi-o amintea perfect pe Margarita, pe curajoasa Margarita care lupta pentru cauza exilaţilor. Se revedea ţinând-o în braţe,

moarta, mutilată josnic de monştrii din *cosa nostra...* Ajunsese prea târziu. Dar îi regăsise pe călăi şi semănase jale în rândurile lor.

Margarita!

— Era curajoasă, murmură în cele din urmă Dolland.

Dar în clipa în care pronunţa aceste cuvinte îşi dădu seama că sunt stupide, fade, insuficiente.

Tânăra femeie îşi pierduse puţin din tristeţe şi privirea ei reflecta acum un fel de mândrie.

— *Si,* zise ea. Iar eu am intrat într-un război pentru memoria ei. Pentru amintirea Margaritei.

— O acţiune personală sau în serviciu comandat?

Ea clătină din cap.

— Sunt şi un agent auxiliar al poliţiei federale. Fusesem trimisă pe lângă Tommy Drake în misiune de informare. În curând ar fi fost arestat.

— Îmi pare rău, n-am mai putut aştepta.

— Nu are nici o importanţă. Era mult prea mârşav în viaţă şi îmi pare bine că am asistat la moartea lui.

Vorbise cu o ardoare aproape indecentă, dar Dolland cunoştea prea bine sentimentele pe care le avea. Totul în ea arăta clar hotărârea de a-şi ajunge scopul fixat.

Şi ea era o curajoasă *soldada.* Nu încăpea nici o îndoială în această privinţă.

Justiţiarul preferă să schimbe subiectul.

— Cum te cheamă?

Ea zâmbi din nou.

— Evangelina.

Dolland zâmbi şi el.

— Să vorbim despre lucrurile cele mai presante, Evangelina. Cu siguranţă că vehiculul tău a fost reperat de cei din Liberty City.

Ea dădu nepăsătoare din umeri.

— E o maşină închiriată sub un nume fals. Imediat ce vom ajunge la adăpost, voi lua legătura cu cine trebuie ca să facă restul.

— Şi ce vei face după aceea?

— Vreau să te ajut, răspunse ea simplu.

Dolland scutură capul cu vehemenţă.

— Ai făcut deja destul pentru mine, zise el cu fermitate. Lasă-mă să cobor.

Părea la fel de încăpăţânată ca şi sora ei. Tânăra femeie îl privi

drept în ochi.

— Crezi că nu ştiu să mă bat pentru că sunt femeie?

— Nici vorbă, îi răspunse Dolland care îşi amintea prea bine sfârşitul atroce al Mărgăritei. Cred totuşi că ai plătit destul pentru un război care nu e al tău.

— Dar este războiul meu! exclamă Evangelina. Crezi că mi-e frică să nu am aceeaşi soartă ca cea a Margaritei? Dar din cauza ei mă bat!

— Vremurile s-au schimbat, Evangelina. La fel şi războiul. Azi inamicul e altul şi mizele mult mai importante.

— Mai importante decât viaţa? Mai importante decât demnitatea umană?

Justiţiarul tăcu. Înţelegea foarte bine ce simţea tânăra femeie, ce voia… dar nu se putea hotărî să o angajeze mai mult.

— Vorbeşti ca sora ta, zise el în cele din urmă.

— Atunci ştii că nu mă descurajez uşor.

— Până la urmă am să te cred.

Ea păru că ezită, apoi întrebă cu o voce timidă:

— Vrei… vrei să te ajut?

— Mi-am pierdut maşina pe undeva prin Liberty City. Ai putea să mă laşi lângă un taxi?

Ea îi zâmbi din nou, mult mai încrezătoare de data asta.

— Spune-mi unde vrei să mergi. Am să te duc eu.

Dolland suspină.

— OK.

Îi dădu adresa lui John Hannon şi îşi continuată drumul în tăcere, pierduţi în gândurile lor. Dolland se simţea puţin vinovat şi era şi el trist.

Dar Justiţiarul învăţase să trăiască cu vinovăţia, cu mânia, cu tristeţea.

Probabil că se angajase în luptă de foarte tânără şi, ca să lupte, fusese nevoită să-şi calce în picioare onoarea şi demnitatea.

Dolland nu o dispreţuia pentru că se servise de corpul ei pentru a se infiltra în rândul vampirilor Mafiei. Se folosise de armele ei naturale. O admira pentru curajul şi hotărârea ei. Astăzi Evangelina ar fi putut să fie studentă la universitate, sau pur şi simplu o tânără femeie fericită, măritată, cu copii şi o casă drăguţă.

Şi, în loc de toate astea, iat-o traversând Miami cu un fugar în maşină…

Era hotărât să o pună la adăpost pe Evangelina, chiar dacă

pentru asta ar fi trebuit s-o mintă. Totul era să găsească un loc sigur.

Dar aşa ceva nu exista la Miami…

Dolland închise ochii şi se lăsă legănat de zgomotul motorului.

Se gândea la un compromis. La cineva din tabăra lui care s-o protejeze.

XIV

John Hannon trăia într-o casă modestă dar bine întreţinută în liniştitul cartier Hollandale, din nordul oraşului Miami. Dolland îl sunase de la o cabină publică şi fostul inspector de poliţie îl aştepta. Când Evangelina pătrunse cu maşina pe aleea de acces, Dolland îl reperă pe Hannon sub adăpostul care servea drept garaj adiacent casei. Evangelina trase maşina lângă cea a lui Hannon.

Fostul curcan îi primi cu amabilitate. Îşi conduse oaspeţii în casă, invitându-i să se instaleze în micul salon. Dolland remarcă imediat puşca aşezată, într-un colţ, la îndemână, şi înţelese că Hannon se aştepta să aibă necazuri.

— N-ai pierdut timpul, îi zise fostul inspector de poliţie aşezându-se şi el într-un fotoliu.

— Ai auzit câte ceva? zise Dolland zâmbind.

— Câte ceva e un eufemism, îi răspunse Hannon. Să zicem mai curând că micile vizite pe care le-ai făcut au provocat o zarvă îndrăcită. Tot oraşul vorbeşte. Chiar şi televiziunea a dat un reportaj ieri seară.

Dolland râni.

— Sunt încântat. Este exact efectul pe care-l aşteptam.

— Poţi fi liniştit, s-a realizat. Ai descoperit indicii interesante? îl întrebă Hannon.

Evangelina întrebă unde era sala de baie, se scuză şi dispăru.

Imediat ce rămaseră singuri, Hannon îl şi întrebă:

— De unde ai pescuit-o pe fata asta?

— Din faţa ghetoului lui Aiuppa, îi răspunse Dolland.

Fostul inspector ridică din sprâncene uimit.

— Nu e ceea ce crezi, îi explică Dolland. E agent secret federal. Se ocupa de Tommy Drake.

— Mi-e teamă că a devenit şomeră, zise Hannon cu un râs gâlgâitor. Dar să ne întoarcem la problema noastră. Ce-ai descoperit?

— Mă ocup de cubanezul de care mi-ai vorbit, îi răspunse Dolland. Deocamdată n-am descoperit nimic solid, dar sunt în contact cu cineva care l-ar putea face să iasă din vizuină.

Faţa lui Hannon se înăspri.

— Pe acest cineva nu-l cheamă cumva Toro?

Dolland îl privi drept în ochi, fără să clipească.

— Asta te-ar necăji, John?

— E ciudat, zise Hannon. În dimineaţa asta cineva l-a ajutat să fugă din închisoare. O treabă curată, ireproşabilă. De atunci poliţia scotoceşte toate boschetele din Miami până la Tallahassee în speranţa că-l va găsi.

Dolland nu răspunse imediat. Se mulţumi să-l privească pe Hannon. Era grav şi hotărât atunci când se decise să vorbească.

— Dacă Toro poate să mă ajute în actuala misiune, îi voi fi recunoscător şi am să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

— Dacă înţeleg eu bine, scopul scuză mijloacele, zise cu duritate Hannon.

Dolland se încruntă.

— Totul depinde de scop... şi de mijloace... Dar tu ce-ai descoperit?

Poliţistul nu-i răspunse imediat. Ideea de a ajuta pe cineva să evadeze din închisoare îl şoca în mod vizibil. Hannon, ca un curcan conştiincios, muncise ani de zile ca să-i vâre pe criminali la puşcărie şi să-i ţină acolo. Reacţia lui era de înţeles, dar nu schimba cu nimic felul de a gândi al lui Dolland.

Uneori, da, scopul scuza mijloacele. Eliberarea lui Toro era o dovadă.

Hannon se hotărî în sfârşit să răspundă.

— N-am descoperit nimic concret, zise el cu un ton necăjit. Nici cea mai mică urmă de José 99 şi nu îndrăznesc să fac prea mult zgomot ca să nu stârnesc agitaţie.

— Nu e grav, zise Dolland, care ezită înainte de a continua parcă cu regret: Pot să-ţi cer un serviciu, John?

— Dă-i drumul. Sunt de acord dinainte.

Evangelina reapăru în salon şi nu mai avu timp să-şi formuleze cererea. Îşi aranjase părul negru şi părea foarte proaspătă. Dolland fu frapat de asemănarea cu sora ei Margarita şi se miră că nu observase acest lucru imediat.

— Unde mergem acum? se interesă imediat tânăra femeie, adresându-se celor doi, dar concentrându-şi atenţia asupra lui Dolland.

— Tu nu mergi nicăieri, Evangelina, zise Dolland cu fermitate. Vei rămâne aici o vreme din motive de siguranţă.

Cu coada ochiului zări privirea mirată a lui Hannon.

— Rămân aici? repetă Evangelina neîncrezătoare. Cu siguranţă că nu!

Dolland dădu din cap.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lua cu mine.

Un fulger de mânie apăru în privirea Evangelinei.

— Ştiu să am grijă de mine, *señor matador!* răcni ea. Sunt o luptătoare, una *soldada,* ca şi tine!

— Nu chiar aşa, zise Dolland ridicându-se şi apropiindu-se de ea. Îţi aminteşti când ai omorât ultima oară un om care se afla lângă tine? Îţi aminteşti de mirosul sângelui când ai apăsat pe trăgaciul revolverului pe care-l ţineai lipit de fruntea lui?

În timp ce vorbea întinse un deget spre tânăra femeie şi apoi i-l aşeză între ochi.

Ea se înfiora dar nu se trase înapoi. Dolland continuă cu duritate:

— Ai mai sugrumat vreodată un om, Evangelina? Cinci oameni, zece oameni, o sută de oameni? Cunoşti sentimentul oribil pe care-l ai când strângi gâtul cuiva care se zbate, şi când simţi cum îi slăbesc puterile, pentru ca apoi să cadă moale, fără viaţă? E ceva îngrozitor. A lua viaţa cuiva e cu totul altceva decât a te culca cu un *mafioso.*

O lacrimă alunecă uşor pe faţa lucioasă a tinerei femei.

— N-am ucis niciodată pe nimeni, admise ea cu o voce care abia se auzea, dar ştiu că aş fi capabilă.

— Să nu doreşti să ţi se ivească prea repede această ocazie, îi zise Dolland îmblânzit, în timp ce cu o mână mângâietoare îi ştergea obrazul umed.

— Sunt un soldat, protestă ea.

— În cazul ăsta, rămâi în viaţă pentru un alt război.

— Eu l-am ales pe ăsta, îi răspunse ea slab de tot.

— Nu mai am timp de discuţii, îi răspunse Justiţiarul din nou cu asprime. Trebuie să plec şi am nevoie de cheile de la maşina ta.

Tânăra femeie nu ezită decât o fracţiune de secundă înainte de a se scotoci în geantă. Dolland se întoarse spre Hannon cu un zâmbet de scuză.

— Mă voi întoarce imediat ce va fi posibil, John.

Dacă pot, gândi el. În spatele poliţistului o vedea pe Evangelina, care nu-l slăbea din ochi.

Totuşi nu-i răspunse la gestul lui de adio.

— Nu ne vom mişca de aici, îl asigură Hannon, aruncând o privire scurtă spre tânăra femeie care dădu uşor din cap.

Dolland ieşi spunând în gând o rugăciune. Pentru ca cele două fiinţe pe care le lăsa în urma lui – două fiinţe curate, cinstite, curajoase – să nu sufere prea mult de pe urma a tot ceea ce avea să urmeze.

XV

Raoul Ornelas auzea telefonul sunând interminabil la celălalt capăt al încăperii şi furia lui creştea cu fiecare secundă.

Când sună a zecea oară ridică receptorul apoi îl trânti cu violenţă înapoi şi înjură cu voce tare. Această ieşire era într-un fel cam deplasată la un om reputat pentru calmul şi sângele rece pe care le avea în orice împrejurare. Dar în dimineaţa aceea Raoul îşi domina cu greu emoţiile care îl hărţuiau.

De ore în şir încerca să-l prindă la telefon pe Julio Rivera, primul lui locotenent. De fapt, se năpustise asupra telefonului imediat ce auzise veştile dramatice din cursul dimineţii. Dar Julio nu era la el acasă, şi asta nu se prea potrivea cu obiceiurile lui. Nu-şi părăsea niciodată domiciliul dimineaţa. Chiar şi atunci când îşi petrecea noaptea cu o putoare, făcea în aşa fel încât să se întoarcă acasă aproape cu ivirea zorilor.

Şi odată cu furia, Ornelas simţea cum încolţeşte în el în mod insidios un sentiment ciudat de nesiguranţă care semăna tare mult cu spaima. Totuşi cubanezul era totdeauna foarte sigur de el, numai că în ultima vreme avea o sumedenie de griji.

De douăsprezece ore nu auzea decât de catastrofe. Fără legătură aparentă între ele, creau însă neplăcuta impresie că lumea lui Ornelas – cea în care prospera – ameninţa să se năruie.

Raoul îşi interzisese să stăruie mai mult asupra acestor idei pesimiste. Trebuia să se domine, să reflecteze cu calm la situaţia de faţă.

Avea nevoie de răspunsuri rapide, dar partea cea mai proastă era că încă nu ştia cum să formuleze întrebările…

Dacă lua lucrurile de la început, mai întâi fusese moartea lui Tommy Drake, sau mai bine zis asasinarea lui. Cineva pătrunsese pe proprietatea Drake şi îl lichidase împreună cu oamenii lui. Treabă curată…

O lucrătură de adevărat profesionist.

Dar pentru Ornelas era un lucru afurisit de supărător, căci fusese lipsit pe nepusă masă de furnizorul lui de cocaină şi asta îl obliga să găsească alte legături şi să facă noi contracte, cu toate riscurile pe care le presupuneau ele.

Se mai întreba dacă descinderea făcută la Drake avea cumva vreo legătură cu eşecul expediţiei împotriva lui John Hannon. Drake îşi pusese cei mai buni ucigaşi să-l doboare pe fostul

poliţist, iar aceştia rataseră ţinta şi se aleseseră cu o porţie de gloanţe la ghiozdan.

Ornelas nu credea în hazard, cu atât mai puţin în coincidenţe. Bănuia că cele două fapte aveau o legătură între ele, dar încă nu vedea cum. Avea nevoie de cel puţin o pistă, de un indiciu ca să-i identifice pe asasinii lui Drake.

Evadarea lui Toro era o grijă mult mai supărătoare. Se dovedea lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla, tocmai în acel moment, chiar în ajunul zilei când trebuia să se materializeze visul lui cel mai cutezător... Şi nici în această privinţă nu trebuia să vadă mâna hazardului.

Căci dacă Ornelas supravieţuise atât de multă vreme în acea lume aflată veşnic în război, asta se întâmplase pentru că nu crezuse niciodată în hazard. Hazardul înseamnă ignoranţă, şi ignoranţa însemna moarte în universul fiarelor sălbatice în care trăia.

Sigur, Raoul Ornelas era foarte îngrijorat, şi avea motive să fie astfel. Chiar în acel moment la Miami se punea la cale ceva despre care el nu avea nici cea mai mică idee. Trebuia cu cea mai mare urgenţă să identifice duşmanul şi să lovească cu violenţă mizând pe elementul surpriză.

Aşa cerea legea junglei!

Raoul Ornelas nu era un începător.

De foarte tânăr, abia ajuns la adolescenţă, Ornelas intrase în rândurile armatei lui Castro pentru a lupta împotriva josnicului Batista şi pentru a răsturna dictatura care îi oprima poporul de mai bine de o generaţie. Unul din fraţii lui murise în luptă, înainte de acel 1 ianuarie 1959, data la care Castro luase triumfător puterea la Havana, Şi, treptat, Ornelas îşi văzuse înşelate cele mai scumpe speranţe. Asistase la sosirea faimoşilor „consilieri" sovietici şi îl văzuse pe Fidel recunoscând implicit apartenenţa la comunism a regimului său. Ornelas fugise din ţară cu primul val de emigranţi. Se stabilise în Florida jurând că într-o zi se va reîntoarce în Cuba pentru a câştiga războiul pe care Castro îl pierduse pentru poporul lui.

La Miami se alăturase imediat mişcării anticastriste pe care guvernul american o privea cu bunăvoinţă.

Şi apoi, într-o zi, CIA îl contactase şi îi arătase cum să-şi folosească experienţa şi priceperea de luptător. Dar trecerea în rândul trupelor speciale ale celor de la Langley îl învăţase şi importanţa puterii banului şi interesul de a şti să-ţi creezi anumite relaţii. Mai ales în sediul Mafiei.

Pentru CIA totul constituia un mijloc de a servi marea cauză…

După dezastrul de la Playa Giron, Ornelas văzuse guvernul american întorcând foaia şi trădându-i pe exilaţii cubanezi. Treptat, taberele de antrenamente din Florida şi Louisiana fuseseră închise, şefii mişcărilor naţionaliste cubaneze arestaţi, pentru ca în cele din urmă Statele Unite să recunoască regimul lui Fidel Castro.

De atunci, nici criza rachetelor, nici nimic altceva din ce se petrecuse începând din 1961 nu-l mai emoţionase cu adevărat pe Ornelas. Ştia că singurul lucru care conta era obiectivul final. Ideologiile pe care le puteai schimba ca pe nişte cămăşi aveau prea puţină importanţă…

Puterea, banii, astea erau cele două realităţi pentru care trebuia să se bată, şi Ornelas era foarte hotărât să o facă oricât l-ar fi costat.

Lucrând ca independent pentru cei care îi plăteau serviciile, până la urmă Ornelas se vânduse. Drogurile şi terorismul erau astăzi sursele lui de profit. Mâine…

Acest mâine îl îngrijora cel mai mult. Un val seismic se pregătea să se rostogolească spre Miami şi, în momentul acela, Raoul nu ştia nici măcar de unde sufla vântul. Rămăsese fără principalul furnizor de cocaină şi fără unul dintre cei mai importanţi administratori de tripouri. În fine, şi mai ales, Toro era în libertate şi cu siguranţă că alerga să pună mâna pe el.

Toro!

Cei doi bărbaţi fuseseră prieteni cândva, pe vremea tinereţii lor când luptau umăr la umăr pentru *Cuba libre.* Dar Toro nu ştiuse niciodată să-şi depăşească idealismul candid. Niciodată nu se adaptase la aspra realitate a puterii şi a banului. Refuzase să vadă viaţa aşa cum era. Aşa că devenise un obstacol pe care Ornelas fusese nevoit să-l îndepărteze pentru a-şi continua drumul fără să fie stingherit.

Nu fusese greu deloc. Onestitatea lui Toro, lealitatea şi simţul onoarei se întorseseră împotriva lui.

Totuşi Raoul refuzase să-l ucidă pe Toro. Se mulţumise să-l denunţe şi să facă în aşa fel încât să fie închis. Fără îndoială că greşise. O greşeală pe care s-ar fi putut ca foarte curând s-o regrete amarnic.

Toro evadase, ajutat de mâini şi mijloace necunoscute… Şi brusc, viaţa şi viitorul căpătau un aspect nesigur pentru Raoul Ornelas.

Până acum totul mersese ca pe roate; combinaţia părea că

funcţionează cu o precizie admirabilă. Cât priveşte banii, Raoul primise cea mai mare parte din ei şi îi vărsase fără să aştepte în contul lui secret.

Se gândi la clientul lui şi deveni şi mai nervos. Fusese plătit înainte. Se aştepta de la el să-şi respecte contractul. Şi iată că, în ultimul moment, începuse să bântuie furtuna. Iar acum era prea târziu pentru anularea operaţiunii.

Pentru prima dată în viaţa lui, Raoul Ornelas se întreba dacă îl vor ţine nervii să îndeplinească această misiune.

Ezită minute în şir, neştiind ce trebuia să facă, străduindu-se din răsputeri să găsească o soluţie.

XVI

Ambasada Cubei la Miami este o mică fortăreaţă unde nimic nu este lăsat la întâmplare. Ocupanţii ei, ştiindu-se înconjuraţi de mii de compatrioţi ostili, nu glumesc cu siguranţa lor.

Grădinarii însărcinaţi cu întreţinerea peluzelor şi a straturilor de flori sunt în realitate gărzi înarmate, iar la căderea nopţii se postează în punctele vulnerabile santinele cu uniforme ceva mai clasice. Oameni instruiţi să tragă înainte de a pune vreo întrebare.

Porţile de fier de la intrare, ca şi zidul de incintă, sunt întărite cu plăci de blindaj şi supravegheate în permanenţă de un sistem video complicat. În sfârşit, ferestrele clădirii sunt prevăzute cu geamuri antiglonţ şi sunt legate la un dispozitiv de alarmă electronică.

În ciuda tuturor acestor precauţii, ocupanţii ambasadei nu se simt niciodată foarte în largul lor în interiorul acestui avanpost al lui Castro.

Jorge Ybarra era ataşatul cultural în post la Miami, un om cunoscut în mediile diplomatice din Florida ca fiind mult mai interesat de artă, literatură şi vin bun decât de politică.

FBI-ul şi CIA nu se lăsaseră totuşi păcălite şi agenţii lor ştiau că Ybarra era de fapt un membru influent al poliţiei secrete a lui Fidel Castro, DGI.

Direction General de Inteligencia este cunoscută în toată lumea occidentală pentru manevrele ei teroriste şi revoluţionare care vizează răspândirea ideologiei comuniste şi destabilizarea Statelor Unite. Un organism redutabil, teleghidat în mod secret de Moscova.

Încă de la început, Jorge Ybarra alesese să lupte din umbră. Prefera clarobscurul decât lumina vie a rampei. Luptase alături de Guevara în Bolivia, înainte ca acesta să fie vândut de trădători şi doborât. Mai târziu, ca membru influent din DGI, Ybarra plecase să-l servească pe Castra în Chile, apoi în Salvador înainte de a fi numit la Miami.

Ybarra era specializat în instruirea teroristă. Fusese format la Havana înainte de a fi trimis la celebra Universitate Patrice Lumumba din Uniunea Sovietică. Şi Ybarra devenise maestru în arta de a unelti „incidente”, de a organiza asasinate, pe scurt, de a planifica tot ce caracterizează gherila în mediul urban.

Era aproape de amiază şi şeful de secţie al DGI-ului se afla singur în biroul lui, reflectând la ultimele detalii ale unei operaţiuni. „Lovitura” era cea mai importantă din cariera lui. Totul se derulase fără cea mai mică piedică până în aceste ultime ore, iar Ybarra începea să se întrebe dacă nu cumva lucrurile aveau să iasă prost.

Totuşi Jorge Ybarra nu era niciodată îngrijorat. Era uneori perplex, dar nu rămânea niciodată aşa multă vreme. I se mai întâmpla să fie preocupat, dar asta nu dura decât până când găsea mijlocul de a suprima cauza preocupării. Noţiunea de eşec nu apărea niciodată în proiectele lui, nici în planurile puse la cale; considera defetismul ca fiind flagelul luptătorului de meserie. Cu timpul, defetismul îi făcea pe soldaţi neputincioşi, ineficienţi.

Tar Ybarra considera eficacitatea prima virtute a omului. Pentru el problemele nu existau decât pentru a fi rezolvate, şi în general le întâmpina cu interes, văzând în asta un mijloc de a verifica faptul că mintea lui inventivă funcţiona fără cusur.

Totuşi zvonurile raportate de informatori în dimineaţa aceea nu-i plăceau deloc.

Era cât se poate de evident că la orizont se îngrămădeau nori cenuşii.

Sună telefonul de pe birou. Era linia lui particulară şi ataşatul cultural se încruntă. Nu ridică receptorul decât la al patrulea apel.

— Da.

— Sunt José. Linia e sigură?

În fiecare zi, ba chiar de mai multe ori pe zi, Ybarra punea să se verifice liniile telefonice ale ambasadei. O precauţie elementară.

— Poţi să vorbeşti, îl asigură el.

— Aţi auzit veştile?

— Se spun multe lucruri. Fii puţin mai precis.

— Tom. Drake şi restul...

Evident, Ybarra ştia. Toate emisiunile radio şi televizate erau captate în permanenţă în subsolul ambasadei.

Scoase un suspin ostenit.

— În fiecare zi se petrec incidente la Miami, zise el cu o fărâmă de agasare în glas.

— Astăzi e ceva special. Mi-e teamă ca nu cumva asta să fie prea supărător pentru proiectele noastre... Tom...

Ybarra îl întrerupse:

— Îmi vorbeşti de un singur om care mai e şi hăituit. Sper că nu el te înspăimântă atât de tare?

— *Mai e şi Tommy Drake...*

— Asta e problema ta, îi tăie vorba Ybarra. Nu uita că ai fost plătit. În lipsa idealului, fă în aşa fel încât să meriţi banii pe care i-ai primit. Am fost clar?

— *Si. Io comprendo,* zise interlocutorul lui gâfâind.

— *Bien.*

Şi, fără să-i lase celuilalt timp să continue, Ybarra închise. Era sigur că „José" pricepuse ameninţarea ce se ascundea sub vorbele anodine şi tonul politicos.

Ataşatul cultural se gândi la Tommy Drake. Asasinarea traficantului perturba puţin piaţa drogurilor din sudul Floridei, dar nu pentru mult timp. Mai devreme sau mai târziu se va ivi un alt Tommy Drake iar cocaina şi heroina din Cuba vor continua să se reverse pe continentul american.

Înţelegea că evadarea lui Toro îl îngrijora pe „José", dar pe el îl durea în cot. Toro nu fusese decât un iluminat dintre mulţi alţii. Un ţicnit de dreapta. Ca şi ceilalţi asemenea lui, Toro n-ar fi ezitat să-l împuşte pe Ybarra dacă s-ar fi ivit ocazia, dar „ataşatul cultural" nu oferea nimănui acest gen de ocazii.

Ybarra era un supravieţuitor prin instinct şi formaţie. Zâmbi în timp ce îşi aprindea un *cheroot* subţire, căruia îi aspiră cu lăcomie fumul acru înainte de a-l da afară în cercuri albastre spre tavan. Mâine va vedea realizarea proiectului *său.*

„José"?... Va găsi un mijloc uşor să se debaraseze de el. Era destul să-l găsească pe faimosul Toro şi să pună la cale o întâlnire intimă între cei doi.

Ybarra izbucni brusc în râs, considerând că ultima lui idee era cât se poate de ilariantă.

Iar mâine va fi apoteoza. Capitalismul putred va descoperi mâine violenţa chiar pe teritoriul lui. O nouă formă de violenţă cum nimeni nu-şi imagina că poate să existe... Şi Ybarra le va observa reacţia frecându-şi mâinile.

XVII

Evangelina se instalase lângă o fereastră. Privea în stradă. Trecu o maşină. Prima în zece minute. Apoi tânăra femeie urmări cu privirea un grup de copii care se întorceau de la şcoală şi acest spectacol paşnic o emoţiona, atât de străină i se păru viaţa pe care şi-o alesese.

Vocea lui John Hannon îi întrerupse gândurile.

— Îl cunoşti de multă vreme? o întrebă fostul inspector de poliţie.

Tânăra femeie avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă despre cine vorbea.

— Abia îl descopăr, răspunse ea. De fapt, ne-am întâlnit pentru prima dată noaptea trecută.

— Am înţeles că l-ai ajutat, zise Hannon încercând să ia un ton degajat.

Evangelina dădu din umeri.

— A fost o nimica toată.

Hannon zâmbi.

— Ei bine, cu mine s-a petrecut invers. El mi-a salvat mie viaţa.

Evangelina îl privi cu atenţie înainte de a murmura:

— S-ar zice că ţii mult la el?

Hannon păru stingherit.

— Oh, în timpurile astea nu mai ştiu prea bine la cine şi la ce ţin. Dar tu?

Tânăra femeie nu avu timp să răspundă căci începu să sune telefonul. Aparatul se afla în holişorul care ducea la bucătărie şi Hannon se duse să răspundă.

Se prezentă şi rămase tăcut un lung moment, ascultându-şi interlocutorul. Apoi zise cu un ton îngrijorat:

— Înţeleg. Da… Bineînţeles, voi găsi. De acord.

Când închise telefonul avea un aer întunecat şi preocupat. Traversă salonul şi se postă în faţa unei ferestre. Apoi se întoarse spre tânără femeie.

— Trebuie să plec, o anunţă el. Rămâi aici. Vei fi în siguranţa.

Tânăra femeie scutură din cap cu fermitate.

— Nici vorba, te însoţesc.

— Nu am dreptul să te iau cu mine, Evangelina. I-am promis lui Rob că…

— Cum să ai grijă de mine dacă n-ai să fii aici? îi replică ea ironic.

— Nu ştiu ce primejdii mă aşteaptă şi nu vreau să te expui şi tu.

Ea zâmbi cu un fel de resemnare.

— Cine cunoaşte exact riscurile în aceasta situaţie? Şi unde sunt? Nimeni nu ştie. Lasă-mă aici singură şi n-ai să mă mai găseşti când te vei întoarce!

Hannon suspină.

— OK. Dar promite-mi că nu vei lua nici o iniţiativă şi că vei rămâne tot timpul lângă mine.

Evangelina dădu din cap cu gravitate.

— Da, promit.

Hannon dispăru într-una din camere şi reveni cu un revolver pe care şi-l puse la centură.

— Eşti înarmată? o întrebă el pe Evangelina.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Avea în geantă un mic pistol automat. O armă cu performanţe mai modeste decât cea a lui Hannon. Dar suficientă pentru apărare.

Ieşiră în garaj şi închiseră uşa casei în urma lor. În timp ce se instala în maşină, Evangelina se întrebă dacă ar avea curajul să omoare un om, în cazul în care ar fi fost forţată. În adâncul ei ştia că va găsi forţa necesară.

Margarita murise pentru o cauză mare şi dreaptă. Ea, Evangelina, avea norocul să trăiască şi avea posibilitatea să sfârşească ceea ce sora ei nu putuse termina.

Mica *soldada* iubea viaţa, cum să nu, dar riscurile nu o înspăimântau!

Hannon conducea un Chevrolet închiriat. Maşina lui suferise stricăciuni importante în ambuscada din noaptea precedentă.

Nu cunoştea vocea omului care îl chemase. Probabil un cubanez, dar cu siguranţă că nu cel de ultima dată. Totuşi mesajul pe care i-l transmisese necunoscutul îl făcuse să accepte noua întâlnire. Hannon înregistrase perfect în memorie scurta lor discuţie:

— Cauţi nişte camioane şi nişte arme furate? Ştiu unde le poţi găsi.

— Te ascult.

La capătul celălalt al firului răsunase un râs amuzat, apoi:

— Doar nu-ţi închipui ca am să-ţi pasez informaţia la telefon?

Necunoscutul fixase condiţiile întâlnirii şi Hannon acceptase fără să discute.

Poate că era vorba de o nouă cursă, dar de data asta se ducea cel puţin cu ochii deschişi, înarmat şi gata pentru orice eventualitate.

În schimb, tânăra femeie era un amănunt de care Hannon s-ar fi lipsit. Dolland i-o încredinţase, iar el promisese că va avea grijă de ea. O va proteja cât îi va sta în putinţă. Dacă plimbarea ieşea prost, ştia prea bine că nu va putea să facă mare lucru.

Îşi conducea maşina pe autostrada Dixie, nu departe de Broward County când, deodată, reperă o maşină pe urmele lui. Un Cadillac care semăna cu un car de război al Mafiei. Simţi în spate fiorul rece bine cunoscut şi mâinile i se umeziră brusc.

Maşina care îl urmărea câştiga rapid teren. Hannon distingea deja, în spatele marelui parbriz fumuriu, feţele brutale şi corpurile mătăhăloase. Scoase arma şi o puse pe genunchi.

Evangelina înţelese imediat situaţia. Se întoarse şi văzu şi ea cutia aceea mare şi neagră din urma lor.

Scoase cu calm din geantă micul pistol automat şi îl încărcă cu o mişcare scurtă.

Schimbară o privire semnificativă, un zâmbet încordat, apoi Hannon se concentră asupra drumului şi a oglinzii retrovizoare. Mergea cu puterea maximă a maşinii, dar Cadillac-ul era mult mai rapid şi continua să câştige teren. Când între barele de protecţie ale celor două maşini nu mai rămase decât un metru, Hannon se gândi să frâneze brusc astfel încât să provoace o coliziune, dar văzu armele automate care se profilau deja lângă geam. Înţelese atunci că singura lui speranţă de supravieţuire era fuga.

Ce prostie! Cum putuse să cadă ca orbul în cursă?

Cadillac-ul coti brusc pentru a depăşi Chevrolet-ul. În oglinda retrovizoare, apoi prin geamul portierei, Hannon văzu armele automate scoţându-şi boturile negre prin geamurile lăsate ale Cadillac-ului. Începu să coboare cu repeziciune geamul, dar abia îl coborâse cu câţiva centimetri când rămase cu mânerul în mână. Ghinion. Incidentul stupid care survine în cel mai rău moment! Hannon înjură şi luă revolverul încercând să găsească un unghi convenabil, cu toate că geamul nu era suficient de deschis.

„Ai devenit prea bătrân pentru treburi din astea”, îşi reproşa în sinea lui.

Avea degetul crispat pe trăgaci şi adresa cerului o rugăciune mută când cei aflaţi în Cadillac au deschis focul. Geamurile săriră în toate părţile în timp ce gloanţele ciuruiau caroseria şi motorul

Chevrolet-ului, revenind apoi la înălţimea geamului de la portieră. Hannon simţi un glonţ lovindu-l în coapsă, altul intrându-i în coate, şi pierdu controlul maşinii.

Chevrolet-ul devie violent, se hurducă pe marginea drumului, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade înainte de a încremeni într-un nor de praf.

Cadillac-ul îşi continuă drumul trăgând ultimele gloanţe.

Hannon o auzi pe Evangelina urlând lângă el. Apoi totul fu acoperit de zgomotul furios al motorului ambalat şi de cel al cauciucurilor care patinau pe pământul pietros.

Cu toată durerea cumplită pe care o simţea, Hannon ştia precis ce se petrece în jurul lui. Simţea sângele picurându-i pe coapse, în partea de jos a pieptului şi pe şold.

Picioarele i se păreau complet blocate şi îşi dădu seama că şi braţul drept era la fel. Fusese rănit şi la cap şi sângele îi curgea în ochi.

Evangelina căzuse peste el în momentul în care maşina părăsise drumul. Capul i se odihnea acum pe genunchii lui Hannon în timp ce umărul îi imobiliza braţul. Fostul poliţist îşi dădu imediat seama că fata era moartă. Glonţul care o nimerise în frunte nu-i lăsase decât o gaură mică, abia vizibilă, dar la ieşire îi smulsese aproape jumătate din baza craniului.

Evangelina murise. În ciuda durerilor, Hannon simţi cum îl copleşeşte o culpabilitate cumplita. Îi promisese lui Dolland ca o va proteja pe această femeie iar el o dusese pur şi simplu la moarte. De parcă i-ar fi tras chiar el un glonţ în cap.

Hannon încercă să-şi elibereze braţul fără să o împingă pe fată.

Încercă să ridice capul tinerei femei şi văzu ca sângele care îi curgea pe genunchi provenea de la rana oribila pe care o avea sub maxilar.

Se întoarse să apuce mânerul portierei şi în momentul acela apăru în spatele maşinii o umbra îndesată, un om care se interpunea între soare şi el.

Evident! Veniseră să se asigure că treaba se făcuse cum trebuie.

Încercă să-şi scoată revolverul încurcat în hainele însângerate ale Evangelinei, dar nu reuşi decât să schiţeze gestul.

În spatele geamului distrus, Hannon abia a avut timp să recunoască un Uzi. Pistolul-mitralieră trase o rafală scurtă.

Hannon, fostul curcan experimentat, vechiul dur din Brigada Omucideri, avu senzaţia că întreg corpul i se disociază într-o

infinitate de particule de carne. Un fel de gong răsună surd deasupra lui şi se prăbuşi în beznă.

XVIII

Când văzu girofarurile luminând drumul departe în faţa lui. Rob Dolland încetini lăsând celelalte vehicule să-l depăşească. Intenţia lui era să găsească un loc discret unde să tragă maşina pe care o închiriase în locul celei pe care o luase de la Evangelina şi care era prea bătătoare la ochi.

Imediat ce auzise ştirile de la radio schimbase direcţia. Crainicul vorbise de o reglare de conturi şi menţionase numele lui John Hannon. Cealaltă victimă era o femeie tânără neidentificată.

Imediat i se zbârlise părul în cap.

Justiţiarul îşi opri maşina nu departe de locul accidentului. De unde se afla putea să vadă o ambulanţă cu uşa din spate ridicată. Maşinile oficiale ale poliţiei şi alte vehicule fără însemnele curcanilor se opriseră pe marginea drumului iar câţiva bărbaţi în uniforma se uitau la doi brancardieri care duceau o targa acoperită cu un cearceaf alb.

I se păru că inima i se opreşte în loc. Sângele îi pocănea în urechi. Dincolo de ambulanţă, de-a curmezişul acostamentului se afla un Chevrolet şi Dolland zărea una din părţile laterale ciuruita de gloanţe.

Un agent pe motocicletă se apropie de el, ridicând mâna pentru a-l împiedica să înainteze mai mult.

— Nu puteţi rămâne aici, domnule. Circulaţi!

Dolland îi arătă rapid actele false pe care le vârî la loc în buzunar explicând:

— La Mancha, de la Departamentul de Justiţie. Cine face ancheta?

Poliţistul păru stingherit şi declară pe un ton de scuză:

— Inspectorul Wilson. Îl găsiţi acolo, adăugă el indicând micul grup de oficiali de lângă ambulanţă.

Dolland îi urmări gestul şi văzu un bărbat în costum gri oprit ceva mai la o parte faţă de colegii lui, examinând Chevrolet-ul. Numele de Wilson nu-i era necunoscut. Poliţistul întoarse capul la apropierea lui şi se încruntă.

— Vă pot fi de folos cu ceva?

Dolland îi arătă actele false şi repetă încă o dată:

— La Mancha. Departamentul de Justiţie.

Wilson se prezentă cu răceală.

— Bob Wilson de la Poliţia din Miami. Aveţi un interes deosebit în această poveste?

— Am auzit ştirile la radio şi numele colegului dumitale.

— Aţi rămas cam în urmă, zise Wilson cu o voce total degajată. Hannon demisionase de multă vreme.

— Dar continua să lucreze.

— Doar ca detectiv particular.

— Aţi identificat fata? întrebă Dolland.

Wilson dădu ostenit din cap.

— O latino-americană. Cubaneză probabil. Foarte tânără. Era înarmată dar nu avea acte la ea. Facem verificarea obişnuită.

— Ar trebui să aruncaţi o privire la Biroul federal, îi zise Dolland.

Inspectorul ridică din sprâncene mirat.

— Serios! Ce era? Un informator?

Dolland dădu din umeri.

— Doar n-am să vă spun eu.

— Dar vă interesează?

— Mă interesez de o mulţime de lucruri, răspunse evaziv Dolland. De nişte furturi de camioane şi de arme, de exemplu, şi de un anumit José 99.

Wilson tresări când auzi numele.

— Îl cunoaşteţi? întrebă ingenuu Dolland.

— Am auzit de el.

— L-aţi localizat?

Wilson făcu o strâmbătură scârbită.

— Cred că glumiţi… FBI-ul afirmă că are legături cu ambasada cubaneză. Ar fi în relaţii cu ataşatul cultural. Dar deocamdată nimeni n-a reuşit să pună mâna pe el.

— Credeţi că există o legătură între el şi acest masacru?

Întrebă iar Dolland cu un ton detaşat.

— E prea devreme ca să se poată face o astfel de afirmaţie, răspunse inspectorul care aruncă apoi o privire spre ambulanţă înainte de a continua. S-ar zice că John era pe o pistă serioasă.

— Într-adevăr, aşa s-ar zice, murmură Justiţiarul.

Deodată Wilson îl privi bănuitor şi ezită înainte de a-l întreba cu glas scăzut:

— Vă aflaţi aici pentru a vă ocupa de acest caz?

— E încă prea devreme, îi răspunse Dolland.

— Înţeleg… Nu mi-ar plăcea să fiu îndepărtat de la acest caz. E ceva personal la mijloc…

Dolland era sigur de sinceritatea lui. Preferă să schimbe

subiectul şi zise:

— Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş duce să arunc o privire în grădina lui Tommy Drake.

— Ai întârziat, bătrâne. De noaptea trecută Tommy Drake aparţine istoriei.

— Vreau să spun că avea mulţi prieteni, zise Dolland. Unii dintre ei se interesau foarte insistent de ocupaţia lui Hannon.

— Am aflat de încercarea de asasinare ratată, organizată de Johnny Stompanato, îi răspunse scurt Wilson.

— Îl cunoşti pe un anume Raoul Ornelas, activist cubanez?

— Toată lumea îl cunoaşte pe Ornelas. E şeful grupării Alfa 7.

— Şi Alfa 7 are nevoie de arme. Poate că Hannon adulmeca prea de aproape rahatul. Cel al Onorabilei Societăţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ce legătură ar avea Mafia cu activităţile cubaneze?

— Sacco şi refugiaţii merg de la o vreme mână în mână. Ştii la fel de bine ca şi mine.

— Fie, admise poliţistul. Dar nu văd de ce Sacco ar vrea să-şi procure arme.

— Poate pentru a face un bine cuiva.

— Aşa? Mă întreb dacă Sacco ştie cumva care îi sunt prietenii în momentul de faţă.

Dolland schiţă un zâmbet.

— Poate că ar trebui să-i identificăm noi în locul lui.

— E posibil, răspunse interlocutorul. Cum dau de dumneata?

— Am să te sun eu mâine. Dacă descopăr ceva interesant te anunţ imediat.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător.

Dar tonul lui Wilson trăda sentimente mai puţin afabile decât cuvintele pe care le pronunţase. Era cât se poate de limpede că vedea în La Mancha un rival teleghidat de la Washington ca să-i ia locul mai mult sau mai puţin în această anchetă.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna cu gravitate, aşa cum se face la înmormântarea unui prieten comun, şi Dolland se întoarse la maşina lui, simţind tot timpul în spate privirea insistentă a lui Wilson.

Dolland demară rapid, dus pe gânduri.

Cine îl omorâse pe John Hannon? Cine ordonase moartea lui şi cu aceeaşi ocazie cea a micii *soldada?*

Trebuia să găsească cât mai repede un răspuns.

Apoi se gândi la Toro.

Evenimentele se accelerau.

XIX

Dolland părăsi Ocean Drive şi trase maşina într-o piaţa mica de unde puteai să te bucuri de o vedere panoramică spre Oceanul Pacific. Dincolo de malul de nisip, apa era deja întunecată, impresionantă în imensitatea ei. În oglinda retrovizoare Dolland vedea asfinţitul soarelui care colora cerut în roz şi mov şi îşi proiecta ultimele raze pe maşinile care treceau pe drum.

Aprinse o ţigară şi se uită la ceas. Pe scaunul de lângă el se afla un *Ingram Mark-10* încărcat şi gata să fie folosit.

Justiţiarul îşi aprinsese a doua ţigară când Cadillac-ul părăsi uşor valul circulaţiei pentru a se angaja pe varianta ce ducea la piaţa aceea mică. Farurile maşinii luminară câteva secunde în oglinda retrovizoare a lui Dolland, care îşi întoarse privirea spre oglinda laterală. Strivi chiştocul în scrumieră, apoi luă arma şi şi-o puse pe genunchi în timp ce observa Cadillac-ul care se oprea în apropiere. Înăuntru se aflau patru bărbaţi.

Vehiculul era un model vechi, un fel de vestigiu ivit din trecut şi, într-un fel, se asorta cu cei care îl ocupau. Tipii erau ei înşişi nişte anacronisme vii, nişte oameni care refuzaseră compromisurile necesare adaptării la timpurile noi. Ca şi samuraii, îşi consacraseră viaţa onoarei şi loialităţii, virtuţi care nu prea mai erau la modă.

Şi totuşi continuau să se bată şi Dolland îi admira în sinea lui.

Portiera din spate a Cadillac-ului se deschise şi unul din bărbaţi acoperi cu mâna plafoniera în timp ce Toro cobora.

Cubanezul se aşeză încet lângă Dolland şi închise portiera în urma lui.

— L-am găsit pe primul locotenent al lui Raoul, îl anunţă Toro fără altă introducere. A vorbit. Te mai interesează José 99?

Dolland dădu cu vioiciune din cap:

— Mai mult ca niciodată.

— José 99 e Raoul Ornelas, unul şi acelaşi om.

Justiţiarul bănuia acest lucru. Nu aştepta decât o confirmare.

Anumite piese importante ale jocului de puzzle îşi găsiră imediat locul. Dolland îşi amintea cuvintele lui Wilson: „FBI-ul spune că are legături cu ambasada cubaneză. Ar fi în relaţii cu ataşatul cultural”.

— OK. Corespunde.

Cubanezul se încruntă.

— Nu te surprinde?

— Să zicem că încep să văd limpede.

Îi explică pe scurt lui Toro ce-i spusese Wilson şi cubanezul se întunecă treptat la faţă. Când Justiţiarul termină de vorbit, interlocutorul lui avea un aer vădit dezgustat.

— Cred că e o trădare mai rea decât oricare alta, zise el scârbit.

Rămase câteva clipe fără să spună o vorbă, contemplă oceanul din faţa lui şi luna care se ridica încet pe cerul întunecat. Când vorbi, vocea lui nu mai era decât un murmur:

— Ataşatul cultural despre care vorbeai… e Jorge Ybarra… şef de secţie în DGI.

Dolland se închise în gândurile lui.

DGI, bineînţeles, serviciul secret al lui Castro.

Deodată totul devenea limpede.

Clar…

Toro continuă:

— De săptămâni întregi acest *pensejo* recrutează ucigaşi. În special *marielitas.* În mod oficial ei sunt angajaţi în rândurile grupării Alfa 7, dar au o misiune specială. La început am crezut că Raoul era singurul instigator. Acum văd că lucrează pentru un client.

— Care e combinaţia, Toro?

— Key Biscayne… Un camion cu explozibil care să arunce în aer unicul drum de acces. Apoi alte trei-patru camioane cu *marielitas* înarmaţi până în dinţi. Totul foarte devreme în zori ca să surprindă populaţia locală în timp ce încă doarme.

Nu a fost nevoie să spună mai mult. Dolland îşi imagina cu uşurinţă baia de sânge din mica insulă.

— Când e prevăzut totul? se interesă el.

— Mâine dimineaţă în zori. În principiu.

— Asta înseamnă că avem puţin timp şi o grămadă de lucruri de făcut…

Toro se întoarse să-şi privească tovarăşul.

— Oamenii mei se ocupă de Raoul, zise el. Cred că peste foarte puţin timp îl vom avea în mână.

Dolland dădu din cap.

— Bine, ţi-l las. Eu am câteva vizite de făcut. Ar trebui să ne potrivim ceasurile.

Mai petrecură câteva minute împreună pentru a pune la punct detaliile viitoarei bătălii şi când se despărţiră se făcuse noapte

de-a binelea. Dar noaptea din sufletele lor era cu mult mai întunecată.

XX

Operaţiunea prevăzută la Key Biscayne semăna cu un coşmar de dement. Totuşi Dolland, fiind şi el un tactician, trebuia să admită ca planul era remarcabil de bine pus la punct şi perfect realizabil de la un capăt până la celălalt.

Era cât se poate de evident că planul însemna o sinucidere pentru trupele însărcinate cu realizarea lui. Dar cei care îl concepuseră căutau fără îndoială să fie cât mai multe victime cu putinţă.

Iar dacă soldaţii lui Ornelas mureau la Key Biscayne, asta nu însemna că nu aveau timp să provoace moarte, teroare şi sânge în rândurile populaţiei locale.

Da, planul era aproape perfect.

Dolland nu întârzie asupra motivelor care îl susţineau. Până la urmă avea prea puţină importanţa dacă Ornelas era un oportunist gata să se vândă oricui, un anticastrist fanatic vrând să lovească orbeşte pe Castro şi guvernul american, sau un renegat care lucra mână în mână cu agenţii cubanezi. Oricare ar fi fost natura mobilurilor, planul lui diabolic s-ar fi terminat cu un masacru.

Ornelas recrutase ca oameni de trupă cei mai răi criminali, rebutul exilaţilor şi deşeurile Mafiei.

Iar DGI-ul, apoi KGB-ul vor profita de două ori de pe urma acestui holocaust. Mai întâi haosul şi violenţa săvârşite pe pământul american vor da o lovitură răsunătoare reputaţiei internaţionale a Statelor Unite.

Dar era ceva şi mai rău.

Admiţând că Ornelas apărea ca răspunzător de această operaţiune, că ar fi arestat şi apoi judecat, tot blamul ar fi căzut asupra mediului de exilaţi cubanezi, nu asupra comuniştilor care telecomandaseră acţiunea. Şi militanţii anticastrişti, nevinovaţi, ar fi avut nevoie de ani de zile pentru a regăsi un dram de credibilitate în rândul populaţiei locale. Fără a mai vorbi de cei închişi, judecaţi, condamnaţi…

Dar Rob Dolland nu se ocupa deocamdată de incidenţele politice ale acestui plan machiavelic. În mintea lui erau prezenţi sutele de nevinovaţi care aveau să moara în mod inevitabil dacă nu găsea mijlocul de a scurtcircuita operaţiunea mai înainte chiar ca ea să înceapă.

Şi mai era ceva. Teroriştii îşi aleseseră cu grijă ţinta în funcţie de caracterul geografic şi economic.

Insula Key Biscayne număra peste şase mii trei sute de locuitori. Majoritatea americani bogaţi care se instalaseră în acel mic paradis, după ce preşedintele Statelor Unite le dăduse exemplu construindu-şi acolo o reşedinţa de iarnă.

Key Biscayne nu era legată de peninsula Florida decât de un singur drum. Dacă oamenii lui Ornelas îl aruncau în aer aşa cum îi spusese Toro, insula avea să rămână izolată vreme de câteva ore. Poate chiar o zi întreagă. Întăririle şi ajutorul dat populaţiei locale nu puteau să sosească decât cu elicopterul iar poliţia, debarcând pe insulă, ar fi trebuit să se bată cu teroriştii care ar fi stăpânit deja terenul.

O poziţie excelentă pentru atacanţi. Singura soluţie posibilă era împiedicarea convoiului să plece spre obiectiv.

Deocamdată Justiţiarul nu avea încă informaţii despre inamic. Nu-i cunoştea numărul exact, puterea de foc, amplasamentul de plecare. Informaţii esenţiale dacă voia să lovească corect şi la momentul potrivit.

Totuşi condiţiile geografice ale insulei, care constituiau un atu pentru terorişti, puteau să fie şi în favoarea lui Dolland. Pentru că se serveau de camioane ca să-şi transporte oamenii şi materialul, teroriştii erau obligaţi să folosească singurul drum care ducea la mica insula: cel care lega toate insulele până la Key Biscayne. Era deci suficient să studieze cu atenţie toate drumurile de acces spre această cale începând de la Miami. La prima vedere nu erau decât vreo şase…

Şi mai departe?

Chiar cu ajutorul lui Grimaldi şi al oamenilor lui Toro, tot nu ar fi putut să acopere toate căile de acces în mod eficace. Mai ales că trebuiau blocate drumurile fără să se atragă atenţia poliţiei, dar cu o putere de tir suficientă ca să poată fi descurajate camioanele lui Ornelas. Descurajate era de altfel un eufemism. În realitate trebuiau distruse şi ocupanţii lor exterminaţi.

Rob Dolland avea nevoie de întăriri, şi încă repede, dar…

Deodată îi veni o idee.

Ştia unde va găsi ajutorul de care avea nevoie.

Pentru asta era nevoie să-şi mai schimbe încă o dată identitatea pentru a se infiltra încetişor în tabăra duşmană. Dacă totul funcţiona aşa cum avea el de gând, n-ar mai fi trebuit după aceea decât să aştepte pentru a asista la focul de artificii final.

Simplu şi eficace.

Numai că cel mai mic pas greşit, cel mai mic cuvânt deplasat i-ar fi putut fi fatale.

Atunci… totul ar fi fost şi mai simplu. Justiţiarul ar fi murit împreună cu prietenii lui, lăsându-i pe canibali să devoreze plăcinta.

Dar înfrângerea era o alternativă inacceptabilă.

XXI

Philip Sacco, în noaptea care urmase vizitei lui Omega, nu mai avu coşmarul obişnuit. Ca să ai coşmaruri trebuie să dormi. Iar *capo mafioso* care îmbătrânea nu mai era în stare să-şi găsească somnul. Pentru prima dată în viaţă se întreba cu îngrijorare dacă îşi controla bine imperiul.

O îndoială oribilă, angoasantă.

După douăzeci şi patru de ore de căutări şi reflecţii, Sacco nu avea nici acum vreo idee despre identitatea asasinilor lui Tommy Drake. Omega dădea încă târcoale pe acolo, şi Sacco sunase zadarnic la New York, Chicago sau pe Coasta de Vest. Nimeni nu putuse să-i spună ceva precis despre acest misterios As Negru. I se ascundea adevărul. În spatele lui se urzea o trădare.

Şi mai rău. Prin Miami circulau zvonuri sinistre.

Zvonuri despre jokeri… zvonuri despre întoarcerea acelei lepădături de Rob Dolland.

Ca toţi prietenii lui mafioţi, Phil Sacco fusese ferm convins că Marea Puşlama crăpase într-o după-amiază ploioasă, în Central Park din New York.

Curcănimea pusese la cale o lovitură de-a dreptul ţăcănită. Se servise de acel Gunoi ca de o armă secretă.

Ticălosul comitea totuşi o greşeală grosolană întorcându-se direct la Miami, pentru că el, Sacco, îl va face să plătească cu sânge!

Bineînţeles, cu condiţia ca Dolland să fie răspunzător de furtuna care se abătuse asupra Floridei.

Dacă nu…

Soneria telefonului îi întrerupse firul gândurilor. Sacco nu se mişcă lăsându-l pe Solly să răspundă.

Un telefon primit la o asemenea oră târzie din noapte nu era un semn bun. Încă o veste proastă, sau poate că unul din oamenii lui descoperise urma asasinilor lui Tommy Drake.

După un moment destul de lung, garda personala bătu încet la uşa şi intra imediat, cu un aer stingherit.

— E Omega, şefule, zise el cu un ton de scuză. Vrea să vă vorbească.

Cusamano se retrase. Sacco luă telefonul de pe noptiera şi aşteptă ca celalalt aparat din birou să fie închis.

— Alo?

Vocea Asului Negru ajunse pana la el rece ca moartea.

— Încântat să te aud, Phil.

— Mda?

Omega râse gâlgâitor.

— Mă temeam să nu fie prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Sacco fără să-şi ascundă iritarea.

— Prea târziu pentru a-ţi spune adio.

— Iar eu îţi spun că e prea târziu ca să ascult tâmpenii! se răsti *mafioso.*

— Tommy Drake te trăda, reluă Asul Negru. *Încerca să arunce vina pe tine.*

— Complet idiot!

— Ştii că se înhăitase cu cubanezii. Phil? Şi ştii care era ultimul lor plan?

— Bineînţeles, mormăi Sacco. Ce întrebare…

— Atunci înseamnă că eşti la curent cu atacul de la Key Biscayne?

Sacco tăcu buimăcit.

— E o poveste ţicnită, Phil. Se pare că omul tău s-a aliat cu cubanezii făcându-i să creadă că tu te afli în spatele operaţiunii. Astfel încât, în caz de panică, toate pistele duc spre tine. Pricepi?

Mâna lui Sacco era aşa de rău crispată pe receptor încât încheietura îi devenise albă.

— Nu… nu înţeleg ce vrei să spui. Omega.

Omega-Dolland îi dădu atunci amănunte precise. După ce termină îi sugeră un mijloc de a-şi salva pielea şi onoarea.

— Cu condiţia să acţionezi repede, adăugă el. *Crezi că te vei descurca, Phil?*

Sacco îşi înăbuşi un mârâit de furie neputincioasă. Îl ura pe acest Omega, care îl împuşca cu informaţii oribile de la celălalt capăt al firului, dar şi mai mult îl ura pe căcănarul ăla de Tommy Drake, care îl băgase într-o astfel de situaţie.

— Da. Mă voi descurca, mormăi el cu o voce pe care se străduia s-o facă cât mai fermă.

— Ţi-o doresc. Să nu uiţi că toată lumea contează pe tine. Să nu te laşi dus, Phil…

Sacco se încordă tot. Foarte conştient de reversul medaliei. Dacă rata operaţiunea, vulturii se vor repezi ca să-şi împartă fieful lui. Asta era legea junglei şi el o alesese…

— Spune celorlalţi că mă voi ocupa, mormăi el.

Omega închise fără să mai adauge ceva şi Sacco formă

imediat un număr.

Sacco îşi aduna trupele.

Iar timpul era atât de scurt!

*

* *

Inspectorul Wilson îşi goli ceaşca de cafea şi o împinse cu un gest nervos pe biroul încărcat cu hârtii. Se aşează bine în fotoliu şi îşi întinse picioarele, refuzând să se uite la ceasul de pe perete care arăta o oră târzie.

Dosarul Hannon era larg deschis în faţa lui. Începea să-l cunoască pe de rost, dar asta nu însemna nici un progres.

Wilson ştia exact cum murise John Hannon. Restul rămânea confuz în mintea lui.

Bineînţeles că explorase pista sugerată de La Mancha ca să descopere identitatea fetei, moartă şi ea în cursul atentatului. Şi ceea ce descoperise trezise în mintea lui amintiri pe care le crezuse uitate pentru totdeauna. Apoi FBI-ul îi confirmase că Rob Dolland trăia.

O sonerie îl aduse la realitate.

Inspectorul Wilson, zise el ca un automat ridicând receptorul.

— Lucrezi până foarte târziu, inspectore.

Wilson recunoscu imediat vocea lui Frank La Mancha şi răspunse destul de tăios:

— Am o grămadă de treburi…

— Bănuiesc. Ştii că ne aflăm doar la câteva ceasuri de finalul finalurilor?

— Serios?

— Pot să pun prinsoare pe ce vrei. Sacco şi Ornelas îşi vor trage o ciocăneală. Îmi închipui că nu vrei să ratezi spectacolul?

Wilson puse repede mâna pe un creion.

— Unde şi când? întrebă el.

— Nu te ambala, îi răspunse liniştit La Mancha. *Trebuie ca cele două armate să-şi ocupe poziţiile.*

Departe de a-l linişti pe Wilson, această remarcă îl scoase din sărite.

— Doar nu vrei să stau aici cu mâinile încrucişate!

— Îţi promit că nu vei pierde nimic. Nu-ţi cer decât puţină răbdare.

— Şi morga din Miami să se umple de cadavre? Nu cred că pot să-mi ofer acest lux!

— Atunci cu atât mai rău. La revedere, îi zise La Mancha *suspinând.*

— Hei! Nu închide! Te ascult...

Vocea lui La Mancha deveni bănuitoare.

— Nu pot să-ţi spun nimic precis. Poţi avea încredere în mine?

— Îmi ceri cam mult, zise Wilson. Îmi place să ştiu unde pun piciorul înainte de a păşi.

— Da, aşa e jocul, zise La Mancha, apoi îi dădu inspectorului câteva indicaţii preţioase.

Şi brusc totul se lumină...

La Mancha se pregătea să închidă când Wilson izbucni:

— Hei, Dolland!

Avu impresia că simte o uşoară ezitare la capătul celălalt al firului, apoi auzi din nou vocea:

— Numele meu este La Mancha. Eşti obosit, *inspectore?*

— Oh... OK, bâigui Wilson care se simţi deodată stupid şi ridicol. Ascultă... ăăă... mulţumesc pentru informaţie.

— Pentru puţin. Să nu întârzii.

Wilson formă şi el în viteză un număr de telefon.

La fel ca Philip Sacco, inspectorul de poliţie îşi aduna şi el trupele.

XXII

Şoferul lui Toro opri vechiul Cadillac.

Abia se crăpa de ziuă. Dar primele luciri ale zorilor nu luminau încă acel cartier din nordul oraşului Miami. Numai oceanul căpătase un ton cenuşiu, care se întindea progresiv peste plajă, apoi peste hotelurile de pe mal.

Casa lui Ornelas era o vilă somptuoasă situata într-un cartier rezidenţial din nordul oraşului. Toro îşi zicea ca Raoul nu numai ca trădase cauza poporului său, dar îşi părăsise şi semenii instalându-se în altă parte, într-un cartier unde nu putea să ajungă nici un cubanez. Da, Ornelas era un trădător în sensul cel mai cumplit al cuvântului.

Dar în dimineaţa aceea El Toro îi va explica cât de mult greşise.

Proprietatea nu semăna prin nimic cu o fortăreaţă. Era înconjurată de un zid decorativ înalt de un metru şi jumătate, iar clădirea se afla la capătul unei peluze plantata cu copaci.

În câteva secunde, Toro şi oamenii lui abandonaseră maşina şi escaladau fără dificultate zidul de incintă. Apoi se grupară în umbră ca să asculte ultimele instrucţiuni ale şefului lor.

Toro nu avea decât foarte puţini oameni. Trebuia deci să aibă toate şansele de partea sa. Înadins hotărâse să lovească în primele ceasuri ale dimineţii. După o noapte petrecută în picioare, în momentul acela vigilenţa santinelelor este foarte slabă.

Oamenii de pază ai lui Raoul Ornelas se aflau lângă vilă şi moţăiau.

Toro şi oamenii lui traversară în viteză peluza. Emiliano lichidă prima santinelă cu o lovitură de pumnal în coaste.

Toro se ocupă chiar el de a doua. Îi trecu în jurul gâtului o coardă de pian în timp ce tipul fuma liniştit, cu privirea pierdută în direcţia oceanului. Firul de metal tăie adânc carnea moale, eliberând un mic gheizer de sânge cald şi omul muri în câteva secunde.

Cei şase oameni dădură ocol casei fără să mai întâlnească alta rezistenţa.

Descoperiră repede uşa din spate.

Înarmat cu un pistol-mitralieră Uzi, Juanito intra primul, ceilalţi urmându-l de aproape. În bucătărie dădură peste alţi trei

pistoleros, ocupaţi să-şi ia micul dejun înainte de a-şi schimba colegii de afară.

Urmă o rafală brutală şi camera se transformă în haos. Toro abia avu timp să-l recunoască pe unul din oamenii lui care îl trădase pentru a intra în rândurile susţinătorilor lui Ornelas.

Cei trei *pistoleros* erau înarmaţi şi toţi trei îşi apucaseră puşcoacele cu o rapiditate profesională. Arma lui Juanito mitralie încăperea din lung în lat cu o ploaie de proiectile care intrară adânc în corpurile apărătorilor casei, transformându-i în cadavre.

Se repeziră afară din bucătărie, ştiind că nu mai puteau conta pe efectul surpriză. Pătrunseră într-un salon luxos, cu mobile din lemn masiv, la capătul căruia se vedea o scară.

Aproape imediat se auzi clănţănitul unei arme pe treptele de sus. Cei şase oameni se împrăştiară prin salon adăpostindu-se după mobile. Unul din tovarăşii lui Toro reacţionase ceva mai târziu şi al doilea glonţ al trăgătorului ascuns îl nimerise în plin, lăsându-l lat pe mochetă.

Toro ridică arma şi trase chiar în momentul când pistolul-mitralieră a lui Juanito trăgea şi el o nouă rafală de proiectile.

Crucificat de perete, trăgătorul vomă un val de sânge înainte de a se rostogoli pe trepte.

Trecând peste cadavru, Toro şi oamenii lui se năpustiră spre scară, urcând cu prudenţă, pândind primejdia. Dar un nou tir de baraj căzu peste ei din capătul de sus al scării.

Juanito primi un glonţ între ochi şi, un al doilea sub mărul lui Adam, dar degetul lui crispat într-un ultim spasm pe trăgaciul armei eliberă o rafală care îl tăie pur şi simplu în două pe inamic.

Dintr-un singur elan, cei patru supravieţuitori ajunseră la etaj şi vizitară pe rând camerele. La ultima Toro făcu un semn, se dădu un metru înapoi şi sparse uşa cu o lovitură de picior. Apoi se trase într-o parte aşteptându-se la o ploaie de gloanţe.

Camera era goala. Patul răvăşit şi hainele împrăştiate pe jos indicau totuşi cu claritate că Ornelas se aflase acolo cu câteva minute mai înainte. Torc scotoci camera şi ieşi pe balconul care dădea spre piscina.

Nimic.

Mut de uimire. Îşi îndreptă privirea spre marele dulap de haine cu uşi culisante. Ridică ţeava armei şi trase trei gloanţe în uşile dulapului.

În dulap răsună imediat un strigăt înăbuşit şi Toro deschise uşile cu un gest furios.

Trădătorul stătea ghemuit lamentabil, ascuns în spatele unui

şir de costume luxoase.

Luptătorul pentru libertate îl apucă de păr şi îl trase cu brutalitate în mijlocul camerei. Raoul stătea ghemuit şi gemea protejându-şi faţa cu braţul. Toro se strâmbă dezgustat.

— Ce ascundeai în spatele costumelor, Raoul? Spaima sau murdăria ta?

Ornelas era alb ca varul. Înţelesese că ora încheierii socotelilor definitive sunase în mod irevocabil.

XXIII

Don Philip Sacco ar fi vrut să-şi aprindă trabucul dar era prea nervos şi se temea să nu i se observe tremurul mâinilor. Să nu le arate niciodată trupelor că e neliniştit, mai ales în clipele dinaintea bătăliei!

Cu el erau şase în Rolls. Doi lângă el pe bancheta din spate, doi pe strapontine şi doi în faţă. Toţi erau înarmaţi până în dinţi şi se vedeau după privirea lor că mirosul sângelui li se urcase deja la cap.

Soldaţii ăştia erau nişte băieţi curajoşi. Cam tineri, poate, dar în ultima vreme media de vârstă era în scădere în rândul pistolarilor. Sacco trebuia să se mulţumească cu această stare de lucruri.

De o parte şi de alta a Rolls-ului erau garate două Lincoln-uri Continental. În fiecare dintre ele se aflau tot câte şase oameni, în total optsprezece trăgători. Trecuse mai mult de o oră şi jumătate de când toată lumea aştepta în acea parcare. Aşteptau ca maşina însărcinată cu recunoaşterea să-i anunţe că duşmanul se profila la orizont.

Strategia stabilită era foarte simplă şi asta îl încânta pe Sacco. Ca să se ajungă la autostrada ce ducea la Key Biscayne existau trei drumuri, iar cubanezii, în camioanele lor furate, erau obligaţi să apuce pe unul din ele. Puteau să vină pe Dixie Highway, la sud-est, sau pe Brickell Avenue, sau pe Bay Shore Drive, la nord-est. Deci Sacco postase în mod judicios maşini pline cu trăgători acolo unde fiecare dintre aceste trei drumuri dădeau în autostradă. Ordonase oamenilor lui să anunţe Rolls-ul imediat ce duşmanul îşi făcea apariţia.

El însuşi alesese pentru trupa lui de protecţie o poziţie situată la o distanţă egală faţă de cele trei puncte strategice, astfel încât să se poată avânta repede la atac, indiferent de unde ar fi venit primejdia.

Un plan simplu. Acoperiseră tot teatrul operaţiunilor.

Sacco nu pricepea prea bine ce combinaţie făcuse Tommy Drake cu afurisiţii lui de cubanezi, dar deocamdată îl durea în cot de asta. Trebuia să-i aducă pe toţi pe drumul drept şi să încheie câteva socoteli. Ăsta era lucrul cel mai important.

Şi de asemenea era timpul să-şi ridice prestigiul cam nesigur în ochii celor din *Comissione.*

Mai târziu, după ce va curăţa terenul, va avea timp să vadă până unde se infiltraseră paraziţii pe teritoriul lui. Şi poate că atunci îşi va permite luxul să-i arate unui stupid As de Pică că bătrânul mai ştia să ţină în frâu o revolta…

Un aparat de emisie-recepţie hârâi şi Sacco tresări fără să vrea. Smulse aparatul din mâinile şoferului şi îl duse la ureche.

— Aici Digger. Mă auzi, şefule?

Sacco recunoscu vocea celui care îi conducea pe cercetaşii postaţi pe Brickell Avenue.

— Te ascult, se răsti el. Ce s-a întâmplat?

— Patru camioane la orizont. Îndesate cu cubanezi.

— Încetineşte-le înaintarea cum poţi. Venim!

— OK, şefule.

Sacco intră imediat în contact cu celelalte două maşini ştiind că va avea nevoie de toate trupele lui.

— Toată lumea se îndreaptă spre poziţia trei, răcni el. Poziţia Brickell! Înainte!

Nu aşteptă răspunsurile. Şoferul lui demarase în trombă şi acceleraţia bruscă îl lipi pe Sacco de spătarul banchetei. Oamenii din jurul lui îşi verificau artileria.

Îşi scoase şi el revolverul. De ani de zile nu mai trăsese un foc de armă, dar cu siguranţă că nu-şi pierduse îndemânarea.

Circulaţia era practic nulă pe Brickell Avenue când cele trei maşini – cu Rolls-ul în frunte – pătrunseră pe această arteră de circulaţie una după alta, îndreptându-se spre punctul de întâlnire. Lui Sacco nu-i fu deloc greu să repereze ţinta la peste două sute de metri în faţa lui.

Contactul fusese stabilit.

Cadillac-ul lui Digger se afla de-a curmezişul drumului şi oamenii ghemuiţi în spatele lui trăgeau deja în direcţia unui camion oprit. Unul din oamenii lui Sacco zăcea pe asfalt, inert, într-o baltă de sânge vâscos care se scurgea încet spre marginea şoselei.

Trei camioane se opriseră în mijlocul şoselei şi cubanezii care săriseră jos se desfăşuraseră în linie de atac. Un al patrulea camion încercase să ocolească vehiculul Mafiei, dar fusese oprit brusc de trupa de intervenţie. Parbrizul pulverizat şi caroseria ciuruită de gloanţe indicau cât se poate de clar violenţa înfruntării.

Rolls-ul şi celelalte două maşini care îl însoţeau frânară scrâşnind din toate cauciucurile. În ciuda tirului susţinut, Sacco, uitând o clipa de reumatism, sări afară şi alergă cu capul aplecat,

simţind o furie devoratoare în piept, până la vehiculul lui Digger şi făcu imediat cunoştinţă cu tirul infernal. Inamicul trăgea cu vreo douăzeci de arme automate.

Digger se ridică alături de şeful lui, căutând un unghi bun de tras. Un glonţ îl pocni deodată, intrându-i în ochiul stâng şi ieşindu-i prin ceafă.

Sacco reacţionă imediat. Se ridică o fracţiune de secundă, îl reperă pe trăgătorul care îl doborâse pe Digger şi ochi. Glonţul îl săltă în sus pe cubanez care se cabra deasupra solului înainte de a se lipi de aripa celui mai apropiat camion.

Inima bătrânului *mafioso* bătea cu putere. Mirosul prafului de puşcă îi umplea nările.

Încă unul din oamenii lui se nărui lângă el, împuşcat mortal. Arma îi căzu cu un zgomot înăbuşit pe şosea. Puţin mai încolo, Sacco îşi văzu şoferul prăbuşindu-se, cu gâtul literalmente tăiat de un glonţ enorm.

Excitaţia lui Sacco se schimbă în curând în frică. Oamenii lui pierdeau teren în faţa unui duşman mult mai puternic din punct de vedere numeric şi se întreba dacă va scăpa cu viaţă din această confruntare infernală.

Nu-şi putuse imagina o asemenea desfăşurare de forţe duşmane, dar era mult prea târziu ca să mai poată da înapoi.

Un cauciuc al Cadillac-ului făcu explozie, urmat de un altul, după care limuzina cea grea începu să se lase încet, obligându-l pe Sacco să se aplece şi mai mult pentru a evita linia tirului. Gloanţele loveau ca grindina în caroseria maşinii.

Cât timp va putea să reziste?

Pe toţi dracii dracilor! Era o adevărată sminteală!

Îi veni deodată ideea să bată în retragere, ca să se poată refugia în Rolls-ul lui blindat. Dar până acolo risca să fie doborât ca un iepure. Se văzu mort, lungit pe asfalt, sângerând, cu capul spart şi maţele împrăştiate. Gândul acesta îl revoltă. Se ridică pe jumătate, gata să strige un ordin de repliere generală, dar încă nu deschisese gura când o armă bubui asurzitor undeva în apropierea lui, acoperind un moment zgomotul tuturor celorlalte arme.

Sacco văzu cu ochii lui cum marele proiectil izbi partea din spate a unui camion care făcu explozie cu o bubuitură monstruoasă. Proiectând rămăşiţe de fierărie incandescentă în toate direcţiile. Spre cer ţâşniră fum şi flăcări, iar corpuri îngrozitor de mutilate săriră în sus înainte de a cădea ca nişte mase informe.

Cadillac-ul se ridică şi Sacco se poticni, apoi căzu pe burtă cu nasul în ţărână. Revolverul îi lunecase din mână. Dar *capo* nu avu timp să-l recupereze. Alte două explozii răsunară una după alta. Săriseră în aer încă două camioane.

Cineva strigă foarte aproape de Sacco. Un urlet înfiorător, neomenesc, şi marele grangur din Miami avu nevoie de multe secunde ca să înţeleagă că acea voce isterică era a lui.

*

* *

Elicopterul survola arhipelagul insulelor. Aşezat lângă Grimaldi. Rob Dolland examina autostrada care lega între ele pământurile acelea ieşite din apă. Ţinea în mână un aparat de emisie-recepţie.

Elicopterul revenea spre peninsulă. Sub ei, oceanul de un albastru intens se întindea la infinit.

Justiţiarul era în ţinută de luptă, gata să treacă la atac.

Survolau o plajă lungă şi pustie când aparatul hârâi:

— Aici Digger. Mă auzi, şefule?

— Te ascult. Ce se petrece?

— Patru camioane la orizont. Îndesate cu cubanezi.

— Încetineşte-le înaintarea cum poţi. Venim!

— OK, şefule!

Urmă o mică pauză, după care vocea lui Sacco se auzi din nou:

— Toată lumea se îndreaptă spre poziţia trei. Poziţia Brickell! Înainte!

Dolland îi făcu cu ochiul lui Grimaldi, care dădu din cap schimbând direcţia spre Brickell Avenue, fără să părăsească linia malului.

După câteva minute reperă micul convoi. În frunte Rolls-ul gri metalizat, urmat de două Lincoln-uri negre. În urma lor, destul de departe, dar deplasându-se cu mare rapiditate, alte două maşini se îndreptau spre aceeaşi ţintă.

La prima vedere erau vreo patruzeci de trăgători, poate chiar mai mulţi, dacă ar fi fost înghesuiţi ca sardelele în limuzinele lor mari. Justiţiarul se întreba câţi cubanezi erau în cele trei camioane, al patrulea fiind probabil plin cu explozibili şi arme.

Elicopterul se deplasă în picaj spre câmpul de bătălie unde Cadillac-ul negru blocase înaintarea celor patru camioane, împuşcăturile începuseră deja. Grimaldi vira pierzând altitudine pentru a-şi alege punctul de aterizare. După câteva clipe cobora la mai puţin de un metru şi jumătate deasupra acoperişului în terasă al unei spălătorii automate, la marginea străzii.

Justiţiarul îşi dădu drumul prin sas. Îndoi picioarele când atinse betonul şi se îndreptă în fugă spre extremitatea acoperişului care dădea spre câmpul de bătălie, aflat la mai puţin de cincizeci de metri.

Grimaldi luase imediat altitudine şi se îndepărta.

Întăririle Mafiei ajunseseră la destinaţie când Dolland sosi la postul lui de observaţie. Trăgătorii săreau afară din marile lor cutii lucitoare şi împuşcăturile îşi sporiră intensitatea de partea cubanezilor răspândiţi în jurul camioanelor lor. De acolo de unde se afla, Rob Dolland recunoscu silueta lui Phil Sacco, mişcându-se ca o marionetă printre gloanţe pentru a se refugia în spatele Cadillac-ului aşezat de-a latul drumului şi transformat deja în sită.

Şi de o parte şi de cealaltă oamenii cădeau ca muştele. Dolland îşi stabili cel mai bun unghi de apropiere. Armele şi explozibilul cubanezilor se găseau probabil în ultimul camion care încheia convoiul. Era mai prudent şi totodată mai simplu pentru aruncarea în aer a autostrăzii Biscayne, după trecerea primelor trei camioane.

Justiţiarul ţinti cu lansatorul de grenade XM-18 şi îşi anunţă prezenţa trăgând o încărcătură explozivă în ultimul camion. Urmă aproape imediat o deflagraţie fantastică care sfâşie cerul în timp ce solul începea să tremure. Geamurile caselor din preajmă se făcură ţăndări şi chiar câmpul de bătălie dădu impresia că este ridicat de la pământ. Oamenii se ridicau de jos cu greu, şocaţi.

Tirul armelor automate încetase dintr-odată şi Dolland profită de răgazul relativ ca să marcheze alte puncte. XM-18 trase două grenade incendiare şi una fumigenă, apoi încă două explozive în vehiculele care transportau trupe. Cele trei camioane săriră în aer într-o succesiune rapidă de flash-uri imense iar oamenii din ele se pomeniră împroşcaţi în sus. Supravieţuitorii, năuciţi, se năpusteau orbeşte, încercând să se adăpostească de ploaia aceea infernală.

Dolland expedie o nouă grenadă în Rolls-ul lui Sacco care luă foc aproape imediat şi aprinse un alt vehicul vecin. Pe câmpul de bătălie domnea acum haosul... Unii mai trăgeau orbeşte, dar nimeni nu era în stare să-l localizeze pe autorul acestui dezastru.

Dolland le mai trimise câteva încărcături ucigaşe, apoi trase cu puşca de asalt asupra câtorva siluete care se mişcau cu greutate. După care se făcu tăcere. Flăcări gigantice continuau să mistuie ce mai rămăsese din camioane şi din maşinile Mafiei.

Minusculul receptor hârâi şi vocea binecunoscută a lui Jack Grimaldi răsună în urechea lui Dolland. Justiţiarul îşi astupă cealaltă ureche cu mâna ca să audă vocea care venea din cer.

— E timpul s-o ştergem. Vine cavaleria.

Dolland zâmbi. Cavaleria putea să vină...

Începea să se audă urletele sirenelor. Bob Wilson şi brigada lui de intervenţie veneau să numere morţii.

Le ura noroc!

Justiţiarul mai avea o întâlnire urgentă. Trebuia să-l vadă pe Toro şi să trateze cu el înainte de a considera terminată misiunea la Miami.

Elicopterul venea deja să-l ia, coborând ca o mare pasăre metalică.

XXIV

Raoul Ornelas nu-şi mai făcea nici o iluzie în privinţa şanselor de supravieţuire. Era aşezat în partea din spate a vechiului Cadillac, flancat de un om, în timp ce Toro se aşezase lângă şofer.

Nu fusese legat fedeleş şi putea să se mişte, dar *soldado* de lângă el ţinea pe genunchi un Browning 9 mm automat, prefăcându-se că se uită distrat pe fereastra. Ornelas ştia prea bine care va fi reacţia acestuia dacă va încerca să fuga.

Se învârtiseră prin Miami mai mult de o oră. Şi în cele din urmă pătrunseseră în Lummus Park. Şoferul trăsese maşina într-o parcare rotundă la umbra unor copaci mari, chiar în faţa unui spaţiu pentru picnic, acum pustiu.

Un decor cât se poate de paşnic.

Toro îşi adusese acolo fostul camarad ca să-l ucidă. Cei puţin asta era convingerea lui Raoul. Nu exista altă explicaţie logică.

Şi de aceea Ornelas considera că nu mai avea nimic de pierdut. De ce n-ar fi încercat ceva disperat?

Şi dacă rata… Ei bine, cu atât mai rău… Asta fusese tot…

Băieţii lui Toro îl scotociseră, dar în grabă, parcă de formă, şi bineînţeles că nu dăduseră peste pumnalul de care Raoul nu se despărţea niciodată. Mânerul era camuflat în catarama de centură şi lama. Cu tăiş dublu, stătea într-un toc cusut direct pe centura din piele de crocodil.

Ornelas se foi nervos, încrucişându-şi mâinile pe genunchi. Tipul de lângă el nu făcu nici o mişcare, dar Raoul surprinse privirea şoferului în oglinda retrovizoare. Îşi duse încet mâna dreaptă la catarama de la centură şi o lăsă acolo.

Dacă era rapid, dacă nu-şi pierduse îndemânarea, îi rămânea o şansă infimă…

Inspiră profund, îşi reţinu respiraţia şi îşi încordă muşchii, rugând cerul ca cel aflat lângă el să nu-l simtă tremurând. Trecu o secunda… apoi încă una…

Sângele îi pulsa în urechi asurzindu-l. Raoul se temea că îi va lipsi forţa şi precizia. Se concentra străduindu-se să respire încet.

Întoarse catarama şi trase în sus…

Lama de oţel ieşea în acelaşi timp în care Ornelas se întorcea în loc. Şi pumnalul matură aerul ca un fulger strălucitor. Omul din dreapta lui mai mult simţi decât văzu venirea loviturii mortale,

dar contraataca prea târziu. Lama intră foarte uşor în carnea gâtului, secţionând artera jugulară care elibera imediat un adevărat clocot de sânge. Cu un gest sălbatic, Ornelas trase lama şi se năpusti asupra lui Toro care începea să se întoarcă şi îi arata faţa din profil. Cuţitul alunecă pe umărul obrazului ca să pătrundă în orbita stângă şi să iasă în partea cealaltă a nasului. Toro sări în sus şi îşi prinse faţa cu amândouă mâinile.

Fără să-şi tragă sufletul, Ornelas îl atacă pe şofer, şi lama tăie cu febrilitate carnea de la ceafă. Omul urlă şi se cabră cu un rictus de agonizant, în timp ce-şi ducea amândouă mâinile la gât ea să-şi scoată cuţitul înfipt solid între două vertebre.

Ornelas se trase scurt înapoi şi se aruncă după revolverul care alunecase jos, îl încarcă, apoi se dădu înapoi şi deschise portiera.

Cu faţa numai sânge, Toro se întoarse să-l înfrunte şi ridică arma, dar Ornelas sări afară şi începu să tragă orbeşte în interiorul maşinii.

Toro primi un glonţ în piept, făcu un efort supraomenesc să tragă şi ultimul lui cartuş nimeri sub braţul stâng al lui Raoul, rupându-i cămaşa şi rănindu-l.

Ornelas rămase un moment ameţit. Apoi, încet, cu prudenţă, se ridică în picioare. Îşi strânse rana cu braţul ca să mai oprească valul de sânge şi se aplecă în interiorul maşinii. Goli încărcătorul în cadavrul lui Toro, apoi se îndepărtă clătinându-se. Simţea că puterile îi slăbesc cu repeziciune, dar era viu. Fir-ar să fie! Trebuia să găsească repede un doctor dacă voia să rămână în viaţă.

O porni poticnindu-se pe aleea centrală a parcului. Înregistră un zgomot sau mai curând o mişcare... Ceva de care ar fi trebuit să ţină cont... dar creierul lui nu mai reacţiona.

*

* *

La volanul maşinii sport rămasă de la Evangelina, Rob Dolland pătrunse cu mare viteză în Lummus Park şi imediat încetini, căutând cu privirea Cadillac-ul. Avea întâlnire cu Toro. Şi cu Ornelas.

Voia dovezi tangibile că ambasada cubaneză şi DGI-ul se aflau la originea monstruosului proiect de la Key Biscayne. Numai după aceea va pleca liniştit, ştiind că vinovaţii vor plăti pentru josnicia lor.

Raoul Ornelas era piesa de bază a acelui joc de puzzle demenţial.

Razele soarelui tropical începeau să străpungă ceaţa care urca

dinspre ocean şi în curând avea să înceapă o zi superbă.

În orice caz, pentru unii…

Zări Cadillac-ul departe în faţa lui, oprit în faţa terenului de picnic.

Înjură şi acceleră brusc văzând bătălia care se dădea în interiorul vehiculului. Văzu un om sărind jos, apoi trăgând de mai multe ori.

Din interiorul maşinii nu-i răspunse decât un foc de armă. Omul se clătină, se îndreptă şi începu să fugă.

Justiţiarul înţelese imediat totul. Ştia cine era omul care încerca să se îndepărteze, şi mai ştia că, din păcate, sosise prea târziu. O furie devastatoare puse stăpânire pe el.

Apăsă pe acceleraţie, îndreptând maşina direct spre omul care se clătina şi care părea că nu mai vede şi nu mai aude nimic.

Îl lovi în plin. Şocul îl ridică de la pământ şi corpul lui recăzu greoi pe capotă, iar capul i se izbi de cadrul parbrizului care se făcu ţăndări.

Un oribil trofeu însângerat!

Dolland opri vehiculul şi alergă spre Cadillac. Privi înăuntru şi toate temerile i se confirmară. Un măcel oribil. Toro, luptătorul pentru libertate, se golea de sânge şi unul din ochii lui nu mai era decât un terci purpuriu.

Justiţiarul se îndepărtă şi aruncă o privire plină de ură spre cadavrul lui Ornelas. Deodată se simţea slab, golit de toată energia şi îşi simţi gura invadată de un gust amar. Bătălia de la Miami costase prea multe vieţi omeneşti risipite în mod inutil.

Dar Rob Dolland ştia cel puţin cine trebuia să plătească factura.

Ajunse cu paşi lenţi la maşina lui. Împinse cu furie într-o parte cadavrul trădătorului şi se aşează la volan.

EPILOG

Jorge Ybarra bău o gură de şampanie, jurându-şi că îl va ocărî pe intendentul ambasadei care cumpărase o marcă atât de greţoasă. Apoi renunţă imediat la strâmbătura scârbită pentru a zâmbi nevestei ambasadorului unei mici ţări africane.

De altfel, Ybarra era sătul până peste cap de mondenităţile diplomatice. Această flecăreală de salon la care îl obliga rolul lui de ataşat cultural îl plictisea profund. Întoarse un moment capul gândindu-se la evenimente.

Proiectul de la Key Biscayne se terminase cu un dezastru, dar nu era nici o nenorocire. Ybarra reuşise totuşi să dezlănţuie violenţa pe străzi şi aruncase o umbră incontestabilă asupra prestigiului Americii. Nimeni la Havana, sau la Moscova, nu se va gândi să-i reproşeze banii investiţi în această operaţiune.

Totuşi se întreba de ce Sacco, seniorul *mafioso* din Miami, se hotărâse să se arunce în încăierare. Asta nu avea nici un sens…

Ataşatul cultural asculta cu discreţie şi zâmbea oaspeţilor lui africani când garda lui personală, Esteban, îşi făcu apariţia pentru a-i comunica că era chemat la telefon. Omul de la capătul celălalt al firului, un anume José, insista să vorbească imediat cu Jorge Ybarra în persoană.

Se scuză politicos faţă de mica delegaţie africana şi se duse să vorbească din biroul lui.

Se grăbea să schimbe două vorbe cu Raoul Ornelas. Poate că dobitocul se aştepta la felicitări. Îi va fixa o întâlnire. O singură concluzie se impunea acum când totul se terminase: eliminarea discretă a renegatului.

Descuie uşa biroului cu cheia pe care nu o avea decât el, apoi o închise cu grijă în urma lui şi căută pe pipăite întrerupătorul în întuneric. Lumina puternică îl făcu să clipească un moment, şi imediat simţi că în încăpere se produsese ceva anormal.

Clipi din nou, încercă să înţeleagă, şi deodată văzu. Un cartonaş, un joker aşezat la vedere lângă telefon.

Apoi i se păru că perdelele duble de la fereastră se mişcă imperceptibil. Deodată se dădură în lături şi Ybarra făcu un salt înapoi, cu ochii ieşiţi din orbite. Un tip înalt într-un costum luxos înainta spre el, îndreptând spre pieptul lui un revolver automat a cărui ţeavă se prelungea cu un bulb negru şi sinistru. Ochii intrusului erau ficşi şi reci ca moartea.

Ybarra abia avu timp să distingă flacăra scurtă a acelei arme îngrozitoare. Simţi vag o vibraţie în cap şi muri într-o fracţiune de secundă.

— Pentru Toro. Pentru Evangelina, Hannon şi pentru ceilalţi, murmură domol Dolland. Pentru toţi cei pe care i-ai murdărit şi i-ai dezonorat.

Justiţiarul pătrunsese în fortăreaţa ambasadei profitând de recepţia mondenă. Acum se făcuse dreptate deplină la Miami.

Avea să iasă la fel de liniştit, apoi să dispară, fără să lase altă urmă decât cadavrul lui Jorge Ybarra. Omul care pusese la cale lovitura demenţială de la Key Biscayne.

Acum factura fusese plătită.

CUPRINS

I.....3
II.....7
III.....10
IV.....15
V.....17
VI.....23
VII.....27
VIII.....30
IX.....33
X.....38
XI.....45
XII.....48
XIII.....53
XIV.....57
XV.....61
XVI.....65
XVII.....68
XVIII.....72
XIX.....76

XX.....79
XXI.....82
XXII.....86
XXIII.....89
XXIV.....95
EPILOG.....98
CUPRINS.....100

EDITURA Z

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

După cîțiva ani petrecuți în cadrul poliției americane, Rob Dolland, element de excepție, demisionează scîrbit de neputința justiției americane de a-i pedepsi eficace pe toți ticăloșii care își fac mendrele fără frică.

Și astfel, dintr-un polițist neputincios, Rob Dolland se transformă în JUSTIȚIARUL solitar și implacabil, care va provoca o adevărată furtună în rîndul poliției și o panică cumplită printre marii netrebnici.

Rob Dolland vede cu disperare cum toți cei care încearcă să-l ajute sunt nimiciți rînd pe rînd. Dar Justițiarul nu abandonează.

Înfrîngerea e pentru el o alternativă inacceptabilă.

"Lama de oțel ieși în același timp în care Ornelas se întorcea în loc, și pumnalul mătură aerul ca un fulger strălucitor. Lama intră foarte ușor în carnea gîtului, secționînd artera jugulară a omului de lîngă el și eliberînd un adevărat clocot de sînge. Cu un gest sălbatic, Ornelas trase lama și se năpusti asupra lui Toro. Cuțitul alunecă pe umărul obrazului ca să pătrundă în orbita stîngă și să iasă în partea cealaltă a nasului. Toro sări în sus și își prinse fața cu amîndouă mîinile."

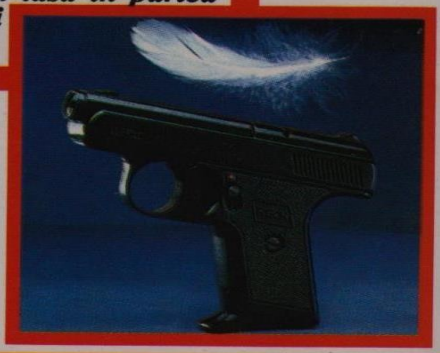

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-70-3

Lei 2000